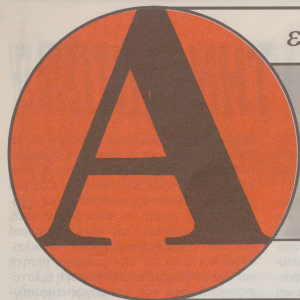

εκδοση της ενωσης αναρχικων θεσ/νικης

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

φεβρουάριος '92 • τευχος 15 • δρχ. 250

«Κι επιμένω ότι πρόκειται για
μια νέα εποχή. Κι αν μοιάζει
με μια πασαλειμμένη
μ' αίματα γριά, έτσι φαίνεται
θα 'ναι η νέα εποχή...»

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ
«ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΟ» ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

GSG 9: ΑΙΩΝΕΣ ΤΩΡΑ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ «ΤΡΑΒΑΕΙ ΠΡΩΤΟ»

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ: ΤΑ ΤΕΙΧΗ
ΕΠΕΣΑΝ ΖΗΤΩ ΤΑ ΤΕΙΧΗ

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ: ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ
ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ: ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΤΑ ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΕ
ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ ΕΛΔΑΦΗ

ΕΝΘΕΤΟ
ΡΟΥΝΤΟΛΦ
ΡΟΚΕΡ
Η ΑΝΟΛΟΣ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ»

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ « ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΟ » ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

(...) «Τα γεγονότα τους είχαν πιάσει στον ύπνο μ' άλλα λόγια. Οι νέγροι είχαν ξεσηκωθεί για αιτίες επιφανειακά απλές, αλλά που όμως υποβόσκουν από καιρό κάτω από τις στάχτες. Η συμμετοχή των αναρχικών γίνονταν ως εκ τούτου απλή προσαρμογή, αυτοί ήταν «φιλοξενούμενοι» μιας κατάστασης εν δυνάμει εξεγερτικής που δεν έβρισκε διέξοδο προς αναπτύξεις πιο συγκεκριμένες. Με άλλα λόγια, οι αναρχικοί βρισκόντουσαν να δρουν μέσα σε μία κατάσταση χωρίς να είναι σε θέση να ακολουθήσουν μία εξεγερτική λογική (...)

(Αλφρέντο Μποννάνο
«Θεωρία και πρακτική της εξέγερσης»)

Υπάρχουν πραγματικά πολλοί λόγοι που ενισχύουν την πεποίθηση ή αλλιώς τις επιφυλάξεις αυτών που θεωρούν, πως σήμερα κάθε κριτική «προς τα μέσα» είναι καταδικασμένη να μένει δίχως πρακτικό αντίκρισμα σε ευρύτερα τμήματα αναρχικών στην Ελλάδα. Αναμφίβολα όμως, την ίδια στιγμή είναι φανερό, πως η απουσία διατυπωμένης κριτικής, τόσο πιο επικίνδυνη όσο αυξάνεται και το επίπεδο της ανούσιας πολυλογίας, αποτελεί ένα είδος «νομιμοποίησης» και συνεισφοράς λίγο ή πολύ παραπάνω στην κλιμάκωση της σημερινής σύγχυσης. Γι αυτό το λόγο άλλωστε, οποιαδήποτε τέτοια προσπάθεια, αποφορτισμένη από παράλογους καθ' όλα αρνητικούς, ψευδείς και φανακισμένους στην ουσία τους ιδεολογικούς σεχταρισμούς και μακριά από συντεχνιακά κίνητρα και ανάλογες επιδιώξεις, θα αξιολογηθεί θετικά στο τέλος, μόνο εφ' όσον προκαλέσει και ΥΠΕΡΒΕΙ θετικά τα δεδομένα (χαμηλά) όρια της δεκτικότητας και εν τέλει και αυτούς τους ίδιους που τα διαωνίζουν.

Ξεκινώντας από μια βασική θέση και θέληση, πως το πρωταρχικό μέλημα των αναρχικών οφείλει να εστιάζεται διαρκώς στην οργάνωση, προάσπιση και προώθηση της επικινδυνότητάς τους ενάντια στο κράτος και στα αφεντικά, στην βάση οπωσδήποτε των θεμελιακών αντιεξουσιαστικών αξιών που ο ιστορικός κοινωνικός τους αγώνας έχει αναδείξει, είναι αναγκαίο να αρνηθούμε κάθετα και οριστικά, με το ίδιο σθένος που είμαστε έτοιμοι να καταπολεμήσουμε κάθε θεσμοκεντρικό ρεφορμιστικό εναλλακτικό χαμαιλεοντισμό και κάθε βερμπαλιστική καρικατούρα μιας τέτοιας στόχευσης, κάθε έμπρακτη διαπόμπευσή της.

Από σεβασμο, πάνω απ' όλα, απέναντι σ' αυτούς που με τη συνεχή και μαχητική τους παρουσία στον καθημερινό κοινωνικό ταξικό αγώνα έχουν αποδείξει και αποδεικνύουν στην πράξη την δυνατότητα

και την ικανότητα ΦΕΡΕΓΓΥΑΣ αντικρατικής - αντικαπιταλιστικής δράσης, κι όταν αυτό που κυριαρχεί είναι το ακριβώς αντίθετο, δεν μπορούμε και δεν έχει καμμία σημασία να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλο μας, τώρα που η ανακύκλωση των γνωστών ιδεολογικών στερεοτύπων συνθλίβεται οριστικά στα γρανάζια της αμείλικτης πραγματικότητας και η έλλειψη ή η επιφανειακότητα κάθε είδους απαραίτητης ΥΠΟΔΟΜΗΣ το μόνο που

κεί η αυτοκαταδίκη των αναρχικών στην «ουρά της πορείας», σήμερα κινδυνεύουν να μεταταχθούν στην «ουρά» της «ουράς»!

Έγινε νομίζουμε φανερό, πως το φυσικό αίσθημα αλληλεγγύης που εδώ και χρόνια έχει αναπτυχθεί ανάμεσα στους αναρχικούς κι εκείνο το τμήμα της νεολαίας που περιθωριοποιείται στα πρότυπα των δυτικών μητροπόλεων και αντιδρά βίαια σ' αυτό, δείχνει τα όρια του και

εγγυάται είναι μια φολκλορική παρουσία.

Η εκ των υστέρων εξωραϊστική επικάλυψη σειράς λαθών και άλλοτε η παντελής σιωπή - αφού ήδη πολύ νωρίτερα η έννοια «ανάλυση» δηλαδή (και) πρόβλεψη έχει εξοστρακιστεί στο όνομα ενός ακατ -, αγόητου, επειδή διαστρεβλωμένου και παρεξηγημένου, «αυθόρητου» - στην προσπάθειά μας να κρύψουμε την πολιτική, ιδεολογική, οργανωτική και υλικοτεχνική μας αδυναμία και ανεπάρκεια και την οποία έχει μία σημασία για τους «τυφλούς», να τονισθεί πως καλόπιστοι και κακόπιστοι βλέπουν κατάφατσα, δίχως την αδιάκοπη εμφάνισή, με σκοπό την εξαγωγή συμπερασμάτων προς αποφυγή της επανάληψής τους, αποδυναμώνει κάθε δυνατότητα ενός θετικού ξεπεράσματος. Η ιστορικά εξακριβωμένη προοπτική αυτής της πολιτικής μουκαμάρας και άνοιας στην καλύτερη των περιπτώσεων βρίσκεται στην διαιώνιση της αστυνομικοποίησης των κοινωνικών συγκρούσεων, στην αυτοποθάρμιση και ταύτιση δηλαδή με τον αποσπασματικό τυχοδιωκτισμό, με τη λογική της «επανάστασης για τη κάβλα της». Το πρόβλημα εδώ είναι ευδιάκριτο και μεγάλο: δεν αρ-

θα είναι άνισο, αν δεν επαναπροσδιοριστεί. Εδώ χρειάζεται η «επέμβαση» των αναρχικών, η οποία προς το παρόν λάμπει διά της απουσίας της ή επιμένει να είναι αποκλειστικά ιδεολογική. ΟΜΩΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ. Η συνείδηση ότι η αστυνομία, τα δικαστήρια, οι φυλακές αποτελούν τα διεφθαρμένα όργανα εκείνων που κατέχουν την εξουσία, υπήρχε και θα υπάρχει πάντοτε σ' αυτόν τον κόσμο. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟΥ (=ΜΑΣ) ΛΕΙΠΕΙ (ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ) ΕΙΝΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

Σ' αυτό το πλαίσιο, ποτέ η επίθεση - σύγκρουση δεν θα είναι τυχοδιωκτική, όταν προκύπτει από ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΕΝΗ ΑΝΑΛΥΣΗ των περιστάσεων, ενώ παράλληλα επιδιώκεται η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ της πραγματοποίησης της.

Όποιοι λοιπόν είναι αληθινά πεπεισμένοι για την σπουδαιότητα και την αναγκαιότητα του ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΥ επαναστατικού αγώνα, κοιτάζει να οργανωθεί για να μπορεί να τον διεξάγει με τους καλύτερους όρους και να ανταπεξέλθει και στους χειρότερους και δεν αυτοϊκανοποιείται φωνάζοντας από το πρωί ως το

βράδυ «βία στη βία της εξουσίας». Θα το επαναλάβουμε: αν η αναρχική θεώρηση πρόκειται να έχει μια πραγματική υπόσταση θα πρέπει να δικαιώνεται σε μια φερέγγυα πρακτική επαναστατική δραστηριότητα, χωρίς να είναι δημαγωγική. Αν ενδιαφερόμαστε απ' αυτή τη σκοπιά και δεν εταιροκαθορίζομαστε, αποκλειστικά και μόνο απ' την πράγματι μισή και γλοιώδη όψιμη ελευθεριακή ή αριστερίστικη λογική της αποφυγής της σύγκρουσης, δεν δικαιολογείται η αγχωτική «φοβία» (αυτοεπιβεβαίωσης;) πιθανής διολίσθησης στη συνδιαλλαγή και το ρεφορμισμό, μια ψυχολογία που ευνοεί τον παρορμητισμό και την παυλοφική απαντητικότητα στις προκλήσεις του κράτους.

Αντίθετα αυτό που δικαιολογείται και είναι αυτό που απαιτείται, είναι μια ώριμη συστηματική προσπάθεια μείωσης του ρήγματος ανάμεσα στην θεωρητική σύλληψη και την πρακτική εφαρμογή, είναι δηλαδή η λειτουργική ένταξη αυτών των γενικών βασικών διαπιστώσεων - θέσεων στο σύγχρονο κοινωνικό ταξικό αγώνα, κάτι που προποθέτει φυσικά τον ειδικό ξεκάθαρο προσδιορισμό των πραγματικών αιχμών της κοινωνικής σύγκρουσης σήμερα, σε μια περίοδο όπου παράλληλα μια σημαντική επίσης σπατάλη ατομικής και συλλογικής δυναμικής καταναλώνεται άδοξα στην άκριτη επαναδιατύπωση προ εκατονταετίας επίκαιρων προταγμάτων.

Τα πράγματα λοιπόν στις μέρες μας δεν είναι και τόσο απλά και αυτό έτσι κι αλλιώς το νιώθουμε όλοι μας. Η βίαιη αναδιοργάνωση του ελληνικού καπιταλισμού σήμερα, άρρηκτα συνδεδεμένη στην κατεύθυνση της ολοκλήρωσης της ευρωπαϊκής ένωσης των αφεντικών δεν «τρομάζει» σίγουρα από την εμμονή μας στις παραδοσιακές ψευδαισθήσεις και δραστηριότητες, γι' αυτό και είναι επιτακτική μια άμεση πολιτική επέμβαση και πρακτική μεθόδευση, είτε αυτόνομη είτε επιλεγμένα στο πεδίο ήδη δημιουργημένων γεγονότων, για την όξυνση, των υπαρκτών αντιθέσεων, μια πρακτική που στόχο της θα έχει ακριβώς να καταδείξει τις πραγματικές κοινωνικοταξικές διαστάσεις των επιλογών των αφεντικών, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα τη δυνατότητα και την σημασία της άμεσης δράσης στην βάση της αντιθεσμικής επαναστατικής αυτοοργάνωσης.

Δεν τρέφουμε όμως αυταπάτες. Φυσικά τα λόγια μπορούν να παραμείνουν λόγια. Μονάχα η συνείδηση και η αδιάπτωτη ενασχόληση μπορούν να εξασφαλίσουν την πιθανότητα να υπερβούμε τα εμπόδια που μας χωρίζουν από έναν τέτοιο στόχο. Κι αυτά τα εμπόδια δέχονται να μην περιορίζονται μόνο στην καταστολή του κράτους...

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ:
Σπάρτης 41, Θεσ/νίκη
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Τ.Θ. 11251 Τ.Κ. 541 10 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Ευχαριστούμε τον σύντροφο Γιώργο από την Αθήνα για τη συνεργασία του.

Κατασταλτικές μεθοδεύσεις στη Θεσ/νίκη

Στις 12 Ιανουαρίου το βράδυ σημειώνονται 2 εκρήξεις βομβών σε δύο γερμανικές εταιρείες στην Θεσ/νίκη, την AEG και τη MIELE. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Λαϊκή Εξέγερση». Με αφορμή το γεγονός αυτό στις 13 Ιανουαρίου το μεσημέρι εισδύλλουν άνοπλοι ΕΚΑΜίτες σε 5 σπίτια αναρχικών αγωνιστών με τη δικαιολογία της ανεύρεσης όπλων και εκρηκτικών. Δύο απ' τους συντρόφους οδηγούνται για κατάθεση στην ασφάλεια. Επίσης γίνεται έρευνα στο σπίτι ενός ατόμου που είχε αναπτύξει αντιδικτατορική δράση. Το βράδυ της ίδιας μέρας πραγματοποιείται μια επιχείρηση τρόμου και πανικού από ΕΚΑΜίτες, ασφαλίτες και μπάτσους στο τετράγωνο που βρίσκονται τα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών Θεσσαλονίκης. Αφού αποκλείουν όλο το οικοδομικό τετράγωνο με μεγάλη αστυνομική δύναμη και καταλαμβάνουν το δρόμο όπου βρίσκονται τα γραφεία, μια ομάδα απ' αυτούς εισέρχεται στα γραφεία, παρουσία εισαγγελέως και με την ίδια πρόφαση (όπλα και εκρηκτικά) κάνουν έρευνα στα γραφεία ενώ οι υπόλοιποι με όπλα στα χέρια μένουν απ' έξω, προφανώς για επίδειξη δύναμης και πρόκληση φόβου στους γείτονες. Στα γραφεία βρίσκονταν μέλη της Ένωσης Αναρχικών και της Πρωτοβουλίας Αναρχικών. Κατόπιν οδηγούνται τρεις σύντροφοι στην κεντρική ασφάλεια για κατάθεση. Την επόμενη μέρα γίνεται έρευνα και στο σπίτι ενός άλλου συντρόφου.

Το γεγονός ότι οι έρευνες καθώς και οι ανακρίσεις ήταν διακριτικές αναίρει την αιτιολογία της έρευνας περί όπλων και εκρηκτικών. Η όλη ιστορία αποτελεί το στάδιο ενός κλιμακούμενου σχεδίου από την ασφάλεια και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς με στόχο την καθ' υπόταξη του εξεγερτικού λόγου και της εξεγερτικής πρακτικής του αναρχικού χώρου. Απέναντι στην γενικευμένη και ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε και που συνεχώς οξύνεται, η οργάνωση και η προώθηση του αντιθεσμικού - αντικαπιταλιστικού αγώνα πρέπει να ισχυροποιηθεί και να επαναπροσδιοριστεί, για να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στις νέες κατασταλτικές πρακτικές του κράτους και των αφεντικών.

Δημοσιεύουμε την ανακοίνωση που μοίρασε στον τύπο η Ένωση Αναρχικών και η Πρωτοβουλία Αναρχικών:

Οι εισβολές σε σπίτια αγωνιστών, αλλά και στα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών Θεσ/νίκης, μετά τη βομβιστική ενέργεια της «Λαϊκής Εξέγερσης» κατά των γερμανικών εταιρειών MIELE και AEG, αποτελούν μέρος ενός σχεδίου που στόχο έχει την κατά μέτωπο επίθεση του κράτους σε όλους εκείνους τους αγώνες και τους αγωνιστές που παραμένουν αλώβητοι απ' το ρεύμα της αφομοίωσης και της υποταγής, είτε αυτά αποτελούν προϊόντα εκφοβισμού είτε εκλογής και ενσωμάτωσης στην αυξανόμενη βαρβαρότητα της διεθνοποιημένης «νέας τάξης πραγμάτων» και του σύγχρονου Μεσαίωνα. «Οι καθ' όλα νόμιμες» εισβολές, ανακρίσεις και έρευνες αποτελούν στοιχείο, βάσει των οποίων επαναλαμβάνουμε την ακλόνητη βεβαιότητα, πως η στρατηγική της έντασης απ' την πλευρά του κράτους δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί με την εκκίνηση αυθαιρεσίων και παρανομιών. Εκείνο που πάντα προέχει σε συνθήκες κυριαρχίας είναι η βούληση των κυρίαρχων, την οποία το σύνταγμα τους οφείλει δημοκρατικά να νομιμοποιήσει. Οι συνταγματικές εφεδρείες που γεννούν νέους και σκληρούς όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης της κοινωνίας αποτελούν ένα δείγμα του «αποδεικτικού μας υλικού». Ο (αντι-) τρομοκρατικός και οι νέες πρακτικές εφαρμογές της κρατικής καταστολής στις αφοσοκολήσεις, στις απεργίες, στις διαδηλώσεις, στην ομπρία κοινωνικών αγωνιστών (Μαζοκόπος, Μαρίνος κλπ) είναι οι πιο κραυγαλέες και χειροπιαστές πραγματικότητες. Ο δρόμος της αντίστασης περνά μέσα από την συνειδητή, υπεύθυνη και οργανωμένη υπέρβαση των καταναγκαστικών και ανελεύθερων ορίων της κρατικής κυριαρχίας και ιδεολογίας. Υ.Γ. Σκοπός μας δεν είναι να καταγγείλουμε την προσωπική και συλλογική μας ταλαιπωρία, αλλά να καταδείξουμε το αναπόφευκτο κοινωνικό περιεχόμενο της κρατικής επίθεσης.

14/1/1992

«ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΡΑΒΗΣΕΙ ΠΡΩΤΟΣ»

ή αιώνες τώρα το κράτος «τραβάει πρώτο».

© ΑΝΑΤΟΛΙΟΠΟΛΙΣ Υ.Α.Τ.

GSG 9

Οι πρόσφατες δηλώσεις μπάτσων, πολιτικών, δημοσιογράφων και κάθε λογής υπέρμαχων της κρατικής βαρβαρότητας αμέσως μετά τη «μάχη των Σεπολίων», σύμφωνα με τις οποίες, οι μπάτσοι ζώντας με το φόβο της τιμωρίας και μη έχοντας το απόλυτο ελεύθερο να πυροβολούν, αποτυγχάνουν γι' αυτούς τους λόγους να συλλάβουν αντάρτες πόλης, πέρα απ' το κατάφωρο ψέμα που τις χαρακτηρίζει, κατέδειξαν από μόνες τους για άλλη μια φορά την απλή αλήθεια, που συνίσταται ακριβώς στο ότι η επιτυχία και η αποτελεσματικότητα της αστυνομίας εξαρτάται ακριβώς από την χρήση του όπλου και την εν γένει εφαρμογή της βίαιης και ωμής καταστολής.

Συντασσόμενη στο στόχο της αποτελεσματικότερης αστυνομικής βίας, ήταν η δημοκρατική «Ελευθεροτυπία» αυτή που επιχείρησε να προωθήσει νομιμοποιήσει την πιο εγκληματική πρόθεση, προτείνοντας την δημιουργία ειδικών δολοφονικών μονάδων, ανάλογων της Γερμανίας, όπως η GSG 9.

Η απαγωγή ομήρων στους Ολυμπιακούς αγώνες του Μονάχου το 1972 και το λουτρό αίματος που ακολούθησε στο αεροδρόμιο του Fürstenfeldbruck ήταν τα γεγονότα που χρησιμοποίησε ως πρόσχημα το γερμανικό κράτος για να συστήσει κατ' αρχήν την GSG 9 και αργότερα αρκετές ακόμα ιδιαίτερες ειδικές μονάδες στα επιμέρους κρατίδια.

Οι πρόδρομοι αυτών των μονάδων βρίσκονταν στα «κομμάντο καταδίωξης» που δημιουργήθηκαν το 1970. Αυτές οι ειδικά για την καταδίωξη των μελών της R.A.F. ομάδες, χαρακτηρίστηκαν από την ταχύτητα και εύστοχη χρήση των όπλων τους σε ενέργειες καταδίωξης και σύλληψης. Η Petra Schelm ήταν η πρώτη που δολοφονήθηκε κατά την σύλληψη της το 1971. Ακολούθησαν οι Tom Weissbecker, Georg v. Rauch, Werner Sauber, Ian McLeod, Gunter Jendrian, Willy - Peter Stoll...

Τον επόμενο χρόνο με την δημιουργία της GSG 9 και ενώ αναμενόταν πολλαπλασιασμός των δολοφονιών εξαιτίας της, κάτι τέτοιο δεν επαληθεύτηκε. Εκτός από συγκεκριμένες περιπτώσεις, οι 200 περίπου αστυνομικές δολοφονίες από το 1970 μέχρι σήμερα στην Γερμανία δεν προήλθαν από τα όπλα των ειδικών μονάδων, αλλά από «απλούς» μπάτσους, σε «καθημερινά» περιστατικά.

Το τελευταίο, με την ανάλογη ομοιότητα που αυτόματα θυμίζει η ελληνική περίπτωση, τονίζεται, όχι για να υποβιβάσει την επικινδυνότητα των ειδικών κατασταλτικών μονάδων, κάθε άλλο μάλλον, αλλά για να αποτρέψει μια πιθανή κατηγοριοποιημένη αναφορά στις ειδικές μονάδες της αστυνομίας, για να καταδείξει το ανόητο μιας αιτηματολογίας που (θα) στρέφεται προς την κατάργηση συγκεκριμένων ειδικών μονάδων, αφήνοντας ανέπαφο συνολικά το δεσμό της αστυνομίας, και άρα και τον εγκληματικό ρόλο κάθε «απλού» μπάτσου, για να αποδείξει τέλος, πως ήταν και είναι και θα είναι καταγέλαστες οι δημοκρατικές εναλλακτικές προτάσεις «εκδημοκρατισμού» της αστυνομίας «για την ανάπτυξη μιας νέας σχέσης πολιτών - αστυνομίας», λες και τα καθημερινά εγκλήματα των μπάτσων και κάθε μπάτσων δεν είναι απόλυτα συνυφασμένα με τον πραγματικό κοινωνικό και πολιτικό τους ρόλο στην υπηρεσία των αφεντικών.

Αναμφισβήτητα φυσικά στα πλαίσια της «Ευρωπαϊκής Ισοπέδωσης» και ύστερα από την συμφωνία πάνω στο μοντέλο της ευρωπαϊκής αστυνομίας - στρατού (EUROPOL) που πρότεινε η γερμανική κυβέρνηση, η δημιουργία ανάλογων μονάδων στην Ελλάδα είναι στα άμεσα σχέδια της κρατικής εξουσίας. Ήδη το ελληνικό κράτος συμμετέχει από τις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη στο «Σύμφωνο Σέγκεν» ως παρατηρητής και αμέσως μετά ο Αναγνωστόπουλος «έσπινε» συνέντευξη τύπου και τόνιζε την αναγκαιότητα ειδικών μονάδων συνοριακής φύλαξης...

Σχετικά με το ρόλο, τη δομή και την δράση της ειδικής αντανάκτικης μονάδας GSG 9, παραθέτουμε παρακάτω ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Ερνο Brand «ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ - Πολιτική καταπίεση και εσωτερική ασφάλεια στην Ο.Δ.Γ.» (STAATS - GEWALT, Politische Unterdrückung und Innere Sicherheit in der Bundesrepublik - VERLAG DIE WERKSTATT - 2. Auflage 1989)

Η χρονολογία γέννησης αυτής της μονάδας ελίτ της Ομοσπονδιακής Συνοριακής Φύλαξης προσδιορίζεται στις 20/9/72, όταν ο τότε υπουργός εσωτερικών ανακοίνωσε την ίδρυση της. Ο Genscher τόνιζε τότε: «Η GSG 9 θα πρέπει να αναπτύξει συνείδηση ελίτ, να παλεύει με την θέληση να εξοντώσει τον αντίπαλο» και «να πυροβολεί όντας μη αξιόμαχος είναι ανόητο».

Γι' αυτές τις φράσεις έπαιξαν κάποιο ρόλο οι εντυπώσεις από το αιματοκύλισμα στο αεροδρόμιο Fürstenfeldbruck, όταν η αστυνομία δεν κατάφερε να επιτεθεί σε αεροπλάνο με ισραηλινούς ομήρους δίχως μεγάλες απώλειες από την πλευρά των ομήρων. Η νοοτροπία φονιά παρέμεινε όμως το κυρίαρχο προφίλ της GSG 9 ως αντανάκτικης μονάδας. Σ' αυτό προστίθεται το ότι ο πρώτος διοικητής της, ο Wegener, μεταξύ άλλων εκπαιδεύτηκε στο κέντρο της βρετανικής μυστικής υπηρεσίας SAS, της οποίας τα ειδικά κομμάτια φημίζονται ότι δεν κά-

αρχην τέλος στην δυσaréσκεια.

Παρ' όλα αυτά οι συζητήσεις για τα πεδία δουλειάς της GSG 9 συνεχίζονται. Σήμερα στην αρμοδιότητα τους ανήκει επίσης η ασφάλεια προσώπων, η φύλαξη γερμανικών εγκαταστάσεων στο εξωτερικό όπως και η συνοδεία εξαγωγών δισκατομυρίων της Κεντρικής Τράπεζας. Παράλληλα τα μέλη της GSG 9 εξειδικεύονται διαρκώς σε αστυνομικές επιχειρήσεις υψηλών απαιτήσεων ή στέλνονται στο εξωτερικό ως εκπαιδευτές.

Εξάλλου η μονάδα ενεργοποιήθηκε σποραδικά και σε μεγάλες διαδηλώσεις, συγκεκριμένα το 1985 στις ενέργειες ενάντια στην σύνοδο για την παγκόσμια οικονομία στη Βόννη ή ενάντια στην επαναλειτούργια των (πυρηνικών) εγκαταστάσεων στο Βακερσντορφ. Αυτές οι επεμβάσεις ενίσχυσαν σε πολιτικούς, όπως ο ομοσπονδιακός υπουργός του FDP, Mollemann, την ιδέα, να απαιτήσει τον πολλαπλασιασμό των επεμβάσεων της GSG 9 ενάντια σε «χαστικούς» στις διαδηλώσεις. Ο ίδιος όμως ο πρωταγωνιστής της GSG 9 είναι εναντίον. Βλέπει

του βραζιλιάνου Κάρλος Μαριγκέλλα. Αντιστρέφοντας τις βασικές αρχές του, η GSG 9 ανέπτυξε το τακτικό της σχέδιο. Η σημερινή δύναμη της μονάδας ανέρχεται σε 250 άνδρες και είναι χωρισμένη σε ομάδες επέμβασης των 30 ατόμων, οι οποίες στο εσωτερικό τους είναι επίσης χωρισμένες σε 5 ειδικές ομάδες επέμβασης (SET). Αυτές οι SET συγκροτούν την μικρότερη ομάδα συνεργασίας, με δυναμικό επέμβασης 1:5 (ένας οδηγός, πέντε οδηγούμενοι). Επειδή δε κάθε υπάλληλος της GSG 9 εκπαιδεύεται όσον το δυνατόν από πλευρά, μπορεί στην θέση της SET να επέμβει ένας σκοπευτής ακριβείας.

Η GSG 9 στρατολογεί, προπαντός, εθελοντές υπαλλήλους της Ομοσπονδιακής Συνοριακής Φύλαξης και ειδικούς της Ομοσπονδιακής Εγκληματολογικής Υπηρεσίας. Οι αιτούμενοι υποβάλλονται σε μια εξέταση η οποία συμπεριλαμβάνει τεστ ψυχολογικής καταλληλότητας, ιατρική εξέταση, αθλητική εξέταση, τεστ αντοχής, εξέταση της ικανότητας εκπαίδευσης (Τεστ IQ) και άσκηση σκοποβολής. Μετά ακολουθεί μια τετράμηνη

βασική εκπαίδευση, προανατολισμένη σε τεχνικές επέμβασης, αθλητισμό (κυρίως καράτε), εφαρμοσμένη ψυχολογία, σκοποβολή, διδασκαλία όπλων και δικαιωμάτων, όπως και μια τετράμηνη ειδική εκπαίδευση με κέντρο βάρος στην ομαδική εκπαίδευση στη SET και στην ατομική επέμβαση, ειδικές τεχνικές επέμβασης, εισβολή σε κλειστούς χώρους, άμεση μάχη, προπόνηση ανάπτυξης υψηλής ταχύτητας, προπόνηση σκοποβολής, εν τέλει εκπαίδευση σε ειδικά όπλα και σκοποβολή από οχήματα και

Κομμάντο Συνοριακής Φύλαξης κατά τη διαδήλωση ενάντια στη σύνοδο για την παγκόσμια οικονομία. Δεύτερος από αριστερά: ο διοικητής της GSG 9, Wegener.

νουν συλλήψεις στις ενέργειες τους. Ο Wegener εξάλλου πρέπει να πήρε μέρος στην ισραηλινή νυχτερινή επιχείρηση σε συνθήκες ομίχλης το 1974 στο Εντεμπε, όταν ένα απαχθέν αεροπλάνο δέχτηκε επίθεση ισραηλινών μεραρχιών. Για τον Wegener η ενέργεια αυτή ήταν η πρόβα τζενεράλε για την σοβαρή περίπτωση τρία χρόνια αργότερα, όταν η GSG 9 χτύπησε στο Μογκαντίσου.

Από τότε οι Ράμπο είναι επί μακρόν άνεργοι - μια κατάσταση η οποία λίγο τους ταιριάζει. Ήδη τον Γενάρη του 1977, μερικούς μήνες πριν το Μογκαντίσου, ο διοικητής Wegener έκανε αναφορά στον υπουργό εσωτερικών Mainhofer, για αυξανόμενη δυσaréσκεια στην μονάδα σε σχέση με την τετράχρονη απραξία τους και υπέβαλλε την παραίτηση του. Η GSG 9 θα έπρεπε να αποσπαστεί από την Ομοσπονδιακή Συνοριακή Φύλαξη (BGS) και να υπόκειται στην Ομοσπονδιακή Εγκληματολογική Υπηρεσία (BKA). Η ενέργεια στο Μογκαντίσου έδωσε ένα κατ'

από την μια να εκτίθεται ο χαρακτήρας ελίτ της μονάδας του και από την άλλη δεν είναι ούτε εκπαιδευμένοι, ούτε εξοπλισμένοι για τέτοιες επεμβάσεις.

Γεγονός είναι, πως ο εξοπλισμός της GSG 9 δεν είναι ακριβώς κατάλληλος για διαδηλώσεις... Μεταξύ άλλων οι Ράμπο - ελίτ κατέχουν αυτοκίνητα υψηλής επιτάχυνσης, ειδικά αλεξίσφαιρα αυτοκίνητα και πολλά άλλα ειδικά οχήματα, ελικόπτερα επιτήρησης και μεταφοράς, τα πιο σύγχρονα πιστόλια και περιστροφά, ειδικά όπλα ακριβείας με κατευθυνόμενους μηχανισμούς ακόμα και νυχτερινής παρακολούθησης, όπλα για επεμβάσεις καταστολής οδοφραγμάτων, αλεξίσφαιρα ρούχα υψηλής αποτελεσματικότητας, εξοπλισμό καταδύσεων.

Κάθε ομάδα είναι σε ετοιμότητα επέμβασης σε 15 λεπτά, ενώ μπορεί εντός 45 λεπτών να τεθεί σε επέμβαση σε κάθε επιθυμητό τόπο της Γερμανίας.

Η οργάνωση της GSG 9 στηρίζεται στενά στις θεωρίες του δασκαλού του αντάρτικου πόλης,

ελικόπτερα. Σ' αυτά μπορούν να προστεθούν εκπαιδευτές ως σκοπευτές ακριβείας, ειδικοί εκρήξεων, για την υπηρεσία τηλεπικοινωνιών και άλλων τεχνικών πειθαρχίας, ενεργειών αέρος - εδάφους, ορειβατική και θαλάσσια επέμβαση.

Συχνά τέλος λειτουργούν ειδικά σεμινάρια στο εξωτερικό, όπως για παράδειγμα για την ασφάλεια θαλάσσιων πετρελαϊκών εγκαταστάσεων. Συχνότερα ακόμα τα μέλη της GSG 9 είναι εξιδιαιτερωμένα εκπαιδευτές στο εξωτερικό. Ο Wegener, εν τω μεταξύ προωθημένος σαν στρατηγός του Κομμάντο Συνοριακής Φύλαξης West, εκπαιδεύει π.χ. από το καλοκαίρι του 1988 μια «αντιτρομοκρατική μονάδα» στο Κουβέιτ. Από τις ίδιες τις ΗΠΑ, πρώην δάσκαλοι με αντικείμενο την καταπολέμηση των εξεγέρσεων (Counter Insurgency), δέχονται να διδάχουν. Έτσι το Σεπτέμβριο του 1987, μια ομάδα της αστυνομίας της Τζόρτζια πήρε μέρος σε μια εκπαίδευση τεσσάρων εβδομάδων στην GSG 9, ιδιαίτερα σε μεθόδους καταπολέμησης της «τρομοκρατίας».

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΕΠΕΣΑΝ... ... ΖΗΤΩ ΤΑ ΤΕΙΧΗ

Μετά τις τεράστιες, σε μέγεθος και σε σημασία, ανακατατάξεις που έγιναν στον παγκόσμιο κοινωνικο-πολιτικό χάρτη, Η. Π. Α., Ευρώπη και Ιαπωνία, βρίσκονται στο επίκεντρο της παγκόσμιας πολιτικής, οικονομικής, θεσμικής, κοινωνικής και πολιτισμικής αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού. Ταυτόχρονα, ο νεοφιλελευθερισμός προβάλλει σαν το μόνο κυρίαρχο σύστημα στη διαχείριση της εξουσίας και της εκμετάλευσης και στην επιβολή του ελέγχου, της καταστολής, της σιωπής...

Μετά την ανατροπή του μαρξιστικού status quo, στην Αν. Ευρώπη και στα Βαλκάνια, οι ευρωπαίοι επενδυτές στρέφουν τα οικονομικά τους προγράμματα σταδιακά, απ' το νότο προς την ανατολή. Εγκαταλείπουν το οικονομικό πείραμα του τρίτου κόσμου, αφού βέβαια, εξάντλησαν πρώτα, κάθε τι που μπορούσε να τους αποφέρει κέρδος. Η οικονομική και κοινωνική αφαιμάξη βέβαια, συ-

κράτους, μεταθέτουν, στην ύπαρξη των μεταναστών και των πολιτικών προσφύγων τις αιτίες των δικών τους προβλημάτων: της ανεργίας και της περιθωριοποίησης. Ο ρατσισμός, σαν κατευθυνόμενο κοινωνικό φαινόμενο, δεν είναι παρά, μία από τις «αιτίσεις» της θωράκισης του «ευρωπαϊκού φρουρίου»

Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΟΧΥΡΩΝΕΤΑΙ

Μπροστά στο μαζικό μεταναστευτικό κύμα προς την Ευρώπη, επιταχύνονται οι διεργασίες του συμφώνου Σένγκεν (19/6/90) και αποφασί-

ήδη καταγραφεί σ' αυτό, πάνω από 850.000 φάκελοι «υπόπτων» και «ανεπιθύμητων», ενδογενών και μη, και το σύστημα θα εμπλουτίζεται συνεχώς σε ότι έχει σχέση με λαθρεμπόριο, ναρκωτικά, όπλα, κλεμμένα αυτοκίνητα κ.ά.

Τα σύνορα λοιπόν, φαινομενικά πέφτουν, αλλά μόνο για τους εκλεχτούς. Στο όνομα της ευρωπαϊκής ένωσης και της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς, η ευρωπαϊκή οχυρώνεται και νέα τείχη, ηλεκτρονικά και ιδεολογικά, υψώνονται γύρω από, και μέσα της.

ΕΛΛΑΔΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Η θέση της Ελλάδας, γεωγραφικά, ανάμεσα σε τρεις ηπείρους και πολιτικά, σαν πλήρες μέλος της ΕΟΚ, την κατέστησε, παραδοσιακό πέρασμα προς τις δυτικές χώρες, αλλά και χώρα υποδοχής πολιτικών προσφύγων και μεταναστών. Με τις τεράστιες ανακατατάξεις στην Αν. Ευρώπη και στα Βαλκάνια, αλλά και τις συνεχιζόμενες πολιτικές διώξεις στην Τουρκία, στο Κουρδιστάν, στη Μ. Ανατολή, τα μεταναστευτικά ρεύματα, δεν μπορούσαν φυσικά να αγνοήσουν την Ελλάδα. Ξεκινώντας με τους Πόντιους Ρωσσοπρόσφυγες οι οποίοι είχαν και μία σχετικά ομαλή και σταδιακή απορρόφηση από την ελληνική κοινωνία, αργότερα με τους Πολωνούς, τους Ρουμάνους, τους Βούλγαρους, το φαινόμενο της μαζικής μετανάστευσης, προς την Ελλάδα, πήρε τεράστια διάσταση με τους Αλ-

βανούς και τους Β. ηπειρώτες φυγάδες. Εισβάλλοντας κατά χιλιάδες και αναζητώντας τη γη της εδέμ, αυτο που κατάφεραν ήταν να ζούν κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης, στιβαγμένοι σε γιαπιά, και να διαθέτουν (υπο την απειλή άμεσης απέλασης) με εξευτελιστικά μεροκάματα την εργασιακή τους δύναμη. Ο αλβανός ηγέτης Αλία, εκμεταλλευόμενος τη διεθνή κατακραυγή, ανοίγει τα σύνορά του και απελευθερώνεται από ένα εξαγριωμένο πλήθος, που εν δυνάμει, θα μπορούσε αν παρέμενε, να λειτουργήσει εξεγερτικά εναντίον του. Απ' την άλλη μεριά, οι προτροπές της «μητέρας Ελλάδας» προς τα καταπιεσμένα αδελφία μετατρέπονται, σε επιχειρήσεις «σκούπας» και σε αυτόματες επαναπροωθήσεις. Για άλλη μια φορά, ένας ολόκληρος λαός (οχι άμοιρος ευθυνών) έγινε έρμαιο διακρατικών αποφάσεων κορυφής και πολιτικών ελιγμών. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, ο υφέρπων ρατσισμός στην Ελλάδα, καθοδηγούμενος έντεχνα, υφίσταται περρισότερο με την οικονομική του διάσταση και λιγότερο με την φυλετική, και σαν φαινόμενο αποδιαιρρώνει και διασπείρει την ταξική συνείδηση. Τα αφεντικά, μικρά και μεγάλα, εκμεταλλεύονται το εργασιακό καθεστώς που από την φύση του, έχει ανάγκη την αντιπαράθεση και τον διαμελισμό των εργαζομένων. Απ' την άλλη, οι «προοδευτικοί» συνδικαλιστές της ΓΣΕΕ, δεν κάνουν άλλο από το να αποδεικνύουν κάθε φορά την μηδενική σχέση που έχει η διεθνιστική ταξι-

κή συνείδηση μ' αυτούς. Ετσι μέσα σ' άλλα προτείνουν: α) απαγόρευση εισόδου ξένων υπηκόων (πλήν χωρών ΕΟΚ) εαν δεν έχουν ορισμένο ποσό χρημάτων που να εξασφαλίζει την παραμονή τους !!! . . β) άμεση απέλαση όσων διασχίζουν παράνομα τα σύνορα ή έρχονται χωρίς χρήματα !!! . . γ) εντατικός έλεγχος όσων εργάζονται για το αν διαθέτουν άδειες. . . (χαφιεδισμός).

Η Ελλάδα δεν μπορούσε και δεν θα ήθελε να μείνει, έξω από τις επιταγές των ευρωπαίων «εταίρων» για την ασφάλεια της Ευρώπης και το νομοσχέδιο για τους «μετανάστες και την εργασία των αλλοδαπών» δεν είναι τίποτε άλλο από αντιγραφή και ευθυγράμμιση με αντίστοιχα των υπόλοιπων ευρωπαϊκών κρατών. Το νομοσχέδιο προβλέπει συμμετοχή στο κοινό ευρωπαϊκό σύστημα πληροφόρησης (SIS- οι νέες ταυτότητες είναι προσαρμοσμένες σ' αυτό), συνοπτικές διαδικασίες απέλασης, ειδικά σώματα δίωξης της λαθρομετανάστευσης, σκληρούς και απίθανους όρους εξεύρεσης εργασίας και συνεχή καταγραφή και παρακολούθηση.

Το Ελληνικό κράτος, οχυρώνεται ευθυγραμμίζόμενο με τις επιταγές για την ασφάλεια, των ευρωπαϊκών αφεντικών. Πίσω από το κοινό ευρωπαϊκό τείχος της «ασότητας» και της «ευημερίας», ήδη συσσωρεύονται στρατιές εξαθλιωμένων. Πίσω από τα τείχη της δημοκρατίας που προβάλλεται, δεν κρύβονται παρα οι διαφορετικές εκφάνσεις του καπιταλιστικού τους ολοκληρωτισμού. . . Στα οργουελικά οράματα των κυρίαρχων, οφείλουμε να προτάξουμε την διεθνιστική μας αλληλεγγύη και να αντισταθούμε σε όλες τις μορφές της κρατικής καταστολής, δίνοντας στην αντίσταση περιεχόμενο, ανάλογο των διαστάσεων της επίθεσης που δέχεται η κοινωνία σήμερα.

νεχίζεται με ακόμη πιό δυσβάσταχτους όρους, που επιβάλλονται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ενώ νέα τείχη υψώνονται, ανάμεσα στον πλούσιο βορρά και τον φτωχό νότο με σκοπό, τον εξοστρακισμό των τεράστιων μεταναστευτικών ρευμάτων που προβλέπονται. Οι χώρες του πρώην αν. μπλόκ είναι τώρα για τα ευρωπαϊκά αφεντικά, (όντας γεωγραφικά, καθαρά ευρωπαϊκός χώρος) αγορές παρθένες, «άρωστες» μεν οικονομικά, αλλά ακόρεστες από τον καπιταλιστικό καταναλωτισμό και μάλιστα με εργατικό δυναμικό πρόθυμο, φτηνό, πειθήνιο...

Παράλληλα ένας ανθρωπίνος χείμαρρος ξεχύνεται προς τα κράτη του Δυτ. κόσμου, αναζητώντας τον «καπιταλιστικό παράδεισο» του «marlboro» και της «coca cola». Πολύ λίγοι απ' αυτούς (αυτοί που κατέχουν μια εξειδίκευση σαν επιστήμονες) μπορούν να βρουν μια θέση, στην ήδη κορεσμένη αγορά εργασίας. Οι περισσότεροι, ανειδίκευτοι και καταδικασμένοι στην ανεργία, μετά τον αρχικό εντυπωσιασμό από την αφθονία και τον καταναλωτισμό, ανακαλύπτουν κάτω από τις εκθαμβωτικές βιτρίνες και τα πολύχρωμα φώτα, την ίδια εκμετάλευση, την ίδια μίζερη φτώχεια και εξαθλίωση. Γκετοποιημένοι, σε προσφυγικές παράγκες στις παρυφές των πόλεων, γίνονται αντικείμενο ρατσιστικών εκδηλώσεων. Η άνοδος του ρατσισμού και των νεοφασιστικών οργανώσεων βιώνεται καθημερινά από τους Αφρικανούς, τους Ασιάτες, τους Ανατολικοευρωπαίους. Στην Αγγλία, στη Γαλλία, στη Γερμανία και αλλού, οι ρατσιστικές επιθέσεις, με την ανοχή (και όχι μόνο) του

ζονται δραστικά μέτρα ελέγχου και καταστολής. Η αρχική σύνθεση του συμφώνου (Benelux, Γαλλία, Γερμανία) διευρύνεται σταδιακά: Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία και Ελλάδα (ως παρατηρητής). Στο Μάαστριχτ οι αποφάσεις του συμφώνου Σένγκεν υιοθετούνται κι ενισχύονται στα πλαίσια, μιάς «κοινης ευρωπαϊκής πολιτικής ασύλου και μεταναστών» και οι επιταγές για την ασφάλεια της ευρώπης με το άνοιγμα των εσωτερικών συνόρων, επιβάλλουν στην πραγματικότητα έναν οργουελικό εφιάλτη. Με επίφαση την «τρομοκρατία», τα ναρκωτικά, το οργανωμένο έγκλημα, οι ευρωπαίοι κυρίαρχοι περνούν μια σειρά μέτρων που επι της ουσίας καταργούν το πολιτικό άσυλο και υψώνουν αστυνομικά τείχη μέσα κι έξω απ' το λεγόμενο «ευρωπαϊκό φρούριο».

Ετσι για να γίνει κάποιος, δεκτός στην ευρώπη, πρέπει να έχει βίζα από την χώρα προέλευσης. Γίνονται συνοπτικές οι διαδικασίες απέλασης, απέλαση ή απαγόρευση εισόδου σ' ένα κράτος, ισχύει ταυτόχρονα και για όλη την ευρωπαϊκή επικράτεια, ιδρύεται κοινή ευρωπαϊκή αστυνομία με το όνομα EUROPOL (στα πρότυπα του FBI), οι τοπικές αστυνομίες μπορούν να κινηθούν σ' ολόκληρη την επικράτεια, γίνονται αυστηρότεροι οι έλεγχοι στα εξωτερικά ευρωπαϊκά σύνορα και τέλος δημιουργείται το περίφημο «ηλεκτρονικό σύστημα πληροφόρησης» του Σένγκεν (SIS-Senghen Information System). Το σύστημα προβλέπει ένα δίκτυο πληροφορικής που θα συνδέει τις αστυνομικές και τελωνειακές αρχές του κάθε κράτους και θα έχει σαν έδρα το Στρασβούργο. Έχουν

ΕΦΟΔΟΣ ΣΕ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥΡΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Στις 16 Ιανουαρίου τα χαράματα, μετά από έφοδο των «αντιτρομοκρατικών» μονάδων, συλλαμβάνονται στο σπίτι τους τέσσερις Τούρκοι πολιτικοί πρόσφυγες που σχετίζονται με την ακροαριστερή οργάνωση NTEB ΣΟΛ. Η «επιχείρηση» έγινε με την επίφαση ότι ο ένας εκ των 4 πολιτικών προσφύγων ήταν υπεύθυνος για την τοποθέτηση δύο εκρηκτικών μηχανισμών στο τουρκικό προξενείο της Αθήνας λίγες ώρες πριν την επίσκεψη του «πλανητάρχη» Μπους στην Ελλάδα.

Η «επιστημονικά εξακριβωμένη» ενοχή του, κατά τον υπουργό Δ. Τάξης, Αναγνωστόπουλο, βασίζεται σε βίντεο που πάρθηκε από την υπηρεσία ασφαλείας του τουρκικού προξενείου όπου οι «δύο εμπρηστικοί μηχανισμοί» τελικά μεταμορφώνονται σε μια μολότωφ!

Αφού πραγματοποιείται λοιπόν η «κατ' οίκον έρευνα» (την οποία οι 4 πολιτικοί πρόσφυγες περιγράφουν ως εξής: «Χωρίς να καταλάβουμε τι μας γινόταν, βρεθήκαμε στο πάτωμα, μας σέδνανε, μας χτύπαγαν με γροδιές και κλωτσιές. Διαμαρτυρίες και ερωτήσεις μας (εντολή έρευνας, κ.λ.π) απαντήθηκαν με τον ίδιο τρόπο, όταν ζητήσαμε δικηγόρο μας βρίζανε») σύρονται στην Ασφάλεια, όπου επί 20 ώρες κακοποιούνται βάναυσα και απειλούνται με εξόντωση για να «αποκαλύψουν» τυχόν πληροφορίες που είχαν για «ενοπλες οργανώσεις στην Ελλάδα και να «ομολογήσουν» συμμετοχή τους σε επιθέσεις κατά τουρκικών στόχων. Οι ίδιοι δηλώνουν: «Εμείς αρνηθήκαμε να γίνουμε χαφιέδες, τονίσαμε κατηγορηματικά ότι είμαστε εχθροί του χαφιεδισμού και προτιμάμε το θάνατο παρά να γίνουμε χαφιέδες».

Η άρνηση των τεσσάρων να «συνεργαστούν» με

τους διώκτες τους, οδηγεί τους πραιτωριανούς της κρατικής βαρβαρότητας στην πλήρη εξόντωσή τους. Ετσι, παραπέμπονται στον εισαγγελέα με τις κατηγορίες της «παράνομης οπλοκατοχής» (το «αδίκημα» στοιχειοθετείται από δύο συγγιάδες που βρέθηκαν μέσα στο σπίτι τους!) και της «παράνομης εισόδου και παραμονής στη χώρα» τη στιγμή που και οι 4 τελούν υπό τη διαδικασία αναγνώρισης ως πολιτικοί πρόσφυγες.

Προφυλακίζονται λοιπόν οι μπαίνει μπρός η διαδικασία απέλασής τους (αφού «λογοδότησαν») πρώτα στην ελληνική «δικαιοσύνη» για τα «αδικήματα» που διέπραξαν κατά την παραμονή τους εδώ που αν πραγματοποιηθεί αναπόφευκτα οδηγεί στην ολοκληρωτική τους εξόντωση από το τουρκικό καθεστώς.

Ενώ λοιπόν, τα διεθνή «προβλήματα» Ελλάδας - Τουρκίας σε επίπεδο κρατικής επικυριαρχίας μοιάζουν να περιπλέκονται αναλογικά με τις προτεραιότητες της εξουσίας, τα ζητήματα καταστολής είναι εξ' υπαρχής λυμένα. Η διαρκής και στενή συνεργασία μεταξύ των τουρκικών και ελληνικών δικαστικών αρχών αποκαλύπτει απ' τη μία, πόσα λίγα χωρίζουν τα κράτη μπροστά στη ζωτική τους ανάγκη για καθυπόταξη των κοινωνιών, κι απ' την άλλη, ότι η «νέα παγκόσμια τάξη» της εκσυγχρονισμένης καπιταλιστικής μονοκρατορίας επελαύνει οργανωμένη με συγκεκριμένους όρους επίτασης του ελέγχου και μετωπικής πάταξης εκείνων των επιλογών που ούτως ή άλλως την αντιμάχονται επι της ουσίας. Εν πάση περιπτώσει, τα αφεντικά μπορούν να στηριχτούν μόνο στην ολιγογρία και στην παθητικότητα της κοινωνίας.

Ας τους διαψεύσουμε.

Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ:

«...Η ανακριτική μέθοδος σήμερα έχει μια διαβάθμιση που είναι όλα ανοιχτά... Υπάρχει ο απλός ύποπτος, υπάρχει το κλεφτρόνι, υπάρχει ο άνθρωπος ο οποίος είναι υπότροπος, υπάρχει μια ολόκληρη κατηγορία και ποικίλοι και η σκληρότητα των ανακρινομένων. Σε περιπτώσεις λοιπόν όπου το υλικό το αποδεικτικό είναι τέτοιο που σε οδηγεί κάπου, γι' αυτό σας έκανα μια σαφή αναφορά εις την γιάφκα Μαζοκόπου, όταν έγινε μια προσπάθεια

να ανακριθεί λίγο περισσότερο, χρονικά σας λέω, είχαμε του κόσμου τις παρεμβάσεις. Μετεφέρθη στο νοσοκομείο, ο άνθρωπος, υπέστη ένα ατύχημα και εν συνεχεία μετήχθη στις φυλακές διότι εθεωρείτο ότι θα αποτελούσε μεγάλη παρέκλιση με βάση τους οικονομικούς κανόνες να κρατηθεί παραπάνω. Εδώ λοιπόν δεν μιλάμε για υπόνοια, εδώ μιλάμε για καραμπινάτη, για σκαστή περίπτωση τρομοκρατικής γιάφκας...»

Cesare di Lenardo

Πάδοβα, 23/2/1982

(...) Η περιγραφή αυτή ίσχυε για το χρονικό διάστημα, αμέσως μετά την σύλληψη μου στις 28/1/1982 μέχρι την 1/2/1982.

Βασανίστκα επανειλημμένα με ηλεκτροσόκ τόσο στα γεννητικά όργανα όσο και σε άλλα σημεία της λεκάνης. Τα χτυπήματα του ρεύματος εμβάλλωνταν σε τακτά χρονικά διαστήματα με ολοένα και μεγαλύτερη διάρκεια. Ο αριθμός των βολτ ανέβαινε. Υποδέτω, πως δεν υπερέβαινε τα 220 βολτ.

Μου προζένησαν επανειλημμένα εγκαύματα που επιδρούσαν όπως όταν πιέξεις τσιγάρα στο δέρμα και τα οποία προκαλούνταν από ένα ειδικό όργανο. Τοποθετούνταν στην λεκάνη, στον γεννητικό χώρο, στα χέρια, στις παλάμες και ανάμεσα στα δάκτυλα. Δέχτηκα συνεχώς χτυπήματα στα πέλματα των ποδιών και εξαναγκάστηκα να ξαπλώσω με την πλάτη στο έδαφος, παρ' ότι αυτό εξαιτίας των δεμένων στην πλάτη (με χειροπέδες) χεριών, ήταν ιδιαίτερα επικίνδυνο. Έπρεπε να τοποθετήσω την κνήμη πάνω σε μια καρέκλα και ένας από τους βασανιστές κάθισε επάνω. Με χτυπούσαν συστηματικά από πάνω και αντίστροφα, πενήντα μέχρι εβδομήντα χτυπήματα κάθε φορά, μετά άλλαζαν. Χρησιμοποιούσαν ένα αντικείμενο από ελαστικό υλικό. Εκτός αυτού με χτυπούσαν με μπότες στους γοφούς.

Μου χτυπούσαν συνεχώς το κεφάλι στο πάτωμα, ενώ μου πίεζαν τον ένα γοφό στο πάτωμα κι ένας άλλος κλωτσούσε με μπότα από την άλλη πλευρά του. Ένας από τους βασανιστές με χτύπησε με όλη την δύναμη του σώματος του, πηδούσε επάνω μου και μετά με ξαναχτύπησε. Μου επέφερε έτσι με το βάρος του σώματος του ένα είδος επώδυνης έντασης και σπασμούς. Παραπέρα δέλω να τονίσω, πως μου αποδόθηκαν χτυπήματα με τα χέρια στο πρόσωπο, ότι με τραβούσαν από το λαιμό και τα μαλλιά και ότι μου χτυπούσαν το κεφάλι στο τοίχο. Αργότερα και για ένα χρονικό διάστημα το οποίο θα ονόμαζα «Απόπειρα δολοφονίας» (επαναληφτηκε δύο, τρεις φορές) βασανίστηκα, με κλωτσιές από μπότες, χτυπήματα με την λαβή πιστολιού και κοντάκι πολυβόλου, στο κεφάλι, το πηγούνι και το λαρύγγι. Μετά με χαρακώσανε με ξυράφι ή παρόμοια αντικείμενα στις γάμπες και στις κνήμες.

Ύστερα ακολούθησε το διάστημα το οποίο οι βασανιστές ονόμαζαν «fucilazione» (δολοφονία). Αυτό συνέβη την τέταρτη μέρα και απαιτεί μια ακριβή περιγραφή. Ήδη νωρίτερα είχα δεχτεί χτυπήματα από τα όπλα τους στο πρόσωπο, το πηγούνι και το λαρύγγι, όμως σ' αυτό το διάστημα μου ανακοινώθηκε για πρώτη φορά, ότι θα έπρεπε να μιλήσω, ότι θα έπρεπε να «συνεργαστώ» ή θα με πυροβολούσαν. Μου έλεγαν, πως δεν είχε γνωστοποιηθεί τίποτα σχετικά με την σύλληψη μου, ότι βέβαια είμαι πολύ καιρό στην παρανομία, όμως η συμμετοχή μου στις «Brigate Rosse», δεν έγινε ποτέ γνωστή. Θα μπορούσα λοιπόν πολύ εύκολα να εξαφανιστώ. Αυτό επαναλαμβάνονταν στην συνέχεια διαρκώς ενώ μου έλεγαν πως απομένουν ακόμα πέντε ώρες, μετά τρεις, μετά ακόμη μισή. Σε κάθε μια από αυτές τις αναγγελίες ακολουθούσε μια νέα «ενόπτητα» χτυπημάτων και κλωτσιών, όπως τις περιέγραψα παραπάνω. Στην τελευταία ιδιαίτερα κτηνώδη επέμβαση (σ.τ.μ. αναφέρεται στην τελευταία φορά πριν την αναχώρησή μου δέσανε τα χέρια με πλαστική ταινία, μου βάλανε τις χειροπέδες στα πόδια, τα μάτια ήταν ήδη δεμένα και μου δέσανε πολύ σφιχτά επιδέσμους γύρω από το στόμα και την μύτη. Έτσι με σύρανε σ' ένα αυτοκίνητο και με μεταφέρανε μακριά μέσα στο πορτ - μπαγκάζ. Αυτό διήρκεσε περίπου τρία τέταρτα της ώρας, κατ' αρχήν σε ασφαλτό, μετά σε χωραφόδρομους. Όταν φτάσαμε με τραβούσαν από τα χέρια πάνω στο έδαφος έτσι ώστε καταγραφούνιστηκαν τα πόδια μου. Εκεί στήσανε μια σκηνή εκτέλεσης. Απειλούσαν πως θα πετάξουν το πτώμα σε ένα λατομείο. Μετά με χτυπήσανε εκ νέου άλλη μια φορά, εκτός άλλων και με τα όπλα τους, υποδέτω δε πως η σπασμένη μου μύτη προέρχεται από 'κει. Μετά δώσανε το σήμα για τον πυροβολισμό.

Μετά με φορτώσανε πάλι στο αυτοκίνητο. Η διαδρομή διήρκεσε πάνω κάτω τον ίδιο χρόνο όπως όταν πηγαίναμε και έφτασα πάλι στον τόπο απ' όπου ξεκινήσαμε.

Μου σφίζανε τον επίδεσμο στα μάτια και με εξανάγκασαν να πάρω ένα υγρό, το οποίο είχε παρόμοια γεύση με το φάρμακο «hydritgina sandoz», παράλληλα μου ξεριζώσαν μαλλιά και μούσια από ορισμένα σημεία.

Ύστερα από ορισμένα διαλλείματα με άφησαν μόνο, μαζί με τον επονομαζόμενο «Καλό», ο οποίος ήταν παρών σε ολόκληρο το προηγούμενο διάστημα και μερικές φορές μάλιστα προφασίζονταν πως ήθελε να φρενάρει τους άλλους. Μου εξήγησε πως είναι εναντίον αυτών των μεθόδων, τις οποίες χαρακτήρισε και βάρβαρες, αλλά δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο από το να μου δώσει την συμβουλή να «συνεργαστώ» μαζί τους. Τότε θα μου εγγυόταν, πως αυτή η μεταχείριση θα σταματούσε.

Ύστερα δέλω να περιγράψω έναν τρόπο βασανισμού, τον οποίο ονόμαζαν «Αλγερινό». Ήμουν ημίγυμνος, με ξάπλωσαν σε ένα τραπέζι και μου έδεσαν χέρια και πόδια στα πόδια του τραπεζιού. Τα γόνατα βρίσκονταν στο τέλος του τραπεζιού, οι γάμπες ήταν δεμένες στα πόδια του τραπεζιού, τα χέρια στα άλλα (πόδια) και το κεφάλι και ο λαιμός κρέμονταν από την πάνω μεριά του τραπεζιού κάτω.

Ήμουν δεμένος με ελαφρά ελαστική κλωστή. Τα μάτια μου ήταν ακόμη σκεπασμένα και μετά από την συνθησισμένη πρόταση συνεργασίας και τα συνθησισμένα χτυπήματα μου γέμι-

Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ:

«...Αφήνω στην κρίση των αναγνώστών το τι σημαίνει περισσότερη πίεση σε μια περίπτωση σαν τη δική μου, όπου η «πίεση» που υπάρχει σαν αποτέλεσμα του τυχαίου περιστατικού κινείται ήδη σε ακραία όρια. Οι αναφορές αυτές, έχοντας σαν γενικό στόχο τη συστηματικοποίηση της προανακριτικής αυθαιρεσίας, τη νομιμοποίηση δηλαδή αυτού που ήδη χωρίς σύστημα συμβαίνει, με την αναφορά του ειδικά σε μένα έχει και ένα δεύτερο στόχο. Πρόκειται για σαφή προσπάθεια

αποστολής ενός διπλού μηνύματος στους δικαστές. Από τη μια να τονώσει την εικόνα του «τρομοκράτη» που ξέρει και κρύβει πολλά και από την άλλη να καλύψει προκαταβολικά τα κενά και αναπόδεικτα που έχουν οι κατηγορίες σε βάρος μου. Έτσι, με αυτόν τον έμμεσο τρόπο, αυτά τα αυθαίρετα, κυριολεκτικά ιπτάμενα πολλές φορές, συμπεράσματα της δικογραφίας, αποδίδονται στην δική μου προανακριτική και ανακριτική στάση...»

σαν το στόμα μ' αλάτι. Μου τράβηξαν το κεφάλι από τα μαλλιά και κρούσαν την μύτη μου κλειστή. Έπρεπε να καταπιώ το αλάτι και μου ξαναγέμιζαν το στόμα. Σ' αυτό μου έγινε καθαρό, γιατί μου έσφιζαν τόσο πιεστικά τον επίδεσμο γύρω από την μύτη και το μισό στόμα. Το αλάτι δεν επιδρούσε μόνο έτσι ώστε όλο το στόμα και το λαρύγγι να πρήζεται, αλλά έκαιγε κιόλας τρομερά στα εσωτερικά τραύματα. Μετά μου εισέβαλλαν κατά λίτρα νερό (είναι η σωστή διατύπωση, γιατί δεν μπορούσα να αποφασίσω ελεύθερα αν δέλω να καταπιώ ή όχι).

Οι βασανιστές είχαν προφανώς εμπειρία να βρίσκουν την χρονική απόσταση μεταξύ κατάποσης και διαλλειμάτων αναπνοής, εν πάσει περιπτώσει δεν υπήρχε εκείνη την στιγμή καμιά δυνατότητα να αντισταθείς παθητικά. Μου κρατούσαν το στόμα τεχνητά ανοιχτό. Κατά τη διάρκεια αυτής της μεταχείρισης, η οποία ενεργοποιούσε το αίσθημα του πνιγμού, δέχτηκα παραπέρα βαριά χτυπήματα στην κοιλιά. Αυτό διήρκεσε ώρες με πολύ μικρά διαστήματα παύσης. Στο τέλος αυτού του βασανισμού, κι όταν πλέον δεν μπορούσα να αναπνεύσω και με περικούσαν με νερό, μ' έπιασαν σπασμοί σ' όλο μου το σώμα και ένιωσα ένα αβάσταχτο πόνο

στο κεφάλι ή ακριβέστερα στο αριστερό αυτί. Μετά έπαθα κάτι σαν νευρικό σοκ, αφού άρχισε να τρέμει και να τραντάζεται ολόκληρο το κορμί μου. Μου έβγαλαν γι αυτό το λόγο τις χειροπέδες. Ήμουν όμως πάντοτε εν πλήρει συνείδηση και μπόρεσα να δω το δωμάτιο και τους βασανιστές, όταν μου έβγαλαν τους επιδέσμους απ' τα μάτια. Ήταν περίπου 15 με 20 άτομα με καλυμμένα τα πρόσωπα. Ένιωθα τον πόνο στο αριστερό αυτί απ' όπου έτρεχε ένα άσπρο υγρό, αναμεμιγμένο αργότερα και με αίμα και αργότερα μόνο αίμα. Εκείνη την στιγμή με ξαπνέυσαν και με έβαλαν σ' ένα φορείο.

Με ξέλυσαν και έπρεπε να πιω ένα χυμό που έμοιαζε με τσάι. Μετά με ξανά. Από μια σειρά σημεία στήριξης και γεγονότα, τα οποία μπορώ κατά την διάρκεια της δίκης να αποδείξω, θεωρώ, πως οι βασανισμοί στους οποίους υποβλήθηκα μετά την σύλληψή μου, έλαβαν χώρα στο αστυνομικό τμήμα «Harmi». Αυτή είναι η έδρα της μονάδας II. Celeve στην via acquapendente της Πάδοβα.

(τυπωμένο στην Lotta Continua, 18-3-82).

Mauricio Ianelli

Νοέμβρης 1980

Με συνέλαβαν Νοέμβρη 1980, γύρω στις 9.00. Ολόκληρο το πρωί και το απόγευμα το πέρασα δεμένος σ' ένα μικρό δωμάτιο μ' ένα μπάτσο της «πολιτικής». Στο χρονικό διάστημα αυτό προσπάθησαν να με ανακρίνουν. Κατά την άρνηση απαντήσεων χτυπήθηκα με μπουνιές και κλωτσιές από τους παρόντες DIGOS¹. Τα χρονικά διαστήματα κατά

τα οποία με αφήνουν ήσυχο είναι σχετικά μεγάλα. Γίνονται διάφορες προτάσεις συνεργασίας από διάφορα ψηλά ζώα. Ο πολιτικός τους πρόλογος είναι, πως ο ένοπλος αγώνας έχει νικηθεί και ότι «έχεις πτηθεί».

Το απόγευμα είχαν ανακαλύψει το ψευδώνυμό μου και περίπου την λειτουργία μου ως τακτικό μέλος της οργάνωσης (Brigatte Rosse). Μεταξύ 9.00 και 13.00 όλα πέρασαν σχετικά «μαλακά». Η αιτία ήταν μάλλον μια διαφωνία αρμοδιότητας μεταξύ της αστυνομικής μονάδας (Squadra Mobile) που με συνέλαβε και των DIGOS. Οι πρώτοι ήταν μόλις μετά από μια συνεδρίαση διατεθειμένοι να με παραδώσουν.

Το βράδυ μεταξύ 19.00 και 20.00 μ' έκλεισαν μερικοί υπάλληλοι της DIGOS σ' ένα κελί ασφαλείας. Θέλουν να μάθουν από μένα αν ασχολούμαι με τον αθλητισμό κι αν είχα οποιεσδήποτε ασθένειες. Παράλληλα επαναλαμβάνουν ερωτήσεις σχετικά μ' ένα κλειδί που είχα πάνω μου, για σχεδιασμένες επιθέσεις, για έναν σύντροφο ο οποίος ήταν σε μένα και για το διήμερίσμα του. Έτσι γύρω στις 22.00 με 23.00 ήρθαν 6 DIGOS με 2-3 υπαλλήλους. Με γυμνό το πάνω σώμα μου, δένονται τα χέρια μου με χειροπέδες στην πλάτη. Μετά από μια σειρά σκληρών χτυπημάτων αρχίζει η επιστημονική μεταχείριση. Σ' αυτήν χτυπούν οι δυο μπάτσοι, οι οποίοι πριν με παρακολουθούσαν.

-Μου φέρνουν το κεφάλι στα γόνατα και τραβώντας τα μαλλιά μου γυρίζουν για ώρα το κεφάλι και με χτυπούν στους γοφούς και τα πλευρά.

-Πάντοτε στα γόνατα με χτυπούν πολύ γρήγορα και σταθερά πάνω στον αυχένα.

-Μου κρατάνε κλειστό το στόμα και την μύτη και συγκεντρώνουν τα χτυπήματά τους στο ύψος των νεφρών. Λίγο πριν τον πνιγμό, μου παίρνουν το φίμωτρο και μου περικούσαν έναν κουβά παγωμένο νερό.

-Με ξαπλώνουν με την πλάτη στο τραπέζι κι όλο μου το βάρος πέφτει στις σφιχτά δεμένες χειροπέδες. Ανά 4 ή 5 με κρατούν σ' αυτή την στάση, ενώ ένα από τα γουρούνια με φιλοδωρεί με κλωτσιές στο κάτω σώμα, από πάνω προς τα κάτω.

-Με σκάνουν όρθιο και με γυρίζουν πολύ γρήγορα και για πολύ χρόνο γύρω από τον εαυτό μου, συνοδευμένα με τις συνθησισμένες μπουνιές και κλωτσιές.

-Διάφορες άλλες τεχνικές: μου διαστρέφουν τους λοβούς των αυτιών, μου συμπιέζουν τους μους του λαιμού, κατά κάποιον τρόπο μου τους συνθλίβουν, άγριο ξύλο όταν εκνευρίζονται και εγώ αντιδρώ αρνητικά.

Συνέχεια στη σελίδα 6

Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ: «...για λόγους αξιοπρέπειας και μόνο...»

«Ήταν επιλογή μου μέχρι σήμερα, η στάση σιωπής σε ποικίλα δημοσιεύματα και αναφορές στην υπόθεσή μου και εμένα προσωπικά από κάθε είδους αρμόδιους και «ειδικούς».

Ούτε αντικείμενο αντιπαράθεσης, ούτε λόγος γενικότερα μπορεί να υπάρχει με έναν επαγγελματία πολιτικό και ακόμη περισσότερο μ' αυτόν που προτίσται στο υπουργείο δημόσιας τάξης.

Όμως δυο συνεχόμενες Κυριακές, στις 8 και 16 Δεκεμβρίου στο ΒΗΜΑ και στην Κυριακάτικη «Ε» αντίστοιχα η προκλητικότητα του νυν που ξεπέρασε και αυτήν του ναύαρχου προκατόχου του, επέβαλε μια εξαίρεση σε αυτή τη στάση.

Υπεκφεύγοντας και καλυπτόμενος πίσω από εκφράσεις όπως, ανιστορία, περισσότερος ανακριτικός χρόνος, πρεσβύς κ.α., αποκαλύπτεται καθόλου παράξενο γι' αυτόν και την πλειονότητα των ομοστάθλων υφισταμένων του, υπέρ της ανακριτικής αυθαιρεσίας. Θα σύστηνα σ' αυτόν το βιβλίο του Κ. Σιμόπουλου «Βασανιστήρια και εξουσία» όχι για να προβληματιστεί για τις απόψεις του, αλλά για να επιλέξει ακριβώς τον τρόπο και τα μέσα που θέλει να υλοποιούν τη μέθοδο που προτείνει.

Το κύριο επιχείρημα και παράδειγμα για την αναγκαιότητα της επανάκαμψης αυτών των τόσο παλιών, όσο και η εξουσία, ανακριτικών μεθόδων ήμουν και πάλι εγώ. Σχεδόν

παραπονείται για το ότι δεν πείστηκα αρκετά ώστε να αποκαλύψω αυτά που αυτός νομίζει ότι είχα να αποκαλύψω ή καλύτερα αυτά που θα τον βόλευε να αποκαλυφθούν.

Πέρα από το ότι αυτός ο πολιτικός προϊστάμενος των μπάτσων πρέπει να καταλάβει πως

υπάρχουν και άνθρωποι που για λόγους αξιοπρέπειας και μόνο δεν είναι διατεθειμένοι να πούν την ιστορία της ζωής τους σε κανέναν ανακριτή, όποια μέθοδο κι αν αυτός χρησιμοποιεί, είναι απόλυτα ενδεικτικό αυτών που προτείνει, η άποψή του γι' αυτό που επιβαλλόταν να γίνει σε μένα.

«...Αφίνω στην κρίση των αναγνωστών το τι σημαίνει περισσότερη πίεση σε μια περίπτωση σαν τη δική μου όπου η «πίεση» που υπάρχει σαν αποτέλεσμα του τυχαίου περιστατικού κινείται ήδη σε ακραία όρια. Οι αναφορές αυτές, έχοντας σαν γενικό στόχο την συστηματικοποίηση της προανακριτικής αυθαιρεσίας, τη νομιμοποίηση δηλαδή αυτού που ήδη χωρίς σύστημα συμβαίνει, με την αναφορά του ειδικά σε μένα έχει και ένα δεύτερο στόχο. Πρόκειται για σαφή προσπάθεια αποστολής ενός διπλού μηνύματος στους δικαστές. Από τη μια να τονώσει την εικόνα του «τρομοκράτη» που ξέρει και κρύβει πολλά και από την άλλη να καλύψει προκαταβολικά τα κενά και αναπόδεκτα που έχουν οι κατηγορίες σε βάρος μου. Έτσι, με αυτόν τον έμμεσο τρόπο, αυτά τα αυθαίρετα, κυριολεκτικά ιπτάμενα πολλές φορές, συμπεράσματα της δικογραφίας, αποδίδονται στην δική μου προανακριτική και ανακριτική στάση...»

Θέλω να επιστήμνω τέλος το πόσο ενοχλείται ο υπουργός μας από την πορεία μου μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, από την ύπαρξη

αυτών των ιδίων των αγώνων. Δεν φημίζονται και τόσο οι υπουργοί δημόσιας τάξης για την αντιληπτική τους ικανότητα. Δεν θα περίμενε κανένας απ' αυτόν να αντιλαμβάνεται περισσότερα για τους κοινωνικούς αγώνες, την κοινωνική αλληλεγγύη και τις κοινωνικές διεργασίες γενικότερα.

Στην Ελλάδα εκτός απ' τους χαμογελαστούς ψηφοφόρους και τους πρόθυμους ακροατές αυτού και των ομοίων του, υπήρχαν και πάντοτε θα υπάρχουν κι άλλοι ειδους πολίτες. Ενεργοί και ενεργά αντιστεκόμενοι στην κυριαρχία του κεφαλαίου, τη φιλελεύθερη ολιγαρχία και την υπό διαμόρφωση νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων.

Του επιφυλάσσεται λοιπόν περισσότερη εκπληξη όταν θα αντιληφθεί το πόσοι είναι εναντίον του και εναντίον αυτού που υπηρετεί και εκφράζει και όχι το πόσοι στέκονται αλληλέγγυοι σε μένα.

Όσο άνθρωποι σαν κι αυτόν εξακολουθούν ν' απορούν για το ότι ο κυρίαρχος πολιτικός «λόγος» δεν βρίσκει την ισοπεδωτική απήχηση που προσδοκούν, όσο εξακολουθούν να ενοχλούνται για την ύπαρξη διλάκων κοινωνικής αντίστασης στις επιλογές της νεοφιλελεύθερης τάξης και τους κάθε είδους δεσμούς και κρατικούς μηχανισμούς που την επιβάλλουν ολοκληρωτικά, αυτό σημαίνει πως η κοινωνία των ανθρώπων μπορεί και πρέπει να εξακολουθεί να ελπίζει...»

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΧΑΜΝΤΑΜ
Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ
«ΥΠΟΠΤΟΥ»

Μετά από πολύμηνη δικαστική διαδικασία ολοκληρώθηκε η δίκη του Παλαιστινίου αγωνιστή Χαμντάμ που κατηγορούνταν για την έκρηξη στο αεροπλάνο της PAN - AM το 1982. Το δικαστήριο του επέβαλε ποινή φυλάκισης 18 χρόνων κι αποφάσισε την απέλασή του μετά την έκτιση της ποινής.

Η όλη διαδικασία εξελίχθηκε με όρους και κανόνες που επέβαλαν οι Αμερικάνοι πράκτορες του F.B.I που ήταν και οι μάρτυρες κατηγορίας. Η προσπάθεια που κατέβαλε το ελληνικό κράτος να πείσει το Μεγάλο Αφεντικό ότι είναι πρόθυμο για τέλεια υποταγή και πίστη στους κανόνες που επιβάλλει η «νέα τάξη πραγμάτων», δε μπορούσε παρά να ικανοποιήσει την επιθυμία των ΗΠΑ, η οποία αμέσως μετά την απόφαση εξέφρασε την ευχαρίστησή της για την έκβαση της υπόθεσης. Φυσικά δεν παραγνωρίζουμε και το γεγονός ότι η φύση και η υπόσταση του ελληνικού κράτους και κάθε εξουσίας, σαν αυταρχική και θάβερη, είναι ικανή να οδηγήσει στο ίδιο αποτέλεσμα. Εν όψει και της επικείμενης «επίλυσης» του μεσανατολικού ήταν απαραίτητο να απομονωθούν οι ριζοσαστικές μορφές πάλης των Παλαιστινίων και να αναγνωρισθούν σα κύριοι εκπρόσωποί τους οι μετριοπαθείς ηγέτες τους. Έτσι όσοι αγωνιστές αρνούνται τη συναίνεση και το συμβιβασμό με τους σιωνιστές εγκληματίες χαρακτηρίζονται ως

τρομοκράτες με όλες τις ανάλογες επιπτώσεις γι' αυτούς: Φυλακίσεις, απελάσεις, κυνηγιό, δολοφονίες.

Η ελληνική κυβέρνηση συμμετέχοντας κι αυτή, όσο φυσικά μπορεί, στην επιβολή της διεθνοποιημένης κυριαρχίας αγωνιά να αποκτήσει την αύνοια των εταίρων της. Αυτό υποδηλώνει η συμμετοχή της στη ΤΡΕΒΙ, στη Διεθνή Ένωση, στη ΔΑΣΕ, καθώς και σε κάθε συνθήκη που σκοπό έχει να διασφαλίσει τα κεκτημένα των κυρίαρχων και να επεκτείνει τους χώρους κυριαρχίας τους. Οι απελάσεις πολιτικών κρατουμένων και η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των διαφόρων μυστικών υπηρεσιών με σκοπό την κατάπιξη ριζοσαστικών αγώνων, εντάσσεται στο παραπάνω σχέδιο.

Η εναντίωσή μας στα σχέδια των αφεντικών και στη λαίλαπα των νέων όρων κυριαρχίας που προτάσσουν, καθιστά αναγκαία και δεδομένη τη συμπάρασσή μας σε αγωνιστές που πάνω τους δοκιμάζονται οι επιλογές των κυρίαρχων. Παρά τις όποιες διαφοροποιήσεις μας με τις επιλογές και τους στόχους του Χαμντάμ και γενικότερα του Παλαιστινιακού αγώνα και μέσα απ' την οπτική του δικού μας αντιδραστικού - αντικρατικού αγώνα διατρανώνουμε ότι θα αγωνιστούμε για να μην αφεθεί κανένας πολιτικός κρατούμενος ανυπεράσπιστος στα χέρια του κράτους.

«Συνήθης ύποπτος» για την ασφάλεια - στην περίπτωση μου - σημαίνει, στις 18/12/91 να διαμνηνύουν στον αδελφό μου απειλές για την σωματική μου ακεραιότητα, στις 20/12 να εισβάλουν βιαίως στο σπίτι της μητέρας μου για να βρούν «υπόπτα άτομα όπλα και εκρηκτικά»! μετά από σχετική «ανώνυμη καταγγελία», στις 23/12 να υποβάλεται η μητέρα μου σε ανακριτική διαδικασία με κύριο αντικείμενο την αναζήτηση στοιχείων γύρω... απ' την ένοπλη συμπλοκή αστυνομικών με αγνώστους στις 19/11! Σημαίνει επίσης να παρακολουθούμαι συστηματικά, ν' απαγάγομαι το μεσημέρι της 15ης Ιανουαρίου απ' την οδό Κοραή, να παραμένω με τις ώρες στην Ασφάλεια υφιστάμενος σχόλια - απ' τους αντιτρομοκρατικούς εγκεφάλους - του τύπου: «σε κάτι τέτοιους σαν και σένα δεν τους αξίζει να ζούν στην κοινωνία», να μου εκθέτουν με ακριβείς η ανακριβείς λεπτομέρειες γεγονότα της

ιδιωτικής μου ζωής και να μου ζητούν μαρτυρική κατάθεση για τις σχέσεις μου με συγγενικά, φιλικά ή άγνωστα μου πρόσωπα, καθώς επίσης και για τις κινήσεις μου σε ώρες και ημέρες που συνέβησαν γεγονότα άσχετα προς τις δικές μου δραστηριότητες (εκδόσεις εντύπων, καταλήψεις στέγης, συμπαρατάση σε διωκόμενους κοινωνικούς αγωνιστές).

Επειδή δεν έχω καμιά διάθεση να συμμετάσχω με οποιοδήποτε τρόπο στις νοσηρές και αβάσιμες έρευνες της Υ.Α.Ε.Ε.Β. σε βάρος μου, αρνήθηκα να δώσω οποιεσδήποτε πληροφορίες για τη ζωή μου, ακριβώς γιατί δεν δέχομαι να παίξω το ρόλο ενός «υπόπτου» που πρέπει ν' αποδείξει ο ίδιος τις Αρχές τη μη εμπλοκή του στα σενάρια που αυτές τον εμπλέκουν επικαλούμενες μια ανώνυμη «καταγγελία».

Δημήτρης Σπυριδωνίδης

συνέχεια από σελ. 5

Αυτές οι μέθοδοι επαναλαμβάνονται πολλές φορές και διακόπτονται μόνο από έναν καλό μπάτσο. Η θεατρική σκηνοθεσία σ' αυτό ήταν ξεκάθαρη, οι ερωτήσεις είναι πάντα οι ίδιες. Εν μέσω των κραυγών μου που επαναλαμβάνουν ουρλιάζοντας, ότι ο ένοπλος αγώνας έχει ήδη πνιγεί, ότι ήμουν χαμένος, ότι πρέπει να το παραδεχτώ. Είμαι πάντοτε εν πλήρει συνειδήσει.

Τα ζημειώματα δέλω να κερδίσω χρόνο και αρχίζω να τους διηγούμαι χαζομάρες. Εξαιτίας μιας πληροφορίας που ανακάλυψαν αποχωρούν και επιστρέφουν αργότερα οργισμένοι. Είναι σχεδόν μέρα τώρα. Με μια κουβέρτα πάνω από το κεφάλι με απομακρύνουν μέσα σ' ένα Alfa - Romeo, το οποίο συνοδεύονταν από ένα ακόμα αμάξι. Με πηγαίνουν σ' ένα διαμέρισμα, αργότερα διασταυρωμένο ως υπνοδωμάτιο της DIGOS στην Via massaua.

Εκεί αρχίζουν πάλι εκ νέου. Προσπαθώ από την πλευρά μου πάλι με μια ψεύτικη ιστορία και φεύγουν πάλι. Οι καρποί των χειρών μου είναι πολύ πρησμένοι και δεν μπορώ παρά ελάχιστα να κινηθώ, λόγω των πόνων μου στα πλευρά. Τους ζητώ να μου βγάλουν τις χειροπέδες. Το χρησιμοποιώ για να σπάσω τα παράθυρα. Θέλω να κάνω όσο το δυνατόν μεγαλύτερο θόρυβο (ακούω από μακριά την κυκλοφορία) ή εν πάσει περιπτώσει να μου προκαλέσω τραυματισμούς. Με αρπάζουν μακριά όμως τα σπασμένα τζάμια μου αφήνουν βαθιές πληγές στις παλάμες και τα χέρια. Οι μπάτσοι είναι τρομαγμένοι και φοβούνται την αιμοραγία. Δεν ξέρουν τι κάνουν, αφού οι υπάλληλοί τους είναι λόγω της υπόθεσής μου ακόμα στο δρόμο. Με μεταφέρουν χωρίς να μου καλύψουν το κεφάλι από την κύρια είσοδο (από 'κει αντιλαμβάνομαι σε ποιά περιοχή βρίσκομαι και μπορώ τόσο μετά να εξακριβώσω την ακριβή διεύθυνση). Στην πολυκλινική φωνάζω, φωνάζω μ' όλη μου την δύναμη τ' όνομά μου, τον αριθμό του τηλεφώνου μου και την συμμετοχή μου στην οργάνωση. Κάποιος τα έπιασε και πληροφορήσε τους ανθρώπους.

Μετά την πρώτη χειρουργική επέμβαση προσπαθούν οι μπάτσοι για άλλη μια φορά με τις μεθόδους τους, όμως παραμένουν εκτενώς στις απειλές.

Πάνω σ' αυτά ορισμένες σκέψεις:

α) Ο βασανισμός είναι ολοκληρωτικός, η κατανομή των ρόλων προφανής: οι καλοί και οι κακοί. Μετά από λίγο χρόνο, κι αν ακόμα κανείς διατηρεί πλήρως τις αισθήσεις του, οι α-

ντιδράσεις σου γίνονται αυτοματικά, όπως όταν αντιδράς σε σήματα. Οι αλλαγές του ενός ή του άλλου είναι τα ερεθίσματα κλειδιά στα οποία αντιδράς ενστικτωδώς. Αυτό αποδυναμώνει με τον χρόνο την ψυχή - φυσική σου αντοχή, την δύναμη της αντίστασης. Έμεινα κατά την διάρκεια όλης της μεταχείρισης εν πλήρη συνειδήσει.

β) Αυτή η μεταχείριση ενργοποιείται συστηματικά μετά τη σύλληψη, προπαντός από την DIGOS. Δεν είναι πλέον ζύλο οπουδήποτε. Ο τρόπος της σύλληψης σου, η ίδια σου η συμπεριφορά μπορούν να επηρεάσουν τον τρόπο με τον οποίο θα σου συμπεριφερθούν.

γ) Στη δική μου περίπτωση σκέφτομαι πως είχα τύχη. Ήμουν άγνωστος στα κομπιούτερ της DIGOS. Και από την σύλληψή μου - παρά τους πυροβολισμούς - δεν προέκυψε το όνομά μου. Η οργάνωση γνώριζε μόλις το βράδυ με σιγουριά για τη σύλληψή μου. Η συμπεριφορά μου από την αρχή της σύλληψής μου ήταν πάντα πολύ ήσυχη. Η απόφαση για την μεταχείρισή μου επιλέχτηκε σίγουρα κατά τη συνεδρίαση του απογεύματος.

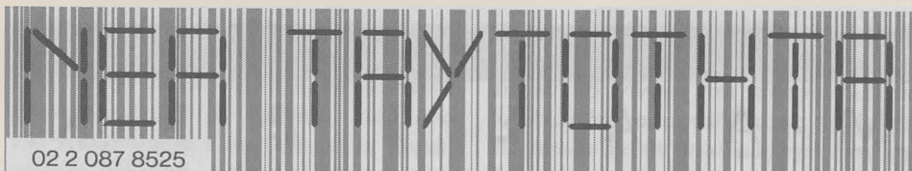
Το απόγευμα βρίσκονταν εκεί σίγουρα και ένας ανακριτής (ίσως ο Sica). Ήμουν πάντοτε στο s. vitale.

δ) Το να κερδίσω χρόνο λέγοντας ψεύτικες ιστορίες ήταν πολύ επικίνδυνο, αν και έγινε ύστερα από πολύ σκέψη: Ο στόχος μου ήταν να κατασκευάσω μια κατάσταση, για να μπορέσω με κάποιο τρόπο να ανταπεξέλθω στους βασανισμούς. Όμως αντίστροφα: Κάποια κι αν σου δίνει βραχυπρόθεσμα τη δυνατότητα να ανακτήσεις δυνάμεις, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι αυτό μπορεί να διαρκέσει πολλές μέρες και κάτι τέτοιο μπορεί να είναι ένα σημάδι για τους μπάτσους, ότι βρίσκεισαι πριν την κατάρρευση και αισθάνονται ενδυναμωμένοι στην πρακτική τους και συνεχίζουν.

Το πρόβλημα το οποίο αφορά στη φάση αμέσως μετά την σύλληψή σου, είναι ένα γενικό πολιτικό - οργανωτικό πρόβλημα.

1. DIGOS (Dipartimento Integrativo dei Gruppi Operativi Speciali): Ομοσπονδιακή αστυνομική μονάδα, με ειδικές μονάδες για την καταπολέμηση ανταρτών, σύμφωνα με το πρότυπο της GSG 9.

Από: FOLTER IN ITALIEN (ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ) VERLAG INTERNATIONALE KRITIK

«Δεν υπάρχει φυσικά κανείς λόγος για να μοιάζει ο νέος ολοκληρωτισμός με τον παλιό. Οι κυβερνήσεις με τα ρόπαλα και τα εκτελεστικά, με τους τεχνητούς λοιμούς, τις μαζικές φυλακίσεις και εκτοπίσεις, δεν είναι μόνο απάνθρωπες (γεγονός που σήμερα δεν ενδιαφέρει κανένα) αλλά και αναποτελεσματικές - και στον αιώνα της τεχνολογίας η αναποτελεσματικότητα είναι ιεροσουλιά. Ένα πραγματικά αποτελεσματικό ολοκληρωτικό κράτος θα ήταν αυτό που τα παντοδύναμα αφεντικά θα διεύθυναν με τα στελέχη τους έναν πληθυσμό σκλάβων, οι οποίοι δεν χρειάζεται να καταστέλονται διότι αγαπούν την υποτέλεια.»

Α. ΧΑΞΕΛΕΥ «Θαυμαστός καινούργιος κόσμος»

Θεμελιακό χαρακτηριστικό του κράτους ήταν και είναι η επέκταση της κυριαρχίας του πάνω στη κοινωνία. Και η καταστολή αποτελούσε ανέκαθεν το κυριότερο μοχλό επιβολής των εκάστοτε επιλογών του. Γεγονός που κατά κύριο λόγο οφείλεται στην μεγάλη δυνατότητα προσαρμογής και εξέλιξης της, ανάλογα με τις εκάστοτε πολιτικό - οικονομικό - κοινωνικές συνθήκες.

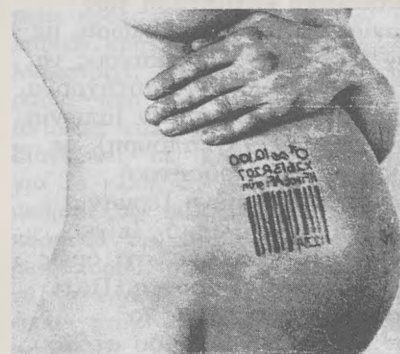
Σήμερα βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας περιόδου στην εξέλιξη της κυριαρχίας, που στο τέλος της, σύμφωνα με τις προσδοκίες των κρατούντων, η κοινωνία θα βρίσκεται κάτω από τον απόλυτο έλεγχό τους, με την βοήθεια των νέων τεχνολογιών και της πληροφορικής. Είναι λοιπόν απαραίτητο σήμερα, στην μεταβατική περίοδο που διανύουμε ο κοινωνικός έλεγχος να μετεξελιχθεί έτσι ώστε να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες κυριαρχίας και στις δομές που την δομορφώνουν.

Στην κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού και εναρμόνισης του ελληνικού κράτους με τα παγκόσμια και ευρωπαϊκά προτάγματα της κυριαρχίας κινείται και το νομοσχέδιο για την «νέα ταυτότητα» που ψηφίστηκε στις 19 Νοέμ-

βρη, κατά πλειοψηφία, από την βουλή. Απτή αποδειχθή η οικονομική κάλυψη, κατά το μεγαλύτερο ποσοστό, του εγχειρήματος από τους «εταίρους» μας. Πρόκειται ουσιαστικά για τροποποίηση διατάξεων, που καμιά μεταβολή δεν επιφέρουν στη φιλοσοφία και το περιεχόμενο, του νόμου 1599/86 «Περί σχέσεων κράτους, πολίτη, έκδοση νέου τύπου ταυτότητας», γνωστότερου ως ΕΚΑΜ, που ψήφισε αλλά απέτυχε να δέσει σε εφαρμογή το ΠΑΣΟΚ. Εκεί λοιπόν που απέτυχαν οι προκάτοχοί τους, έρχονται οι σημερινοί διαχειριστές της εξουσίας και με επιφάσεις όπως την κατάργηση του ΕΚΑΜ λόγω παραβίασης της προσωπικής ζωής των πολιτών, τη χρησιμότητα της νέας ταυτότητας σαν ταξιδιωτικό έγγραφο και την πάταξη της γραφειοκρατίας, εισάγουν τη χρήση της πληροφορικής (Η νέα ταυτότητα «διαβάζεται» από ηλεκτρονικό υπολογιστή) και των υπολογιστών για τον έλεγχο των πολιτών, από την πίσω πόρτα.

Στο άρθρο 1 παράγραφος 4 του ΕΚΑΜ ορίζονταν η επεξεργασία πληροφοριών σαν: συστηματική συλλογή, καταχώρηση, αξιολόγηση, τροποποίηση, διαγραφή και μετάδοση πληρο-

φοριών με τη χρήση ή χωρίς τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων και η χρησιμοποίηση μαθηματικών μεθόδων για τη συναγωγή στατιστικών συμπερασμάτων από τις πληροφορίες αυτές. Παρέχονταν δηλαδή νομική κάλυψη σε μια πρακτική τόσο παλιά όσο και η ύπαρξη του κράτους: το φακέλωμα. Την καταγραφή δηλαδή των αντιτιθέμενων στο κράτος πολιτών και των πρακτικών τους. Η κατάργηση του προαναφερόμενου άρθρου, που ήταν για τους περισσότερους πολέμιους του ΕΚΑΜ και η

αιχμή της αντίθεσής τους, σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει και την κατάργηση του φακέλωματος.

Προς επαλήθευση των όσων διατυπώνονται παραπάνω παραθέτουμε τις πρόσφατες δηλώσεις του νυν υπουργού Δ.Τ. Αναγνωστόπουλου: «...άρχιζε ήδη η καταγραφή αυτών που πρωταγωνιστούν στα έκτροπα που γίνονται μετά από συγκεντρώσεις και πορείες...». Κοινός λοιπόν ο στόχος, παρόμοιες και οι αιτιάσεις των πρώην και νυν διαχειριστών της εξουσίας στην προσπάθεια να πείσουν για την αναγκαι-

ότητα του ηλεκτρονικού φακέλωματος.

Φαινομενικά θέλουν να απογραφειοκρατικοποιήσουν τη δημόσια διοίκηση προς όφελος των πολιτών στην ουσία όμως δημιουργούν υπεροργανισμούς με δυνατότητα αποτελεσματικού ελέγχου σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας. Και αυτό γιατί η εξασφάλιση και επεξεργασία πληροφοριών, με τη χρήση της πληροφορικής, είναι δυνατόν από μόνη της να αποτελέσει υλικό για μια πιο καταλυτική επέμβαση του κράτους στην κοινωνικοπολιτική συμπεριφορά των υπηκόων του. Γεγονός που οφείλεται στο ότι η άσκηση της εξουσίας παρουσιάζεται «ελαστικότερη», σε αντίθεση με το παρελθόν, αφού η πληροφορική και οι νέες τεχνολογίες όχι μόνο την απαλλάσσουν από την δυσκαμψία που της προσδίδει η γραφειοκρατία, λόγω της μη συντονισμένης λειτουργίας των επί μέρους μηχανισμών της, αλλά παράλληλα της προσδίδουν μια νέα δυναμική εκμεταλεωόμενες τη γνώση και τη δυνατότητα μετατροπής της σε πληροφορία.

Η καταστολή παίρνει ήδη σκληρές και επικύνδινες διαστάσεις, γεγονός ορατό στον καθένα. Επιδίωξη της διεθνοποιημένης πια εξουσίας η επιβολή του ελέγχου και στις απλούστερες κοινωνικές εκδηλώσεις. Και η νέα ταυτότητα δεν αποτελεί παρά ένα βήμα προς την κατεύθυνση αυτή. Ένα βήμα απαραίτητο για την δωράκιση του ελληνικού κράτους αλλά και του «Ευρωπαϊκού Φρουρίου» μια και οι «πληροφορίες» για τον κάτοχο της νέας ταυτότητας θα είναι ταυτόχρονα διαθέσιμες σ' όλη την επικράτεια. Με βάση λοιπόν τη δυνατότητα που της προσδίδουν οι νέες τεχνολογίες προχωρεί η εξουσία για την πραγμάτωση της επιδίωξης του απόλυτου ελέγχου πάνω στη κοινωνία. Σε μας εναπόκειται να σταθούμε φραγμός στα ολοκληρωτικά της σχέδια

Με αφορμή τη συμπλήρωση τριών χρόνων από την πολιτική εκδήλωση που τελέστηκε στη Νομική Αθηνών στις 18 Φεβρουαρίου 1989, γιά να τιμηθεί η μνήμη του επαναστάτη Α. Στίνα, που έφυγε από κοντά μας στις 6 Νοεμβρίου 1987, δημοσιεύουμε αποσπάσματα από τη συζήτηση που διεξήχθη εκεί. Σ' αυτήν συμμετείχαν ο Γιάννης Ταμτάκος, ο Αλέξης Αρχίτας, ο Κορνήλιος Καστοριάδης κι ο Κώστας Καπώνης μέλος της ομάδας «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα», άνθρωποι που γνώρισαν από κοντά τον αγωνιστή.

Να σημειώσουμε ότι έχουν κυκλοφορήσει τα ακόλουθα βιβλία του Α. Στίνα:

1. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ: εβδομήντα χρόνια κάτω από την σημαία της σοσιαλιστικής επανάστασης.
2. ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΟΠΛΑ
3. «ΕΡΓΑΤΙΚΑ» ΚΡΑΤΗ - «ΕΡΓΑΤΙΚΑ» ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ
4. Ο πρόλογος στο «Λαϊκές εξεγέρσεις στην Ανατολική Ευρώπη» (συλλογή κειμένων από το «Socialisme ou Barbarie»)

Εις μνήμην Α. Στίνα

Αλέξης Αρχίτας

«...Υπήρξε κατά τη διάρκεια της ζωής του γραμματέας και μέλος της Κ.Ε του Κ.Κ.Ε, αντιπρόσωπος της Κ.Ε της Μακεδονίας και Θράκης και υπήρξε ένα από τα ενεργά στελέχη του Κ.Κ.Ε κατά την ίδρυσή του.(...)Ο Στίνας έδρασε στο μικρασιατικό μέτωπο και κατά τα γεγονότα της Α. Θράκης, μετά την κατάρρευση του μικρασιατικού μετώπου το 1922 υπήρξε υποκινητής του κινήματος των στρατιωτών που ζητούσε επαναστατική λύση του προβλήματος.(...) Ο Στίνας μετά τη διαγραφή του από το Κ.Κ.Ε (1931) πέρασε στην τροτσκιστική αντιπολίτευση για λίγα χρόνια. Διαφώνησε όμως με την τροτσκιστική άποψη ότι η Ρωσία εξακολουθεί να είναι εργατικό κράτος, εκφυλισμένο γραφειοκρατικό κράτος, και ότι πρέπει να γίνει απλώς πολιτική επανάσταση εκεί με ήπια μέσα και τέλος πάντων ζόπετσα, ξόδεσμα. Αντιθέτως ο Στίνας με το Δημοσθένει Βουρσούκη και τους λοιπούς είχαν την άποψη ότι η γραφειοκρατία είναι μια αντισοσιαλιστική, ολοκληρωτική, εκμεταλεντική τάξη και ότι πρέπει να εφαρμοστεί και στην Ρωσία ο ντεφτισμός ακόμα και κατά την διάρκεια που η Ρωσία δεχότανε πόλεμο από τους Γερμανούς, να εκθρονίσει το Στάλιν και τη γραφειοκρατία.(...) Το συγγραφικό έργο του Στίνα είναι είναι σε όλα τα έντυπα των τάσεων των εργατικού κινήματος αρχίζοντας από το «Ριζοσπάστη», την «Κομμουνιστική Επιθεώρηση», την «Φωνή του Εργάτη» της Θεσ/νίκης, το περιοδικό «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα» που βγήκε στην Ελλάδα μερικά τεύχη και μετά η Ν. Δ. η φιλελεύθερη, η πλουραλιστική, το απογόρευσε και καταδίκασε τον υπεύθυνό του με πρόστιμο κάπου 50 χιλιάδες δραχμές(....)»

Γιάννης Ταμτάκος

«... Δεν θυμάμαι για πιο θέμα συζητούσαμε κι ούτε έχει σημασία, όταν τον άκουσα όμως για πρώτη φορά να μιλά με εντυπωσίασε οι οξύνειά του, όχι συνθηματική, η κριτική του δεινότητα, η απλότητα στα νοήματα που διατύπωνε, η σαφήνεια της διατύπωσης, όλα αυτά χωρίς κανένα στόμφο σαν να μιλούσε σε παρέα στο καφενείο. Αλλά πίο πολύ έβλεπα ότι ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσε κάθε φορά να επανατοθετεί το πρόβλημά του και να μην αναγνωρίζει καμιά αυθεντία χωρίς ταυτοχρόνως να επιφυλάσσει για τον εαυτό του κάθε δικαίωμα και δεν αναγνώριζε επίσης από

την αρχή κανένα τετελεσμένο(....). Ο Στίνας έγραφε κιόλας, ίσως θα δούμε γρήγορα πολλά από τα γραπτά που άφησε. Βέβαια έδρασε και σαν επαναστάτης και νόμιμα και παράνομα σε φυλακές, στρατόπεδα, ξερονήσια, στην Ελλάδα άλλωστε ζούσε(....). Το μόνο του ενδιαφέρον, σαν έμμονη ιδέα, ήταν η επανάσταση. Ήθελε να τη βλέπει να κυοφορείται σ' ένα έντυπο, σ' ένα βιβλίο, σε μια εφημερίδα. Δεν είχε συχνά τέτοιες ικανοποιήσεις. Ήθελε επίσης να βλέπει την επανάσταση να ενσαρκώνεται στην ομάδα. Αυτή, ευτυχώς για την ισοροπία του την ψυχική, την έβλεπε, φανταστικά ή πραγματικά μέχρι την τελευταία του στιγμή. Οι διατυπώσεις του οι προφορικές σε κάθε είδους συζήτηση όσο κι αν ήταν εκτεταμένη, ήταν το ίδιο περιεκτικές όσο και οι γραπτές. Για κάποιον που η σκέψη του η πολιτική είχε κολλήσει σαν στρείδι είχε κάποτε, άδικα κατά τα άλλα: Δεν σε λέω λαπά για να μην προσβάλλω το ρύζι. Πολύ παλαιότερα έδινε κάθε λίγο και λιγάκι τον ρυθμό της εθνικής αντίστασης με λίγες λέξεις: Ένας αγώνας για την εξουσία ανάμεσα σε δύο στρατιωτικοπολιτικές κλίκες(....). Όταν πέθανε ο Στίνας πολλοί φοβηθήκαμε μήπως κάποιος αγαθός γράψει κάτι που θα έθιγε τη μνήμη του. Λοιπόν όχι. Εκτός από έναν που έγραψε για να εξάρει το μεγαλείο του ανδρός ότι δεν δέχτηκε τιμητική σύνταξη απ' την κυβέρνηση για τους αγώνες του στην εθνική αντίσταση κτλ! Χαιρέτα μου τον πλάτανο! Κουκιά έσπερνε και κουκιά μαρτυρούσε!... Αγαπημένοι του ήρωες ήταν πρώτος απ' όλους ο Σπάρτακος αλλά κι ο Ντουρούτι κι ο Μάχνο τώρα τελευταία. Κι από τότε που ο Καστοριάδης του 'δωσε μια παράταση ζωής μέχρι που πέθανε, οι επισκέπτες του Στίνα, που δεν ήταν αναρχικός κι ούτε μπορούσε άλλωστε να είναι, ήτανε οι αναρχικοί. Εκτός από ελάχιστους παλιούς και νέους του συντρόφους που θα μπορούσε κανείς να τους μετρήσει στα δάκτυλα. Αυτά τα νέα παιδιά του δίνανε το θάρρος και τη δυνατότητα να συνεχίσει να γράφει με νέο τρόπο την ιστορία του και να πεθάνει νεότερος σε ηλικία 87 ετών(....)»

(...)
«Εκείνο όμως που οι περισσότεροι κρατήσαμε σαν το σημαντικότερο ήταν αυτό που με τη ζωή του αλλά και με το στόμα συνεχώς επαναλάμβανε: «Στο κίνημα πρέπει να μπαίνεις μ' όλη σου τη ψυχή αλλά να μην αφήνεις το μυαλό έξω απ' την πόρτα». Τώρα βέβαια ακούγοντας όλα αυτά περί μαθημάτων ας μην δημιουργηθεί σε κανένα η εντύπωση πως είχαμε να κάνουμε με το σοφό γέροντα που γύρω του μαζεύονταν οι μαθητές κι άρχιζε η διδασκαλία. Κάτι τέτοιο δεν θα το άντεχε κανείς και πιο πολύ ο ίδιος. Ο Σπύρος ήταν απολαυστική συντροφιά, είχε έμφυτη την αίσθηση του χιούμορ και δεν ήταν έξω από κανένα πρόβλημα. Ήταν ανεξάντλητη η όρεξή του για κουβέντα και με την εκπληκτική του μνήμη αποτελούσε αστείρευτη πηγή πληροφοριών. Κοντά του μάθαμε την ιστορία διαφορετικά. Δεν αναρωτηθήκαμε ποτέ τι ήταν εκείνο που μας συνέδεσε τόσο στενά μαζί του γιατί η σχέση ήταν τελείως φυσική όσο κι αν με τους περισσότερους υπήρχε μια διαφορά ηλικίας τουλάχιστον 45 χρόνων. Καλός ακροατής και προικισμένος συνομιλητής ο Σπύρος δεν άφηνε ποτέ να δημιουργηθούν προβλήματα από την διαφορά της ηλικίας(....). Δεν υπήρχε καμιά απόπειρα έκδοσης εντύπου από ομάδες νέων έξω απ' τα μαρξιστικά - λενιστικά - τροτσκιστικά πλαίσια που να μην πέρασαν απ' τον Στίνα για να ζητήσουν συμβουλές και συνεργασία. Η εκτίμηση προς το πρόσωπο του ήταν σχεδόν καθολική. Ακόμα κι άνθρωποι που διαφωνούσαν μαζί του, σε βασικά θέματα δεν παρέλειπαν να περάσουν τα τελευταία χρόνια να συζητήσουν μαζί του(....). Η στάση του Στίνα απέναντι στη ζωή δεν είχε εκείνο τον μίζερο και κακό χαρακτήρα που καμιά φορά έχουν οι στερημένοι άνθρωποι και διακρίνουμε πολλές φορές σε αγωνιστές του εργατικού κινήματος».

Κ. Καπώνης

(...)
«Με το θάνατο του Σπύρου Στίνα χάθηκε όχι μόνο ένας ήρωας αλλά ένας τύπος ανθρώπου που η σημερινή κοινωνία δεν φαίνεται πιά ικανή να δημιουργήσει και ούτε καν και να ανεχθεί(....). Να τον πεί κανείς άγιο θα ήτανε ύβρις. Ότι και να κάνει ένας άγιος το κάνει με την ακράδαντη ψευδαίσθηση πως κάποτε και κάπου θα πληρωθεί. Αλλά η αφάνταστα βασανισμένη ζωή του Σπύρου, δεκαετίες Ακροναυπλία, Αίγινα, νησιά, τμήματα μεταγωγών, τμήμα καταδίκων στη Σωτηρία, γιατί ήταν χρόνια φυμιατικός η ζωή αυτή που ο άνθρωπος αυτός δεν έφαγε όταν ήταν αφυλάκιστος συχνά ζεστό φαί και που δεν την γλύκανε ούτε μια γυναίκα, ούτε ένα παιδί δεν έβρισκε ούτε στήριγμα, ούτε παρηγοριά σε καμιά εξοκίστρια υπόσχεση. Μόνο τον στήριζε η ελπίδα πως η ανθρωπότητα θα μπορέσει κάποτε να ανθρωθεύει και να ελευθερωθεί. Τα τελευταία του χρόνια, παρά την απόγνωση που του δημιουργούσε η σύγχρονη κατάσταση προσπαθούσε με αγωνία να αποκριτογραφηθεί μέσα στη χαώδη πραγματικότητα και τα μικροσκοπικότερα σημεία που να μπορούσαν να δείξουν πως το κίνημα για την ελευθερία και τη δικαιοσύνη, το πραγματικό επαναστατικό κίνημα μένει πάντα ζωντανό(....). Στο ερώτημα, στο αγωνιώδες ερώτημα για όποιον πιστεύει πάντα στην ελευθερία και στην δικαιοσύνη «πως φτάσαμε σ' αυτό το σημείο» ξαναγυρνούσε συνεχώς, κι όταν συναντιόμαστε μου το ξαναέβαζε με επιμονή σαν να μπορούσα εγώ να του απαντήσω ή σαν να μπορούσε ο οποιοσδήποτε να δώσει μία εξήγηση, όπως εξηγούμε μια έκλειψη σελήνης ή μια πυρκαγιά. Εξήγησε στο χαώδες αυτό σύνολο των τάσεων και των φαινομένων που κάνουν τη σημερινή ανθρωπότητα να βαδίζει προς την καταναλωτική αποχώνωση, την εμπορευματοποίηση των πάντων, την πιο χυδαία χειραγώγηση της λεγόμενης κοινής γνώμης, την κυνική κυριαρχία της οικονομικής και πολιτικής γραφειοκρατίας κι ολιγαρχίας(....). Αυτό που ήτανε το ασθενές και το καίρια ασθενές σημείο των αναλύσεών μας κατά την κατοχή ήταν η ανάλυση του ΕΑΜ, του Κ.Κ. της δυναμικής τους και των σκοπών τους. Το κατάλοιπο της τροτσκιστικής αυταπάτης που μας εβάρανε και που δεν είχαμε ακόμα απορίψει ήτανε η ιδέα ότι τα σταλινικά κόμματα είχαν αστικοποιηθεί όπως 40 ή 50 χρόνια πριν είχε αστικοποιηθεί η ρεφορμιστική σοσιαλιστική δημοκρατία. Φυσικά υπήρχαν πράγματα που δίνανε κάποια επίφαση αληθοφάνειας σ' αυτή την ιδέα, ο εθνικισμός, για τον οποίο δεν βλέπαμε ότι δεν ήταν καν εθνικισμός αλλά απλή δημαγωγία ή οι δήθεν «παραχωρήσεις» σε διάφορα αριστερά σοσιαλιστικά ή αριστερά αστικά κόμματα σχετικά μ' ένα υποτιθέμενο σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Δεν καταλαβαίναμε ότι η ιδέα της αστικοποίησης των σοσιαλιστικών κομμάτων ή του ρεφορμισμού των κομμουνιστικών κομμάτων ήταν τελείως ασυμβίβαστη και με τον ολοκληρωτικό τους χαρακτήρα και με τον χαρακτήρα του καθεστώτος που εγκαθιστούσαν στα βουνά και την ύπαιθρο. Δεν βλέπαμε, ακόμα σημαντικότερο, ότι η προσχώρηση έστω κι αν δεν ήταν πλειοψηφική αλλά αρκετά σημαντική σε έκταση των μαζών στο Κ.Κ. και το ΕΑΜ δεν οφειλόταν σε εθνικιστικές αυταπάτες δηλαδή στην ιδέα των ανθρώπων αυτών ότι το Κ.Κ. πράγματι μετά απ' τον πόλεμο θα εγκαθιστούσε ένα σοσιαλιστικό καθεστώς(....)»

Κορνήλιος Καστοριάδης

Οι συμφωνίες των ευρωπαϊών ^{ΕΤΟΙΡΩΝ} αφεντικών στο Μάαστριχτ σηματοδοτούν την πορεία εξέλιξης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και την μετάβαση της σ' «αυτό» που ονόμασαν Ευρωπαϊκή Ένωση, και δεν συγκλίνουν παρα στην επιβεβλημένη-απο-τους-νέους όρους κυριαρχίας-επιτάχυνση των διαδικασιών για την ευκτέα πολιτική, οικονομική και νομισματική ενοποίηση της ευρώπης.

Μπορεί το τέλος της εποχής του ψυχρού πολέμου και του διπολικού συστήματος εξουσίας (που επισφραγίστηκε απο, την οριστική διάλυση της σοβιετικής αυτοκρατορίας) να κατέστησε τις ΗΠΑ μοναδική υπερδύναμη, αλλά παράλληλα, υπήρχαν ήδη οι προϋποθέσεις για την ανάδειξη κι άλλων δυνάμεων-διεκδικητών της πρωτοκαθεδρίας παγκόσμια: οι δυο ηττημένοι του Β' παγκόσμιου πολέμου, η Ιαπωνία και η Γερμανία, διαφαίνονται στις σημερινές συνθήκες ως κερδισμένοι. Έχοντας μέσα σε 30 χρόνια αναπτυχθεί αλματωδώς σε βιομηχανικό, τεχνολογικό και οικονομικό επίπεδο, κυριαρχούν σήμερα στην παγκόσμια οικονομία. Απο την άλλη, η οικονομική κατάσταση των ΗΠΑ (με την γεωμετρικά αυξανόμενη ανεργία, με την υπερχρέωση, με τα σκαμπανεβάσματα του δολαρίου, με τον 1 στους 7 Αμερικανούς να ζει στα όρια της φτώχειας) δεν είναι ιδιαίτερα «ευοίωνη». Ταυτόχρονα, διακρατικοί σχηματισμοί συγκροτούνται απο τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία (Απω Ανατολή: Ιαπωνία, Χογκ Κονγκ, Κορέα, Ταϊβάν, Σιγκαπούρη), με οικονομικά κυρίως χαρακτηριστικά, αλλά και με την προοπτική πολιτικής και στρατιωτικής σύγκλισης, ενώ η ενοποιημένη Γερμανία είναι ήδη ενταγμένη στην ΕΟΚ με ανάλογο προσανατολισμό. Τείνει λοιπόν να διαμορφωθεί ενα «τριπολικό» σύστημα εξουσίας, όχι όμως με αντιθετικά, αλλά με ανταγωνιστικά κυριαρχικά συμφέροντα. Γιατί πλέον, ο δρόμος που διαλέγουν οι εξουσιαστές είναι κοινός (ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός) για την επίτευξη του ίδιου στόχου, την επέκταση του νεοφιλελεύθερου ολοκληρωτισμού. Οι κυρίαρχοι τώρα, συντονίζουν και μεθοδεύουν απο κοινού την υπο διαμόρφωση «νέα τάξη πραγμάτων» μέσα απο θεσμοθετημένα γι' αυτό το σκοπό όργανα, όπως είναι η «κυβέρνηση» των 7 βιομηχανοποιημένων κρατών του κόσμου και η Τριμερής επιτροπή, την οποία απαρτίζουν η τεχνοκρατική ελίτ των πολιτικών και οικονομολόγων απο ΗΠΑ, Ευρώπη και Ιαπωνία. Η στρατηγική επιλογή λοιπόν της εξουσίας σήμερα είναι η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας της αγοράς και της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, μέσα απο την συγκεντρωποίηση της πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής ισχύος.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες είναι σαφές η πρόθεση των ευρωπαϊών κυρίαρχων για ολοκλήρωση της ενοποίησης των ευρωπαϊκών κρατών, χωρίς αυτό να σημαίνει απαραίτητα ότι δίνουν όλοι το ίδιο περιεχόμενο και την ίδια προοπτική σ' αυτή τη διαδικασία. Απεναντίας μάλιστα, το «μέτωπο» τους κάθε αλλο παρα αρραγές εμφανίζεται.

Ετσι, απο τη μια, προωθείται η ενοποίηση στην κατεύθυνση ενός ομοσπονδιακού, υπερεθνικού, ευρωπαϊκού υπερκράτους, των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, ενώ απο την άλλη, στην κατεύθυνση μιας διακρατικής σύμπλευσης με χαρακτηριστικό περισσότερο οικονομικό, ενός χαλαρού ενωσιακού σχηματισμού δηλαδή κρατών, που διατηρούν την υπόστασή τους. Υπέρμαχοι της πρώτης τάσης είναι η Γαλλία και η Γερμανία, ενώ η δεύτερη εκπροσωπείται κυρίως απο τη Μ. Βρετανία. Το αντικείμενο των ενδοκοινοτικών διαφορών συνεπώς, είναι η υιοθέτηση κοινής εξωτερικής πολιτικής και η δημιουργία κοινής άμυνας, η θεσμική ενίσχυση του ευρωκοινοβουλίου και η χάραξη ενιαίας κοινωνικής πολιτικής, η καθιέρωση κοινού νομίματος και η ίδρυση κεντρικής ευρωπαϊκής τράπεζας. Ωστόσο οι διαφορές αυτές δεν συνιστούν παρά την επιφάνεια, κάτω απο την οποία κρύβεται ενα πλέγμα απο τα κυρίαρχα συμφέροντα της κάθε ηγετικής κλίμακας, που μπορεί να θίγονται ή να διευρύνονται, ανάλογα με τη θέση που αυτή καταλαμβάνει και το ρόλο που διαδραματίζει σαν περιφερειακή δύναμη.

Ετσι λοιπόν, η Γερμανία δεν βλέπει παρα σαν μονόδρομο την ευρωπαϊκή οδό που θα της εξασφαλίσει-πρώτα απ' όλα-την επάνοδο της στην ηγεσία της Ευρώπης, αλλά και σαν το συντομότερο δρόμο για να ενσωματώσει την πρώην Αν. Γερμανία. Η Γαλλία απλώς δεν έχει εναλλακτική λύση, αφού μόνο ως τμήμα της ενωμένης ευρώπης θά' ναι σε θέση να παίξει κάποιο ρόλο στο παγκόσμιο προσκήνιο, αλλά και να κοντρολάρει τη γερμανική επεκτατικότητα. Η δε Βρετανία, απρόθυμη να παραχωρήσει τα κυρίαρχα της δικαιώματα, πίσω απο τον απομονωτισμό και την διστακτικότητά της, καμουφλάρει και το ρόλο της ως προσοπιστή των αμερικάνικων συμφερόντων στην Ευρώπη, τα οποία θίγονται απο όλες τις απόψεις. Εκτός α-

πο τις οικονομικές επιπτώσεις που θα έχει η Ευρωπαϊκή Ένωση στις ΗΠΑ (παραγκώνιση δολαρίου απο το εναίο ευρωπαϊκό νόμισμα, αποσταθεροποίηση πολυεθνικών εμπορικών οργανισμών, κατι που ήδη συμβαίνει με τη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου:), θα αντιπαραταχθεί στην αμερικάνικη ισχύ και στον παγκόσμιο ρόλο των ΗΠΑ ως μοναδικής υπερδύναμης.

Κάτω απο αυτό το πρίσμα πρέπει να ειπωθεί η αντιπαράθεση NATO και

Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) και η κατέπекταση διαφορετικά εννοούμενη απο τον καθένα ανάπτυξη κοινής άμυνας. Η αγγλική θέση, που δέχεται αναβάθμιση της ΔΕΕ (ως «ευρωπαϊκό πυλώνα» του NATO όμως), αντικατοπτρίζει και προωθεί το νεοδόγμα του NATO. Σύμφωνα μ' αυτό, επιχειρείται η μετατροπή του σε μια περισσότερο πολιτική συμμαχία, που «θα κρατά τους Δυτικοευρωπαίους σε μια υφή αμοιβαίων υποχρεώσεων και θα τους αποτρέπει απο την κορύφωση των στρατιωτικών τάσεων για την ασφάλεια και την επανεθνικοποίηση της έννοιας της στρατιωτικής ασφάλειας» (Τζων Γκάλβιν, στρατιωτικός διοικητής του NATO). Εξ άλλου η μετατροπή αυτή του δίνει τη δυνατότητα να επεκτείνει την «προστατευτική» του ομπρέλα σε πρώην εχθρούς (Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία,

Μ Α Α Σ Τ Ρ Ι Χ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Βουλγαρία) που έμειναν έκθετοι, κατι που ήδη δρομολογήθηκε με την δημιουργία του Συμβουλίου Συνεργασίας της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας. Η σύνδεση NATO-ΔΕΕ, (που προωθεί η Βρετανία) υπο την ηγεμονία του πρώτου, δίνει τη δυνατότητα στο NATO να επεμβαίνει μέσω της ΔΕΕ και σε περιοχές εκτος των ορίων «δικαιοδοσίας» του, στις οποίες εστιάζονται τα στρατηγικά του ενδιαφέροντα σήμερα, όπως είναι η Μ. Ανατολή. Η γαλλογερμανική θέση, απο την άλλη, είναι υπερ της «χειραφέτησης» της ευρωπαϊκής άμυνας απο τις ΗΠΑ και υποστηρίζει τη θεσμική συγχώνευση της ΔΕΕ με την κοινότητα και την λειτουργία της ως αμυντικού βραχίονα της Ευρώπης.

Τελικά στο Μάαστριχτ οι Ευρωπαίοι κυρίαρχοι διατηρώντας τις ισορο-

πιδιώξεων και των κατά προέκταση διαφορετικών «ομαδοποιήσεων» ανα περίπτωση, είναι τα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, και ιδιαίτερα αυτό της Γιουγκοσλαβίας. Η θερμά υποστηριζόμενη απο τη Γερμανία και την Ιταλία αναγνώριση της Κροατίας και της Σλοβενίας, βρίσκει από επιφυλακτικές έως αντιτιθέμενες τη Γαλλία και τη Βρετανία. Η Γερμανία, οραματιζόμενη μια Ευρώπη απο τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια και απο τη Βαλτική ως τη Μεσόγειο, με κέντρο φυσικά την ίδια, προωθεί εκτός απο τη Σλοβενία και την Κροατία και τα κράτη της Κοινοπολιτείας, σε όργανα «υποδοχής» (όπως είναι το Συμβούλιο Συνεργασίας Βορειοατλ. Συμμαχίας), χωρίς να μπορεί να κρύψει τις επεκτατικές και ηγεμονικές της βλέψεις. Η αναβίωση του γερμανικού μεγαλοϊδεατισμού και η εμφανής υπεροχή των Γερμανών σε οικονομικό, αλλά και σε πολιτικό επίπεδο, αποτελούν τον βασικό παράγοντα των ενδοκοινοτικών συγκρούσεων, συγκρούσεις που θα εξακολουθήσουν να θέτουν εμπόδια και να αναστέλλουν την ολοκλήρωση της ενοποίησης των ευρωπαϊκών κρατών.

Προς το παρόν, οι ευρωπαίοι κυρίαρχοι δίνουν πίστωση χρόνου στους εαυτούς τους μεταθέτοντας την πολιτική ένωση για το 1996, αφού με τις επιμέρους συμφωνίες τους επιχειρούν περισσότερο τον συγκερασμό διαφορετικών (ή και αντιτιθέμενων κάποτε) προσεγγίσεων στο ζητούμενο (τους) παρά αυτήν καθαυτήν την ρύθμισή του.

Το αντίβαρο αυτής της «ημιτέλειας» είναι η ολοκλήρωση της οικονομικής και νομισματικής ένωσης (ΟΝΕ). Αυτός είναι και ο όρος που θα εξασφαλίσει μια σταθερότητα και θα προσδιορίσει το χαρακτήρα της πολιτικής ένωσης. Ακόμα κι αυτή η Βρετανία, που εξαιρείται προς το παρόν με ειδική ρήτρα, δεν τίθεται τελείως αρνητικά, κάθε άλλο, περιμένει να δει τα πρώτα αποτελέσματα του «εγχειρήματος» για να αποφασίσει, ξέροντας βέβαια εκ των προτέρων οτι η απομόνωση θα την καταδικάσει σε αφάνεια. Πίσω όμως απο τη δελεαστικά προβαλλόμενη βιτρίνα του 1999, με το κοινό νόμισμα και την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα (που σημειωτέον θα βασιστεί στα πρότυπα της παντοδύναμης γερμανικής ομοσπονδιακής τράπεζας, της —) κρύβεται η εγκατάλειψη στην ουσία της Ευρώπης των ισότιμων κρατών-μελών. Πώς θα μπορούσαν άλλωστε να λειτουργούν ισότιμα και να συναποφασίζουν οι ισχυροί με τους αδύνατους (εξουσιαστές), τα πλούσια κράτη του βορρά με τα φτωχά του νότου και τις ασταθείς οικονομίες τους. Με

τους σκληρούς όρους που τίθενται για το πέρασμα από τη μια φάση της ΟΝΕ στην άλλη, θεσμοθετείται στην πραγματικότητα η Ευρώπη των δύο και περισσότερο ταχυτήτων, η Ευρώπη του κέντρου και της περιφέρειας. Γίνεται πλέον αναπόφευκτη η οικονομική και κοινωνική κρίση για τα υπανάπτυκτα κράτη (Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία). Πόσο μάλλον όταν η διάθεση των ισχυρών να μὴν πληρώσουν το κόστος της ενοποίησης είναι σαφής (το περιβόητο ταμείο συ-

«ρίσκα» (ως πρὸς την κοινωνία) και όλες τις εσωτερικές της αντιφάσεις. Το αν θα γίνουν και απροσπέλαστες, αν δηλαδή τα μεταξύ τους προβλήματα αποδειχτούν μπουμεραγκ στα σχέδιά τους και τα «ελαστικά όρια» της κοινωνικής επιδεκτικότητας ξεπεραστούν μη μπορώντας να συγκρατήσουν τις επερχόμενες αντιδράσεις σε αποδεκτά (για αυτούς) πλαίσια, είναι ζήτημα ανοιχτό, που δεν τους επιτρέπει να θεωρούν τίποτα τετελεσμένο. Απ' την πλευρά μας χρήζει διερεύνη-

ασιών.

Ετσι, ενώ ακόμη οι μετα-Μάαστριχτ θριαμβολογίες δεν κόπασαν, η πρώτη δέσμη οικονομικών μέτρων δεν ήταν παρά η πρόγνωση αυτού που περιφραστικά δηλώνουν οι κυβερνήτες: των δέκα χρόνων σκληρής λιτότητας. Αυτό είναι το «τίμημα» που καλείται να πληρώσει η ελληνική κοινωνία για την αναβάθμιση της θέσης των ηγετών της στην ευρωπαϊκή κοινότητα. Και θα το πληρώσει ανεξάρτητα από το ποιός διαχειρίζεται την εξουσία. Είτε με τη σοσιαλδημοκρατική, είτε με τη νεοφιλελεύθερη, είτε με την οικουμενική εκδοχή της, η πορεία προς την ενοποίηση των ευρωπαϊκών κρατών, όπως χαράχθηκε στο Μάαστριχτ, δεν μπορεί παρά να περάσει από τις πλάτες της. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες: η ανεργία θα διογκωθεί σε πρωτόγνωρα επίπεδα για τα ελληνικά δεδομένα, οι μικρομεσαίοι θα αυξήσουν τα ευρωπαϊκά ποσοστά των νεόπτωχων (αυτών που δεν μπορούν όλοι να επιβιώσουν, αλλά να καταναλώσουν), ενώ για τα κατώτερα στην κλίμακα της εργασίας στρώματα, τρεις δρόμοι ανοίγονται: πραγματική (και όχι πλασματική) φτώχεια, επιστροφή στην επαρχία, αναβίωση του φαινομένου που γνώρισε εξάρση στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του '60, της μετανάστευσης δηλαδή προς τα πλούσια ευρωπαϊκά κράτη.

Παράλληλα, στην προσπάθεια να πείσουν ότι οι ανάγκες που επιβάλλουν αυτές τις «θυσιές» είναι κοινωνικές, και όχι κυριαρχικές, έχουν συστρατευθεί άπαντες (κόμματα, εργατοπατέρες, ΜΜΕ). Εντεχνα και συστηματικά καλλιεργείται μια ευρω-εθνική συνείδηση, η οποία θα αποτελέσει το ιδεολογικό στήριγμα των αφεντικών στην κοινωνία για την ολοκλήρωση των σχεδίων τους. Από παντού και καθημερινά ο λόγος που εκπορεύεται συγκλίνει «στην καθολική κινητοποίηση και συσπείρωση με παραμερισμό των μικροκομματικών ανταγωνισμών και των στείρων αντιπαραθέσεων για να γίνει η πρόκληση του 1999 πανεθνικός στόχος» (Ελευθεροτυπία 12/12/91) με άλλα λόγια η άμβλυνση των ταξικών αντιθέσεων και η κοινωνική συναίνεση είναι οι εγγυήσεις για την είσοδο του ελληνικού κράτους στην ενοποιημένη Ευρώπη. Από την άλλη οι λεγόμενοι ευρωπαϊστές βάλθηκαν να εκσυγχρονίσουν την νοοτροπία του νεοέλληνα εμφυ-

πίσουμε είναι ο προσανατολισμός αυτού του εγχειρήματος (με αποτελέσματα έτσι κι αλλιώς αμφίβολα), που δὲν εξυπηρετεί παρά μια εγγενή ανάγκη του συστήματος: κάθε φορά που η εξουσία αναδιαρθρώνεται χρειάζεται παράλληλα να αναπροσαρμόσει και την συμπεριφορά, τη νοοτροπία και τον τρόπο ζωής των κυριαρχούμενων στις νέες ανάγκες της.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες το δίλημμα που προβάλλει για την κοινωνία είναι αν τελικά θα συναινέσει στηρίζοντας έτσι τα σχέδια των κυρίαρχων ή αν θα αντιταχθεί στη διάβρωση της ταξικής συνείδησης, στα αντιπολιτευτικά παιχνίδια και στη φερόντα του συνδικαλιστικού ρεφορμισμού.

Στην κατεύθυνση της πρόληψης των κοινωνικών αντιδράσεων εν όψει αυτής της κατάστασης, το ελληνικό κράτος εισάγει νόμους αντίστοιχους των ευρωπαϊκών κρατών (αντιτρομοκρατικός, αντιαπεργιακός, νόμοι για τους μετανάστες και τις νέες ταυτότητες). Η κρατική καταστολή και τρομοκρατία θα ενταθεί ακόμη περισσότερο, με στόχο εν πρώτοις αυτό το συγκεκριμένο κομμάτι της κοινωνίας που αντιτίθεται και αντιστέκεται στις κρατικές επιλογές και τα εξεγερτικά μηνύματα που στέλνει στην κοινωνία, επιχειρώντας ταυτόχρονα την οριοθέτηση των κοινωνικών αναταραχών και την περιχαράκωσή τους στα πλαίσια της νομιμότητας. Αλλά ακόμη και αυτοί οι συντεχνιακοί διεκδικητικοί αγώνες θα χτυπηθούν.

Το κράτος στην προσπάθειά του να εκσυγχρονιστεί δεν μπορεί (και δεν διατίθεται φυσικά) να αποφυγί την αντιπαράθεση με τις συντεχνίες, οι οποίες ναι μεν είναι υπέρ του εκσυγχρονισμού, αλλά αρνούνται να καταλάβουν ότι αυτός θα περάσει και από πάνω τους, θίγοντας τα «κεκτημένα» τους. Όσο λοιπόν οι εργαζόμενοι θα παραπαίουν ανάμεσα στις «λύσεις» που θέλουν να προτείνουν εναγκαλιζόμενοι με το κράτος στην αναδιαρθρωτική του πορεία προς την Ευρώπη, και στο «όχι στις απολύσεις», εγκλωβισμένοι στην αντιφατική λογική του συντεχνιακού συνδικαλισμού, τόσο θα οδηγούνται σε αδιέξοδο. Ή δηλαδή θα είναι υπέρ της ευρωπαϊκής ένωσης και θα την χρεωθούν μόλες της τις συνέπειες, ή θα είναι κάθετα ενάντια της. Ενδιάμεσοι δρόμοι δεν υπάρχουν.

Μπροστά στις διαγραφόμενες συν-

νοχής, που επιδεικνύεται σαν νικηφόρο τρόπαιο στους φτωχούς λαούς από τους κυβερνώντες τους, δε θα χρηματοδοτεί παρά θέματα περιβάλλοντος και διευρωπαϊκών δικτύων).

Τονίζοντας ότι το αν τελικά η Ευρώπη θα προχωρήσει με μία ή δέκα ταχύτητες είναι πρόβλημα εσωτερικό των εξουσιαστών (ανεξάρτητα από το αν αποτελεί επιδίωξή τους ή αναγκαίο κακό γι' αυτούς) και όχι της κοινωνίας (δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα αξιώσουμε ισοτιμία των ηγετών μας), στεκόμαστε στο κόστος που θα έχει σε κοινωνικό επίπεδο. Ετσι κι αλλιώς, όπου και να οδηγήσει τελικά το ευρωπαϊκό στοίχημα των αφεντικών (στην ενοποίησή τους σε ένα υπερκράτος ή όχι) είναι ένα πείραμα που στην ουσία του γίνεται στις πλάτες της κοινωνίας. Και ο όρος για την έκβασή του είναι το πόσο δυνατό μπορεί να σφίξει η κοινωνία το «ξύλο» στα δόντια της ή αν θα το φτύσει τελικά στα μούτρα τους; Το πόσο θα εξακολουθήσει να τους στηρίζει με την αδιαφορία και την ευνοϊκή, με την ενδυνάμωση νεοφασιστικών και νεοναζιστικών οργανώσεων ή αν θα στραφεί εν τέλει εναντίον τους. Μιάς και τα αποτελέσματα του πειράματος ήδη φαίνονται στην αναπτυγμένη Ευρώπη με τις στρατιές των ανέργων να μεγαλώνουν και τον αριθμό των επίσημων φτωχών να ξεπερνά τα 50 εκατομμύρια, στα υπανάπτυκτα κράτη του νότου (όπου πόσο μάλλον η μετάβαση των οικονομικών τους κάθε άλλο παρά ομαλή θα είναι) η πορεία προς την ενοποίηση δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε έξαρση της ανεργίας, σε διόγκωση του ποσοστού των νεόπτωχων, αλλά και αυτών που βρίσκονται σε πραγματικά όρια φτώχειας και σε νέο κύμα εσωτερικής μετανάστευσης προς τις καπιταλιστικές μητροπόλεις του βορρά. Όλα αυτά δεν μπορεί παρά να επιφέρουν κοινωνικές αναταραχές, το περιεχόμενο, η κατεύθυνση και το βάθος των οποίων εναπόκεινται στην ίδια την κοινωνία.

Οι εξελίξεις αυτές δεν είναι από τις απρόβλεπτες από την πλευρά των κυρίαρχων, κάθε αλλο. Η παγκόσμια αναδιάρθρωση του συστήματος κυριαρχίας τις καθιστά αναπόφευκτες, αφού είναι αυτή που δεν επιτρέπει καθυστέρηση στην ευρωπαϊκή ενοποίηση και επιβάλλει την επιτάχυνση της πορείας ολοκλήρωσής της με όλα τα

σης και καθιστά αναγκαία την συνολικοποίηση και την εμβάθυνση του αντικρατικού αγώνα μας.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες τα αφεντικά προετοιμάζονται. Και οι κατευθύνσεις της προετοιμασίας τους δίνουν το στίγμα των κινδύνων που νιώθουν να τους απειλούν: θωράκιση των εξωτερικών ευρωπαϊκών συνόρων και οχύρωση του ευρωπαϊκού φρουρίου, απέναντι στα ήδη υπάρχοντα και στα επερχόμενα (που θα γίνουν μεγαλύτερα) μεταναστευτικά ρεύματα προερχόμενα από το νότο και κυρίως από τις ανατολικές χώρες και μέτρα για τη διασφάλιση της τάξης στο εσωτερικό τους από τις αναμενόμενες κοινωνικές εκρήξεις. Ετσι, το σύμφωνο Σέγκεν διευρύνεται και αποκτά το δικό του σύστημα πληροφόρησης (SI), το δικό του δηλαδή κατάλογο «ανεπιθύμητων» ημεδαπών κι αλλοδαπών. Η αστυνομική και δικαστική συνεργασία προωθείται με επίφαση και πάλι τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» και των ναρκωτικών: δημιουργείται η Ευροπόλ που θα συντονίζει τις αστυνομικές αρχές των ευρωπαϊκών κρατών και θα δίνει ιδιαίτερο βάρος στα ζητήματα του «οργανωμένου εγκλήματος» και της μετανάστευσης. Παράλληλα τα ευρωπαϊκά κράτη ευθυγραμμίζονται και σε νομοθετικό επίπεδο και οχυρώνονται θεσμικά απέναντι στις εν δυνάμει κοινωνικές αντιστάσεις, μέσα από διευρωπαϊκά όργανα (TREV).

Ο μύθος για την «Ευρώπη των εργαζομένων» καταρρίπτεται. Τα εσωτερικά σύνορα καταργούνται για να ενοποιήσουν τους κυρίαρχους και νέα τείχη ορθώνονται και ισχυροποιούνται για να υποτάξουν αποτελεσματικότερα τους καταπιεσμένους.

ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

Στα πλαίσια αυτά που επιβάλλουν οι νέοι όροι κυριαρχίας και η ενοποίηση των αφεντικών, οι προτεραιότητες του ελληνικού κράτους είναι σαφείς: ορθολογικοποίηση και προσαρμογή της οικονομίας στα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα, θεσμική και νομοθετική θωράκιση, επίτευξη της επιθυμητής και αναγκαίας κοινωνικής συναίνεσης, εκσυγχρονισμός και ένταξη της καταστολής. Αυτοί είναι οι όροι που θα του εξασφαλίσουν μια θέση στην ενωμένη Ευρώπη των εξουσι-

σώντας του «νέες» αξίες που θα ανταποκρίνονται στη νέα ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Ετσι στο λάδωμα και το ρουσφέτι αντιπαρατάσσουν την νομιμοφορσμένη, στις κομπίνες του κράτους τον εξορθολογισμό του, στην τεμπελιά την αύξηση της παραγωγικότητας για το «κοινό καλό», στον κομματικό φανατισμό την αποστασιοποίηση, στις πορείες και τις απεργίες τα τραπέζια των διαβουλεύσεων. . . . ο κατάλογος δεν έχει τέλος. Χωρίς φυσικά να υπερασπίζουμε καμμία απ' τις δύο νοοτροπίες (τουναντίον μάλιστα), αυτό που θέλουμε να εντο-

θήκες γίνεται φανερό η ανάγκη να επανακαθορίσουμε το περιεχόμενο της κάθετης αντίστασης στα νέα σχέδια κυριαρχίας (τόρα ειδικά που ο όρος αντίσταση ξεχειλίστηκε τόσο για να τους χωράει όλους). Οι αναδιαρθρωτικές διαδικασίες σε επίπεδο εξουσίας και ο παγκοσμιοποιημένος χαρακτήρας τους μας υποχρεώνει να προβληματιζόμαστε, να αναδεικνύουμε τον ταξικό χαρακτήρα τους, και να προωθήσουμε τον συνολικό αντικρατικό αντιθεσμικό αγώνα ενάντια στα ενοποιημένα αφεντικά.

Η ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Την τελευταία περίοδο οι ενέργειες της Κυριαρχίας (στην κορυφαία διττή της υπόσταση, πολιτική - κεφαλαιοκρατική) στην Ελλάδα εμφορούνται, με τη συνήδη χρονική καθυστέρηση από τις αντίστοιχες των ανεπτυγμένων δυτικών οικονομιών, από την αγχωμένη βούλησή της να πραγματοποιήσει την αναδιάρθρωση των μορφών χειραγώγησης και απομύζησης της κοινωνίας, επιτυγχάνοντας την είσοδό της στη μεταβιομηχανική εποχή του ορθολογιστικού εκμεταλλευτικού εφιάλτη.

Θεωρώντας την οικονομική διάσταση της ταξικής συνολικότητας ως έχουσα μια δεμελιώδη βαρύτητα στο εξουσιαστικό γίνεσθαι, πάντως όχι τη μοναδική καθοριστικότητα, μπορούμε να εντοπίσουμε ότι τόσο στη σφαίρα της δεσμικής - δομικής αναπροσαρμογής, όσο και στο επίπεδο της παραγωγής ι-δεολογίας και βομβαρδισμού μ' αυτήν της κοινωνίας - άλλωστε, η βούληση των κυρίαρχων δεν συνιστά αφ' εαυτής νομοτελειακή περατότητα, αλλά δοκιμάζεται κατά την κοινωνική της εφαρμοσιμότητα, αυτό που καλείται «πάλη των τάξεων» - προεξάρχουσα αιχμή του δόρατος της επιχειρούμενης «εφ' όλης της ύλης» εκσυγχρονιστικής επέλασης της καπιταλιστικής βαρβαρότητας είναι η πολυδρύλητη «έξοδος από την κρίση», ο «εξευρωπαϊσμός της οικονομίας» και η «επίλυση του οικονομικού προβλήματος».

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΑ

Αναμφισβήτητα, ο τρόπος με τον οποίο αρθρώθηκε ο καπιταλισμός στην Ελλάδα έφτασε κατά μια έννοια, στο όριο του, κυρίως συνεκτιμώμενος με τη διαχείριση της εκμεταλλευτικής τάξης στη Δύση μέσα στα πλαίσια μιας διεθνοποιημένης σχέσης παραγωγής κέρδους. Η όγκωση του δημόσιου τομέα ως εργοδότη - μισθοδότη, ως επιχειρηματία, ως εγγυητή της φερρεγγυότητας των ιδίων των κρατικών επιχειρήσεων, παράλληλα με τον πάγιο κι ίσως αναπόδραστο ρόλο του ως εξομαλυντικού μηχανισμού εξασφάλισης «δικαιοσύνης» μέσα από τις λειτουργίες του ως «κράτος - πρόνοιας», οδήγησε εν τέλει στη διαμόρφωση μιας υδροκέφαλης, άρα ατελέσφορης, δυσλειτουργικής και δύσκαμπτης ως προς την επίτευξη του μέγιστου δυνατού κέρδους, γραφεικρατίας, η οποία παρήγγε περισσότερες αντιφάσεις απ' όσες επιδέχεται η καπιταλιστική παρανοϊκότητα.

Έτσι, ο «κενσιανισμός», δηλαδή η αναγωγή του κράτους σε κυρίαρχο εταίρο της οικονομικής λειτουργίας, προσιδιάζεται μάλλον από τη «βοήθεια προς ημέτερους», ώστε να αναδειχθούν και πλουτίσουν μέσω της κρατικής υποστήριξης, παρά από τις επενδύσεις στην υποδομή. Τούτες οι τελευταίες, ακρογωνιαία συνθήκη απρόσκοπτης λειτουργίας του καπιταλισμού, μολονότι κατείχαν μια σημαντική θέση (π.χ. κρατικοποίηση κι εκσυγχρονισμός της παραγωγής ηλεκτρισμού, κατασκευή οδικού δικτύου σε μεγάλη κλίμακα) δεν κατόρθωσε ποτέ να υπερβεί τη λογική του μικροοικονομικού, βραχυπρόθεσμου σχεδιασμού. Παράλληλα, η καταστατικά, διεθνοποιημένη διαχείριση του βιομηχανικού κεφαλαίου είχε επιλέξει την Ελλάδα ως αγορά παρά ως βιομηχανικό παραγωγό (σε συνδυασμό βέβαια με άλλες ιστορικές παραμέτρους), κάτι που μόνο το τραγελαφικό Κ.Κ.Ε. προσπάθησε(;) να αντρέψει καλώντας σε ραγδαία βιομηχανία της χώρας, προωθώντας τον καπιταλισμό εκεί που ο ίδιος αδυνάτισε να πάει...

Κυρίαρχο στοιχείο της ελληνικής κοινωνίας όλα αυτά

τα χρόνια, η πάνδημη, σχεδόν, επιθυμία προσπέλασης στις χαμηλότερα, έστω, αμοιβόμενες θέσεις του δημόσιου μηχανισμού και η διαμόρφωση ενός δυσανάλογα ογκώδους αριθμού μικροϊδιοκτητών - ελευθέρων επαγγελματιών. Η πρώτη τάξη κατέληξε σε περίπου 170.000 του εργατικού δυναμικού να γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι, με 40% στον τριτογενή τομέα, ενώ η δεύτερη συγκεφαλαιώνεται στο «οικονομικό θαύμα» της μεταπολεμικής Ελλάδας, που παράγει και αναπαράγει την παρασιτική και πονηρίστικη φύση, που σαφώς δεν ευνοεί (τουναντίον, δυσχεραίνει) την απροσκόπητη ανάπτυξη των μηχανισμών εκμετάλλευσης της ελληνικής οικονομίας, με επιχειρησιακή κορωνίδα τον τομέα της οικοδομής.

Ενδεικτικό της οριακής κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει ο νωθρός, επειδή εμφορούμενος απ' την υπαλληλική νοοτροπία, ως επι το πλείστον, δημ. τομέας, και της ανορθολογικότητας στη διαχείριση των κεφαλαίων είναι το γεγονός ότι οι ΔΕΚΟ (Δημόσιες Επιχειρήσεις Κοινής Οφέλειας, ΔΕΗ, ΟΤΕ κλπ.), ο ΟΑΕ (Οργανισμός Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων) και διάφοροι δανειοδοθέντες βιοτέχνες «φέσωσαν» το δημόσιο κατά 700 δις δραχμές το 1990 κι αυτό με τη σειρά του τις τράπεζες εκείνες που δανειδότησαν τους «πελάτες» με την εγγύηση του Δημοσίου. Την ίδια στιγμή η συνολική πιστωτική επέκταση προς το Δημόσιο έφτασε το 560 δις δραχμές το 1990, έναντι 360 δις. δραχμών το 1989, κάτι που αποδεικνύει ότι το Δημόσιο, δίχως μεγάλη αντίσταση από τις τράπεζες, συγκέντρωσε ένα μεγάλο μέρος των καταθέσεων. Ακόμη, τα 15 τρισ. δρχ. δημοσίου ελλείματος κατέστησαν πια προβληματική την κοροϊδιστική καταλήστευση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων με την σχεδόν άτοκη δέσμευση τους από την πλευρά του φυσικού διαχειριστή τους, του κράτους, σε τράπεζες, οι οποίες συνηθέστατα παραχωρούσαν «θαλασσοδάνεια» στις «ημέτερες» οικονομικές μονάδες.

Μέσα σ' αυτήν την παγιωμένη χαωτική αναπαραγωγή

του καπιταλισμού με την ουσιαστική τριχοτόμηση της οικονομίας στον αναμφισβήτητο ζημιόγδο δημόσιο τομέα - και σ' εκείνο το τμήμα του ιδιωτικού που έχει ήδη καταστραφεί ή καταστρέφεται - στο κερδοφόρο κομμάτι της ιδιωτικής πρωτοβουλίας - και στην «υπόγεια οικονομία» (κατά τεκμήριο «επιτυχημένη»), μια τριπλότητα που καθιστά την εφαρμογή ενός συγκροτημένου προγράμματος οικονομικής πολιτικής από δύσκολη έως αδύνατη, η κοινωνική πολιτική του κράτους ήταν αντανάκλαση των συνολικών προδιαγραφών του και των εγγενών χαρακτηριστικών του. Στην Ελλάδα οι κοινωνικές δαπάνες κατά κεφαλήν ήταν, μέχρι πριν τη μεταπολίτευση, 4 έως 5 φορές μικρότερες εκείνων της ΕΟΚ, ενώ το ποσοστό του εθνικού εισοδήματος που απορροφούσε, τότε, ο κρατικός προπολογισμός ελάχιστα υπολείπονταν εκείνου των ευρωπαϊκών κρατών. Φερ' ειπείν η συμμετοχή του κράτους στα ασφαλιστικά ταμεία κυμαίνονταν γύρω στο 21% (στα χαμηλότερα για την ΕΟΚ επίπεδα) με τους εργαζομένους να συνεισφέρουν 37%, τόσο όσο «συνεισέφεραν» οι εργοδότες. («εισφορά» που αντικειμενικά εξουδετερωνόταν

απ' την κλοπή της μισθωτής εργασίας).

Με άλλα λόγια, τα ευρωπαϊκά κράτη μπορούσαν ήδη να είναι «κοινωνικά κράτη», αναλαμβάνοντας την κοινωνική αναπαραγωγή, την οικονομική ρύθμιση και τον κατασταλτικό - στρατιωτικό έλεγχο, ενώ, αντίστροφα, η κυριαρχία στην Ελλάδα είχε αναγάγει το κράτος σε γραφειοκρατικό - «χωροφυλακιστικό» μηχανισμό, όπου η καπιταλιστική υποδομή, εκ των πραγμάτων ολοένα και περισσότερο χρηματοδοτούμενη, αναστέλεται από την κακοδιαχείριση, δηλαδή τη μη ορθολογική και το δυνατόν πληρέστερη, καταλήστευση της υπεραξίας.

ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Με την ανάληψη της διαχείρισης του κράτους από το ΠΑΣΟΚ επέρχεται μια βαθύτατη, ποιοτική κατά βάση, αλλοτρίωση του ιστορικού λόγου. Η φενακισμένη κοινωνική πίεση για «δικαιοσύνη» και «εθνική ανεξαρτησία», παράμετρος η οποία «εγκολλώθηκε» από τους σαλτιμπάγκους τυχωδιώκτες του «κινήματος», με κέντρο βάρους την εξασφαλισμένη εργασία και τη μικροϊδιοκτησία επέβαλε μια στρατηγική γιγαντισμού και όγκωσης του κράτους διαμέσου ασυναρτησιών περί «κοινωνικοποίησης» και «αυτοδιαχείρισης». Έτσι, η κοινωνική διεκδίκηση, στο μέτρο και στην κατεύθυνση που αυτή μορφοποιήθηκε, αναγνωρίστηκε - με κριτήριο την προμυθοποιημένη ιδεολογία περί «κοινωνικού κράτους», μα και τον προσανατολισμό των δημοσίων δαπανών - από την κυριαρχία, η οποία τη μετουσίωσε σ' έναν ξένο Λόγο, στην επέκταση σε βάρος της κοινωνίας των κυριαρχικών δομών. Και σε τούτη τη δυνατότητα της κοινοβουλευτικής δικτατορίας έγκειται η επικινδυνότητα της έναντι της επαναστατικής προοπτικής στο ότι, αντί να αποστρέφεται την αξιοποιησιμη γι' αυτήν μεταβολή, ταυτίζει την ουσία της με τους στρατηγικούς προσανατολισμούς της άρχουσας τάξης μεταμορφώνοντας τη μερική ταξική διεκδίκηση και μετατρέποντας την σ' εφελτήριο προώθησης της κρατικής - εκμεταλλευτικής αθλιότητας.

Η δεκαετία του '80 συγκλονίστηκε από την αποχώρηση του ιδιωτικού βιομηχανικού κεφαλαίου από την Ελλάδα. Η στρεβλή ανάπτυξη των μεγάλων μονάδων, με την παράλληλη απουσία της απαραίτητης για την ομαλή αναπαραγωγή της ληστρικής τους ύπαρξης υποδομής, άγγιξε το όριο της. Ενώ το 1973 - 1974 το Ελληνικό κράτος έλεγχε ή συμμετείχε σε ελάχιστες βιομηχανικές μονάδες, δέκα χρόνια αργότερα καθίσταται κύρια επιχειρησιακή δύναμη - ΕΚΟ, ΕΑΒ, ΕΒΟ, ΠΥΡΚΑΑ, Διυλιστήρια Νιάρχου, Ναυπηγεία Σκαμαμαγκά, Πειραική - Πατραϊκή, Αθηναϊκή Χαρτοποιία, συνολικά 76 επιχειρήσεις περνούν εξ ολοκλήρου ή ως επί το πλείστον υπό κρατική διαχείριση, 117 σε μειοψηφική και 36 εντάσσονται στον ΟΑΕ. Ο αθρόος χρηματισμός με τα θαλασσοδάνεια της χούντας και η «ανορθολογική» διαχείριση τους δε δημιουργούσαν, βέβαια, τις ιδεώδεις συνθήκες αναπαραγωγής των ληστρικών μηχανισμών.

Στην πραγματικότητα, η αφαιρετική παραγωγή της κρατικοποίησης σε «κοινωνικοποίηση» (με τη ταύτιση κράτους - κοινωνίας) αποτελούσε, αφ' ενός απότοκο της αυταπατώνμενης λαϊκής επιταγής για δικαιοδοτική λειτουργία του κράτους - σωτήρα και, αφ' ετέρου, μια πρόσκαιρη «ανάσα ζωής» στη δυσλειτουργική ανέλιξη του καπιταλισμού. Έτσι, η δημόσια κατανάλωση ανεβαίνει πάνω απ' το 80% σε σχέση με το 1955, ενώ οι εξαρτώμενοι από το δημόσιο φτάνουν τις 630.000 (με 250.000 το 1950). Η διόγκωση των κρατικών πόρων οφείλεται στη διόγκωση του δανεισμού - ενώ η άνοδος του εργατικού εισοδήματος το 1955 δεν στηρίχτηκε φυσικά στην αύξηση της παραγωγικότητας.

Πάντως, παρά την παντοδυναμία του, το Ελληνικό κράτος είχε πάντα παθητικό ρόλο στον οικονομικό τομέα. Σιδηρόδρομοι, Επικοινωνίες, Ασφαλίσεις, ποτέ παραγωγικές κανονισμοί οι οποίες θα προσέδιδαν μια ενεργητική διάσταση στην παραγωγή - αναπαραγωγή του κεφαλαίου, στην απόσπαση της υπεραξίας, στην επέκταση του καπιταλισμού στην Ελλάδα. Σχεδόν πάντα το Ελληνικό κράτος προσπαθούσε να ανταποκριθεί στις αιτήσεις εκσυγχρονισμού είτε της κοινωνίας είτε των ξένων επικυρίαρχων. Σχεδόν ποτέ δε θα συναντήσουμε στην Ελλάδα μια οικονομική πολιτική, που να διαγράφει τις μελλοντικές κατευθύνσεις με βάση κάποιο σχέδιο. Ώστε ο γιγαντισμός του κράτους απέβαινε αρνητικός και αποτρεπτικός της βούλησης του διεθνοποιημένου κεφαλαίου για «επέκταση δίχως σύνορα».

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ταυτόχρονα, όμως, οι περισσότερες βιομηχανικές κοινωνίες της δύσης άγγιξαν τα όρια της ταχύρυθμης ποσοτικής οικονομικής τους ανάπτυξης, εγκαταλείποντας τη μεταβιομηχανική περίοδο της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Επιτακτικό, λοιπόν, χρέος η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ επιλογή του Ελληνικού καπιταλισμού να προωθήσει με πληρότητα και διάρκεια την αναδιάρθρωση των οικονομικοπαραγωγικών δομών του, έτσι ώστε να εξασφαλίσει μια ανταγωνιστική δυναμική στην προοπτική (κυρίως αλλά όχι μόνο) της ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς. Η Ελλάδα ως εταίρος της Ε.Ο.Κ είναι υποχρεωμένη να πάρει εκείνα τα μέτρα που θα αποτελέσουν τις ασφαλιστικές δικλίδες της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου στη κοινωνία, με προεξάρχουσα σκόπευση τη κάθαρση της διαδικασίας της παραγωγής κέρδους από τη νωθρότητα του δημοσίου, μα και τις σωρευμένες α-διεξοδικήτες της δημοσιοκρατικής γραφειοκρατίας, προκειμένου να διεκδικήσει τη θέση της στην Ευρώπη των αφεντικών.

Η αναδιάρθρωση δεν συνιστά μια αποχρωματισμένη και τεχνικής υφής διαδικασία, αλλά μια περίπλοκη κοινωνική εξέλιξη που διασυνδέει με όρους ποιοτικής μεταλλαγής τις τεχνικές και κοινωνικές παραγωγικές σχέσεις, τη σύνθεση και συσχέτιση των κοινωνικών τάξεων, τις σχέσεις πολιτικής εξουσίας. Πόσο μάλλον όταν αυτή έρχεται βίαια, επειδή έξωθεν και επιβαλλόμενα, να υποχρεώσει σ' ένα status που εξ ορισμού παραβιάζει αρχέτυπα αιώνων και παλινδρομεί μεταξύ αντιφάσεων οι οποίες την καθορίζουν. Υπονοούμε από τη μία ολόκληρο το αξιακό φορτίο του Έλληνα, που, κατά τη κοινωνική του πραγμάτωση δύσκολα επιτρέπει την ανακλαστική κατ' εντολήν αύξηση της παραγωγικότητας (ακρογωνιαίο λίθο της καπιταλιστικής διαδικασίας) κι απ' την άλλη, το γεγονός ότι οι «ιδιωτικοποιήσεις», κορωνίδα του εκσυγχρονισμού της εκμεταλλευτικής πραγματικότητας, η υποχώρηση του κράτους ως οικονομικό θεμέλιο της κοινωνίας και η επέλαση του ιδιωτικού κεφαλαίου στηρίζεται στις ίδιες τις δυνάμεις του κράτους, δίχως την ανάπτυξη κάποιας παράλληλης σοβαρής δομής αντικαταστάσεως.

Ο μονόδρομος της νεοφιλελεύθερης επέλασης (το laissez faire, laissez passer είναι τόσο προγραμματισμένο κι ολοκληρωτικό όσο θα μπορούσε ποτέ να ήταν μια ανασύνταξη των όρων κυριαρχίας με περιεχόμενο την επίταση της εκμετάλλευσης κι ελέγχου της κοινωνίας), μολοντί «κίνηση ζωής» για την επιβίωση του ντόπιου καπιταλισμού, ορίζεται από κορυφαίες αντιφάσεις, που καθιστούν τις ενέργειες των κυρίαρχων αντικείμενο εκτίμησης ως προς το πόσο επιτυχημένες μπορούν να καταλήξουν.

Έτσι, ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονομικής πολιτικής σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι ήδη πραγματικότητα. Η κυριαρχία οδεύει σε ουσιαστικά, ενιαία κοινή μακροοικονομική πολιτική που θα χαράσσεται από κεντρικούς θεσμούς για το σύνολο του κοινοτικού χώρου. Συγκεκριμένα, οι οικονομίες των 12 τίθενται στην κηδεμόνευση του ECOFIN (Επιτροπή και Συμβούλιο Υπουργών Οικονομικών), το οποίο λειτουργεί κυρίως μέσα στο μηχανισμό γνωστό ως MULTIRATERAL SURVEILLANCE (Πολυμερής Εποπτεία) από 1/7/90 ημέρα έναρξης της πρώτης φάσης της ΟΝΕ. Οι δημοσιονομικές πολιτικές εξετάζονται πριν τη χάραξη τους σε εθνικό επίπεδο, ενώ ελέγχεται η συμβατότητα τους μεταξύ των κρατών μελών. Η «πολυμερής εποπτεία» καλύπτει όλες τις πλευρές της οικονομικής πολιτικής. (Η ιδιαιτερότητα της Ελλάδας έγκειται στη στενότερη παρακολούθησή της, λόγω της οριακής κατάστασης του ντόπιου πλουτοπαραγωγικού μηχανισμού. Και η παρακολούθηση αυτή σαφώς μπορεί να λάβει το χαρακτήρα συγκεκριμένων «όρων οικονομικής πολιτικής», απ' τη στιγμή που η χώρα στηρίζεται μέσω δανείων απ' την ΕΟΚ). Επίσης, θα ήταν χρήσιμο να σημειώσουμε ότι η ΕΟΚ χρηματοδότησε κατά τη 10ετία του '80 επιχειρήσεις με \$115 δισ., κάτι που δεικνύει την ουσιαστικότητα και βαρύτητα της κεντρικής διαχείρισης, μα και την κατάφωρη αντιθετικότητα με το πρόσταγμα της «ιδιωτικοποίησης». Αν, τώρα, αναλογιστούμε ότι ο κάθε πόλος εξουσίας είναι καταστατικά, επιθετικός στη λογική του (ή, τουλάχιστον, προστατευτικός της πρωταρχικότητας του στη σφαίρα κυριαρχίας του), είναι πράγματι, συζητήσιμο το κατά πόσο μπορεί να τελεοφορήσει η επαναδιαμόρφωση των δομών εκμετάλλευσης με τη βεβαιότητα της επικυριαρχίας του γερμανικού κολοσσού.

Μια άλλη παράμετρος είναι η εισαγωγή νέας υψηλής τεχνολογίας ως απάντηση στο μόνιμο επιζητούμενο της καπιταλιστικής διαδικασίας, την αύξηση της παραγωγικότητας και τη μείωση του πραγματικού εργατικού κόστους (ήδη αυτό το τελευταίο έχει μειωθεί κατά 5.2 μονάδες τα τελευταία 40 περίπου χρόνια, 1961 - 70: 97.2 - 1993: 92.0). Κι ως προς τούτο είναι που θα επέλθουν κολοσσιαίες αποσυνθετικές ροπές μέσα στην κοινωνία. Μια φανερή επίπτωση, που έχει ήδη αρχίσει να διαφαίνεται, είναι η ραγδαία μείωση στη ζήτηση ειδικευσης των λεγομένων «μεσαίων στελεχών». Ο σταδιακός αυτοματισμός της παραγωγικής διαδικασίας θα έχει ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα τη σταδιακή εξαφάνιση όλων αυτών των κατώτατων «χειρονακτικών» ειδι-

κείσεων. Αν σ' αυτό προσμετρηθεί, πλάι στις επιπτώσεις του γνωσιολογικού τείχους που δομείται στις χώρες του προηγμένου καπιταλισμού, η εξαφάνιση της μικρομεσαίας επιχείρησης, ως αρχετυπικού μοντέλου καπιταλιστικής εξέλιξης, με την «εξάντληση» της στον ανταγωνισμό με τους κολοσσούς των πολυεθνικών πολυκαταστημάτων, όπως, επίσης, και την «αναγνωρισμένη» ευχέρια του κεφαλαίου να προσαρμόζει τις επενδύσεις του στην κυνικά αποκάλυπτη επιδίωξη του ανώτατου κέρδους, «κλείνοντας» βιομηχανίες ολόκληρες, όπου αναγκαίο, τότε άσφαλτα μπορούμε να πούμε ότι η τεχνολογική διοίκηση της προσημμένης κρατικής - καπιταλιστικής κυριαρχίας δημιουργεί, στα πλαίσια της προσπάθειας της να εκσυγχρονιστεί, οξυτάτα προβλήματα στα οποία οφείλει επιτακτικά να δώσει απάντηση.

Συγκεκριμένα, η ανεργία (σύμφωνα με εκτιμήσεις του Ο.Ο.Σ.Α. 8.6% για το '91, 9.6% για το '92 και 10,5% για το '93 στην Ελλάδα) προσλαμβάνει έναν οργανικό «ρόλο» στη διαμόρφωση της καπιταλιστικής οχύρωσης. Όχι με την έννοια που ο Marx προσέδιδε στο «υποπρολεταριάτο» περί «εξισορόπησης του καπιταλιστικού συστήματος». Ούτε καν επειδή ένα κομμάτι της παραγωγής δεν είναι ανταγωνιστικό και τώρα, που η στήριξη του κράτους - μέσω των επιδοτήσεων του - αίρεται πρέπει αυτοματικά να κλείσει, υπακούοντας τα κελεύσματα της αδιάντροπης επέκτασης του κέρδους, αλλά επειδή είναι ζωτική ανάγκη του τεχνοεπιστημονικού καπιταλισμού η επανεκπαίδευση του απαραίτητου εργατικού δυναμι-

Όμως η σταδιακή εξαφάνιση της εργατικής τάξης (όπως, τουλάχιστον, τη γνωρίσαμε στις μαρξιστικές αναλύσεις) και η αποσύνθεση των μεσαίων στελεχών και της μεσαίας τάξης αποσυνπνέει φανερά ανακατατάξεις στη σύνθεση της ταξικής κοινωνίας, μα και απτές επικινδυνότητες που πρέπει να εξουδετερώσει η κυριαρχία για να διασφαλίσει την ομαλή διαιώνισή της. Η προοπτική των ουρανών συσσιτίου στο Λαύριο και, στο όριο της αυτή του ενός εκατομ. ανέργων στη Ν. Υόρκη, των επτά στη Δ. Γερμανία και των clochards στις δυτικές μητροπόλεις οριοθετούν ένα δυνητικό κίνδυνο υπόσκαψης της απαιτούμενης κοινωνικής σταθερότητας. Και μπορεί οι θεωρητικοί της νεοφιλελεύθερης αχρείότητας να υποστηρίζουν ότι η «ηθική» και ορθολογική διαχείριση του οικονομικού συστήματος (και, κατ' επέκταση, των «κοινωνικών υπηρεσιών» του) θα προσφέρει μεγαλύτερη ποιότητα ζωής, μεγαλύτερες παροχές - κάτι που θα έχει οικονομική (εξοικονόμηση κεφαλαίων, ανάπτυξη κέρδους) και κοινωνική διάσταση («βοήθεια» προς αυτούς που εξαρτώνται από το κοινωνικό κράτος και αποδυνάμωση αντιδράσεων), όμως το γεγονός ότι σχεδόν ένας στους δέκα αμερικανούς αγοράζει τα τρόφιμα του με τη βοήθεια των κυβερνητικών «κουπονιών» (ενώ το 1970 αυτό συνέβαινε με δύο στους εκατό) σε συνδυασμό με το ότι ο ρυθμός αύξησης του παγκοσμίου προϊόντος στη δεκαετία του '80 είναι μικρότερος απ' το μισό της δεκαετίας του '60, γεννά βασιμότερες αμφιβολίες γύρω απ' το κατά πόσον η νεο-φιλελεύθερη εκδοχή της καπιταλιστικής μονοκρατορίας μπορεί να υπερβαίνει τις αντιφάσεις που δημιουργεί στο εσωτερικό της με τρόπο λειτουργικό ή, έστω, συντηρητικό των προθέσεων της κυριαρχίας.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Είναι προφανές ότι η επέλαση της αναδιάρθρωσής της καπιταλιστικής βαρβαρότητας έρχεται να ανατρέψει κοινωνικές σχέσεις και νοοτροπίες που πρυτάνευαν επί αιώνες. Η πρόσφατα ανακοινωθείσα εισοδηματική πολιτική

της κυβέρνησης, όπου είναι ιδιαίτερα εμφανής η θέληση της κυριαρχίας από τη μία να περιστέλλει το εργατικό κόστος κι απ' την άλλη να επιφέρει την απαραίτητη γι' αυτήν «ύφεση» στην αγοραστική δυνατότητα του καταναλωτή (ώστε, χοντρικά, να καταναλώνουμε λιγότερα όσων παράγουμε - έννοια, η οποία σαφώς είναι ασύμβατη με την εγγενή και αναγκαία τάση του καπιταλισμού για επέυξη του μέγιστου δυνατού κέρδους και που αποκάλυπτε την εσώτερη αντιφατικότητα μεταξύ μέγιστης μαζικής παραγωγής και καταναλωσιμότητας των παραγομένων) είναι ένας «τόπος», όπου - περίπου βέβαια - θα επικεντρωθεί η κοινωνική αντίδραση. Η επίθεση σε «κεκτημένα» και συμπεριφορές που χαρακτηρίζονται από τη λογική του «πανίσχυρου συνδικάτου» και της «προσφυγής στο βουλευτή μας» αποτελεί μια λειτουργική ανάγκη του προσημμένου καπιταλισμού, στο βαθμό που οι νέοι συμπαγείς όροι διαχείρισης της τεχνολογικής κυριαρχίας συνιστούν μονόδρομο, συνθήκη για την επιβίωση μιας εθνικής κυρίαρχης τάξης στη διεθνοποιημένη εξουσιαστική πραγματικότητα. Η συναίνεση λοιπόν, τόσο σε επίπεδο κοινωνικής βάσης (με την αποδοχή της αναγκαιότητας για ταύτιση με τα προτάγματα του κράτους και του κεφαλαίου), όσο σε επίπεδο διαχειριστών του εξουσιαστικού παραληρήματος (που πέρα από κάποια τερτίπια και νάζια, εντολοδοτούνται απαξίπαντες και αναγκαστικά από το κεντρικό διαχειριστήριο της Ε.Ο.Κ των αφεντικών, ανάγεται σε ακρογωνιαία δικλίδα χειραγώγησης της κοινωνίας, άλλοτε εκστασιαζόμενη και ανασκουμπονόμενη μπροστά στην «πρόκληση του '92» κι άλλοτε συσπειρόνομη ψυχή τε και σώματι ενάντια στους «εθνικούς κινδύνους», που η ίδια η κρατική επεκτατικότητα δημιούργησε.

Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να ενταχθεί και η «θεσμισμένη» αποστολή της συνδικαλιστικής αγυρτείας, η οποία δε θα αρκείται πλέον απλώς να διαπραγματεύεται σε επίπεδο εξουσίας καλύτερους όρους σφαγής, παράγοντας και αναπαράγοντας την αθλιότητα του βολέματος, αλλά καλείται να καταστήσει συνείδηση στους εργαζόμενους ότι οι όποιες διεκδικήσεις θα πρέπει απαρεγκλίτως να είναι συμβατές με τις συνιστώσες του σχεδιασμού των αφεντικών. Το γεγονός ότι η Ελληνική οικονομία απέχει πολύ από τα όρια της ποσοτικής οικονομικής μεγέθυνσης της Ευρώπης επιτάσσει η διατύπωση των κοινωνικών αιτημάτων να συντάσσεται του πνεύματος της «προγραμματισμένης παραγωγικότητας» και της προώθησης των οικονομικών μεγεθών (πλάι, βέβαια, στην κυριαρχία των μεταβιομηχανικών κοινωνικών «ευαισθησιών» των αφεντικών π.χ. «οικολογικό» - στην ομογενοποιημένη Ευρωπαϊκή κουλτούρα αυτό είναι, βέβαια, δοκιμαζόμενο), καθιστώντας το θεσμικό πλαίσιο της κοινωνικής «διαπραγματεύσεως», που θα οργανώνει τον κοινωνικό συμβιβασμό λειτουργικά για τους στόχους του συστήματος «πέμπτη φάλαγγα» της κρατικοκαπιταλιστικής επέλασης. Αν απέναντι στην κολοσσιαία αναδιάρθρωση του εκμεταλλευτικού κατεστημένου αρθρωθεί μια αντίδραση που θα αναλώνεται στην τραγελαφική μερικότητα της υπεράσπισης «των κεκτημένων» ή του εισοδήματος της φαμίλιας (ίσως και υποκινούμενη από αντιπολιτευτικές φυγόκεντρες δυνάμεις) εμφορούμενη από την κακομοιριά της μικροαστικής «οικονομικής νοοτροπίας» μ' ολόκληρο το σύστημα των ψυχικών κινήτρων κι αξιών που είναι συνυφασμένο μαζί της (βασικό μέσο συντήρησης του καπιταλισμού, μέσω της αύξησης του «εθνικού πλούτου» και του μαρξισμού, μέσω της «ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων»), τότε η προοπτική που διανοίγεται είναι η παραμονή σ' ένα εκμεταλλευτικό σύστημα «αργής», έστω, ταχύτητας. Επί τέλους πρέπει να γίνει αναληπτό ότι αν κριτήριο κοινωνικής ευδαιμονίας είναι μια μεγαλύτερη τηλεόραση ή, ακόμη, καλύτερες συγκοινωνίες, ο μόνος δρόμος είναι το Ευρωπαϊκό κολαστήριο. Επί τέλους πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η συντασσόμαστε με το πνεύμα του κράτους υποτασσόμενοι στη βούληση της εκσυγχρονιζόμενης κυριαρχίας ή ξεμπερδεύουμε μια για πάντα με τους μύθους της εξουσίας (και στην πραγματικότητα του Μάαστριχ) και επιτιθέμεθα στην αιτία της αναπροσαρμοζόμενης εκμεταλλευτικής χυδαιότητας, την ύπαρξη κράτους και κεφαλαίου. Η αντίσταση είτε είναι ριζική είτε δεν υπάρχει. Διότι αν το «ευρωπαϊκό στοίχημα» των αφεντικών κερδηθεί με την παράλληλη ανάπτυξη συνεκτικών «κοινωνικών λειτουργιών», οι «αντιπολιτευόμενοι» θα σπεύσουν να οικειοποιηθούν το ανεβασμένο βιοτικό επίπεδο των κοινωνιών τους και να ενστερνιστούν την παρακμιακή καταναλωτική φρενήρεια, την πανάκεια του πλαστικού και του δυνατότερου αυτοκινήτου και της πληρέστερης κλοπής της μισθωτής σκλαβιάς.

Άλλωστε η ανάπτυξη του καπιταλισμού, όπως πραγματώνεται μέσα από την αύξουσα κυριαρχία της εκσυγχρονιζόμενης καπιταλιστικής τεχνικής και της κρατικής κυριαρχίας και την εδραίωση της δυτικής μονοκρατορίας, δεν επιτρέπει περιθώρια για ανεγκέφαλες ντετερμινιστικές εκτιμήσεις περί «αυτοκατάρρευσης» του καπιταλισμού στο βαθμό που η εμπέδωση της «οικονομικής νοοτροπίας» (διαδικασία που ενισχύθηκε τα μάλα απ' τη διάλυση των μαρξιστικών καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού στη συνείδηση των εκμεταλλευμένων) είναι αναμφισβήτητη πραγματικότητα...

ΟΤΑΝ Ο ΘΕΙΟΣ ΣΑΜ ΦΟΡΑ ΣΟΜΠΡΕΡΟ

Από τον φιλελευθερισμό στον κρατικό παρεμβατισμό και τανάπαλιν, καμιά επινόνση - αληγμεία των τεχνικών της εξουσίας από την εμφάνιση της βιομηχανικής περιόδου, δεν κατάφερε να επιλύσει, όχι φυσικά το «οικονομικό πρόβλημα» (ανισότητα) της κοινωνίας, αλλά το δικό τους οικονομικό πρόβλημα, διαιωνίζοντας παράλληλα την κυριαρχία, την εργασία, τον καταναγκασμό, την στέρηση.

Σήμερα, σε μια περίοδο, μετά την ολοκληρωτική αποτυχία της σοσιαλιστικής - μαρξιστικής παραλλαγής διαχείρισης της οικονομίας, αλλά και εν γένει διεθνούς οικονομικής κρίσης, παγκόσμια και καθολική εκλογή - κατεύθυνση των αφεντικών αποτελεί η συγκεντροποίηση και ο διεθνής οικονομικός ανταγωνισμός, που μορφοποιείται συγκεκριμένα με τον σχηματισμό μεγάλων οικονομικών μπλοκ.

Έτσι μπορούμε να πούμε πως η οικονομική και νομισματική ενοποίηση των ευρωπαϊκών κρατών δεν είναι παρά αποτέλεσμα και τμήμα αυτού του νέου διεθνούς σκηνικού, όπου διαμορφώνεται ο νέος διεθνής συσχετισμός δυνάμεων.

Την ίδια στιγμή στις περιοχές του Ειρηνικού και της Νοτιοανατολικής Ασίας, η Ιαπωνία κινείται ταχύτατα στην κατεύθυνση μιας άτυπης αλλά πολύ ουσιαστικής «κοινής αγοράς» υπό την ηγεμονία της, με μοναδικό εμπόδιο τα αμερικάνικα συμφέροντα που αναδιαρθρώθηκαν την τελευταία δεκαετία (βλέπε επίσκεψη Μπους σε Σιγκαπούρη, Ν. Κορέα, Ιαπωνία αυτή την περίοδο).

Είναι μέσα σ' αυτούς του όρους που η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης των ΗΠΑ επιδιώκει τον σχηματισμό και την προστασία μιας αγοράς στη Βόρεια, Κεντρική και Νότια Αμερική, τώρα ιδιαίτερα που η «ευφορία» από τα εγκλήματα στον Περσικό και την πλήρη αποσύνθεση της Σοβ. Ένωσης παραμερίζονται ταχύτατα από την εκπληκτική όξυνση της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης της αμερικάνικης κοινωνίας. Χωρίς σοβαρά προβλήματα στο βορρά, οι ΗΠΑ ρίχνουν το βάρος των προσπαθειών τους στις «αναπτυσσόμενες» χώρες του νότου, επιδιώκοντας κυρία τον έλεγχο βασικών πλουτοπαραγωγικών πηγών και των τιμών των πρώτων υλών, στην προοπτική ανάκαμψης της οικονομικής του ανάπτυξης, αρχίζοντας από το Μεξικό.

Στις συγκεκριμένες κινήσεις, στα συμφέροντα, στους μακροπρόθεσμους στόχους των ΗΠΑ, αλλά και στις συνέπειες της πολιτικής τους επιχειρεί μια προσέγγιση το κείμενο που ακολουθεί, από το περιοδικό «Schwarzer Faden».

Πριν από ένα χρόνο ο πρόεδρος των ΗΠΑ ενεργοποιούσε με την «Πρωτοβουλία των χωρών της Αμερικής» ένα παλιό (ΗΠ-) αμερικάνικο όνειρο τύπου «ελευθερία και δημοκρατία», για να πετύχει μια ζώνη ελεύθερου εμπορίου από την Αλάσκα μέχρι την Γη του Πυρός.

Οι επιχειρήσεις των ΗΠΑ είναι αυτές που θα πρέπει να επωφεληθούν απ' αυτήν την ιδέα, ενόψει της ηττημένης βιομηχανίας των ΗΠΑ. Μ' ένα σύντομο ταξίδι στις διάφορες λατινοαμερικάνικες χώρες, θα έπρεπε να βολιδοσκοπηθεί η επέκταση της αγοράς για να συναφθούν και αργότερα ισχυρές συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου.

Εδώ και χρόνια η ισχύ της οικονομίας της ΕΟΚ και της Ιαπωνίας, προκαλεί σημαντικές ενοχλήσεις στην βιομηχανία των ΗΠΑ. Όμως με ωραία λόγια, που αρχίζουν από την «πολιτική βούληση για οικονομική συνεργασία» μέχρι και την αναφορά στην «φιλία των λαών», ο φτωχός νότος δεν αφήνεται πλέον εύκολα να δελεασθεί, ύστερα από χρόνια επίπονης συμμόρφωσης και αποτυχημένης πολιτικής ανάπτυξης.

Η πίστη, πως με περισσότερο ανάπτυξη και άνοιγμα των αγορών, με την βοήθεια της Παγκόσμιας Τράπεζας και του ΔΝΤ, θα εκσυγχρονιστούν ολοκληρώσει κοινωνίες έχει χαθεί στην «ενδοχώρα» των ΗΠΑ.

Με χρέη τα οποία εκτινάχθηκαν σε αστρονομικά ποσά, με λιμνάζουσα ανάπτυξη της οικονομίας, πτώση του πραγματικού εισοδήματος, πτωτικής αγρονομικής παραγωγής, αυξανόμενη εξάρτηση από εισαγωγές προϊόντων διατροφής, πολέμους κτλ., οι επονομαζόμενες «αναπτυσσόμενες και ασταθείς» χώρες βρίσκονται όπως και πριν στο διαβολικό κύκλο της φτώχειας. Εν τω μεταξύ, η ίδια η Παγκόσμια Τράπεζα δεν πιστεύει στις ίδιες τις στρατηγικές της. Στην τελευταία της ανακοίνωση προτείνει στις «αναπτυσσόμενες χώρες» να πάρουν οι ίδιες τις τύχες τους στα χέρια τους.

Μ' ότι μπορεί να σημαίνει αυτό, ύστερα από πολύχρονη αφαίμαξη, το νέο σύνθημα τους είναι: αντί καθαρής οικονομίας της αγοράς να εισαχθεί μια μικτή οικονομία, μ' ένα ισχυρό κράτος, το οποίο επιτίθεται εκεί όπου είναι αναγκαίο. Όμως κι αυτή η οπτική δεν είναι άγνωστη. Το αντίθετο. Οι περισσότερες λατινοαμερικάνικες χώρες μπορούν να ερμηνεύσουν ένα τραγούδι απ' αυτό.

Μια ενισχυμένη ολοκλήρωση της παγκόσμιας αγοράς, καθοδηγούμενη από μια σταθερή πολιτική, (εδώ εννοούνται τόσο οι σχετικές γνωστές δικτατορίες και κυβερνήσεις μαριονέτες, όσο και άλλες κυβερνήσεις), υπόσχονταν να επιφέρει μια ισοροπημένη ανάπτυξη.

Τέσσερις δεκαετίες τα πάντα οικοδομούνταν πάνω σ' αυτά τα μοντέλα. Τα απαιτούμενα προγράμματα δομικής προσαρμογής στην δεκαετία του '80 έπρεπε να είναι το μέσο που τα σώζει όλα. Παρ' όλα αυτά επέφεραν το αντίθετο αυτού που σκόπευαν. Αντί της πολυποσχόμενης οικονομικής ανάπτυξης, οι περισσότερες χώρες του νότου πέφτουν στον έλικα

της αυξανόμενης φτώχειας και της κοινωνικής κρίσης.

Έστω και σ' αυτές τις συνθήκες όμως τίποτα δεν εμπόδισε τις κυβερνήσεις των κρατών, όπως Βραζιλία, Αργεντινή, Ουρουγουά, Παραγουάη, Μεξικό, Χιλή, να επιδιώκουν την εισαγωγή μιας ζώνης ελεύθερου εμπορίου. Όμως κατ' αρχήν λίγο διαφορετικό απ' ότι οι κύριοι στις ΗΠΑ επιθυμούσαν.

Τον Μάρτιο του περασμένου έτους (1991), η Βραζιλία, η Αργεντινή, η Παραγουάη και η Ουρουγουά υπέγραψαν την συμφωνία για την ζώνη ελεύθερου εμπορίου «Mercosur», για να καταφέρουν την δική τους πραγματικότητα σε βάρος των ΗΠΑ. Μ' αυτόν τον τρόπο η μεγάλη επιτυχία των ΗΠΑ καθυστερεί ακόμα, παρ' όλη την προβλεπόμενη για φέτος συμφωνία «tratado de libre comercio» μεταξύ

Καναδά, ΗΠΑ και Μεξικό, διαγράφονται σαφή πλεονεκτήματα για την οικονομία των ΗΠΑ.

Το υπερχρεωμένο Μεξικό, με τον οικονομολόγο του Χάρβαρντ Salinas de Gortari στην ηγεσία της κυβέρνησης, συνιστά ως γειτονική χώρα των ΗΠΑ, με μια μεγάλη ελεγχόμενη αγορά εργασίας (85 εκατομμύρια κάτοικοι), τροφή για μια ακίνδυνη δοκιμή της επιδιωκόμενης ζώνης ελεύθερου εμπορίου.

Βασική προπόθεση για την συμφωνία με το Μεξικό είναι ένα σκληρό πρόγραμμα δομικής προσαρμογής, το οποίο προωθεί την ιδιωτικοποίηση των κρατικοποιημένων βιομηχανιών και τραπεζών, καταργεί τις παροχές βασικών μέσων διατροφής, ελαχιστοποιεί σ' ένα μίνιμουμ τους τελωνειακούς δασμούς, προωθεί την εξαγωγική βιομηχανία και ρίχνει το πραγματικό εισόδημα.

Αυτό σημαίνει μια ριζική οικονομική αναδιάρθρωση της κάποτε ελεγχόμενης Μεξικάνικης οικονομίας προς την οικονομία της αγοράς. Η οικονομική αυτή ανανέωση θα ανταμοιφθεί από το σχέδιο του αμερικάνου υπουργού εξωτερικών Brady,

με το οποίο χαρίζεται το 30% του εξωτερικού του χρέους και επιφέρεται η εν λόγω ζώνη ελεύθερου εμπορίου.

Εξαιρούνται απ' την συμφωνία ελεύθερου εμπορίου, η οποία πρώτα απ' όλα φιλελευθεροποιεί τις επενδύσεις κεφαλαίων και το εμπόριο, τουλάχιστον σ' αυτήν την φάση, ζητήματα μετανάστευσης, νόμοι προστασίας του περιβάλλοντος και προφανώς προσωρινά το μεξικάνικο πετρέλαιο. Για την εκμετάλλευση όμως του πετρελαίου η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει μεγάλη όρεξη.

Το πετρέλαιο στο Μεξικό είναι κρατικό μονοπώλιο απ' όταν ο Cardenas στην δεκαετία του '40 κρατικοποίησε την άντληση και επεξεργασία του. Η κατάργηση του προϋποθέτει βασική συνταγματική μεταρρύθμιση. Γι' αυτήν θα πρέπει ν' αποδυναμωθούν τα συνδικάτα, τα οποία με διάφορους τρόπους, συνήθως διεφθαρμένους, είναι περιπλεγμένα με το Pemex (Petróleo Mexicano). Μια ιδιωτικοποίηση της βιομηχανίας πετρελαίου θα πρέπει με βεβαιότητα να συνομολογηθεί με μια σημαντική απώλεια δύναμης των συνδικάτων, την κατάργηση θέσεων εργασίας εξαιτίας της ορθολογικοποίησης και του εκσυγχρονισμού, όπως και μεγάλα οικολογικά προβλήματα.

Από προβλήματα μετανάστευσης από τον νότο, η κυβέρνηση των ΗΠΑ προστατεύεται, μ' έναν στους Γερμανούς ιδιαίτερα γνωστό τρόπο. Όπως πρόσφατα μάθαμε, οι ΗΠΑ θέλουν να ανεγείρουν ένα ατσάλινο τείχος μήκους 3000 χιλιομέτρων και αρκετών μέτρων ύψους, για να εμποδίσουν την είσοδο χιλιάδων μεταναστών, οι οποίοι έχουν την ανάγκη της εποχιακής εργασίας στις ΗΠΑ.

Ενώ φαινομενικά τα τούβλα κατακυλούν και τα εσωτερικά τείχη πέφτουν, ο ψυχρός πόλεμος ξεχνιέται και η Δημοκρατικοποίηση βρίσκεται στα στόματα όλων, τα συνοριακά φράγματα μεταξύ «Πρώτου» και «Τρίτου Κόσμου» ανυψώνονται όχι μόνον πλέον με πλάκες μπετόν, αλλά με αστραφτερό ατσάλι.

Στα σύνορα ΗΠΑ/Μεξικού οριοθετούνται τα φαντάσματα. Η έριδα του βορρά εναντίον του νότου, του πλούτου εναντίον της φτώχειας, της βιομηχανικής χώρας εναντίον της «αναπτυσσόμενης», εμφανιζόταν σ' αυτήν την υπουλία η οποία χρησιμοποιεί και πουλά τους ανθρώπους σαν φτηνά προϊόντα ανταλλαγής.

Εδώ και καιρό οι ΗΠΑ πασχίζουν να ελέγξουν την εργατική δύναμη του Μεξί-

Mercedes. Η VW θέλει να επενδύσει τα επόμενα χρόνια ίδις δολλάρια. Μπροστά κι από την ιαπωνική Nissan, η VW είναι ο μεγαλύτερος κατασκευαστής αυτοκινήτων στο Μεξικό.

Η αυτοκινητοβιομηχανία θα είναι ένας από τους κερδισμένους της συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου. Υπολογίζεται ανά έτος αύξηση των κερδών στα 10%. Η VW για παράδειγμα θέλει να διπλασιάσει τα κομμάτια παραγωγής και πώλησης. Γεγονός είναι ότι η αγορά αυτή είναι εξαιτίας του μεγέθους της μοναδική, ιδιαίτερα με την υστεροβουλία της ενοποίησης της αγοράς ολόκληρης της Λατινής Αμερικής διαμέσου του πρώην «ασταθούς» Μεξικού ως συνδετικού κρίκου.

Η εξωτερική εξαγωγική βιομηχανία μπορεί, μεταξύ άλλων να ελπίζει, σε σημαντικά οικονομικά πλεονεκτήματα από την διαφορά των μισθών.

Σε ποιά όμως κατάσταση βρίσκεται η εξωτερική μεξικάνικη αγορά;

Εκτός από μια παραπέρα καταστροφή των προηγούμενων ανεπτυγμένων κοινωνικοοικονομικών δομών και της πολιτιστικής ταυτότητας και η αύξηση της εργατικής παραγωγικότητας θα είναι ελάχιστη. Ιδιαίτερα πλήττονται από τα μέτρα οι ιθαγενείς και οι γυναίκες.

Με το άνοιγμα των συνοριακών τελωνείων φτηναίνει ο ανταγωνισμός και μεγαλώνει το εμπόρευμα κατανάλωσης. Απέναντι στην πλειοψηφία που ζει σε συνθήκες φτώχειας στέκεται μια μειοψηφία που καταναλώνει αγαθά εισαγωγών, η οποία αποτελείται από την πρώην μεσαία τάξη. Η καταναλωτική αγορά κερδίζει σε σημασία και θα περιθωριοποιήσει ακόμα περισσότερο την ντόπια παραγωγή. Οι υποσχέσεις του Salinas de Gortari είναι στενά συνδεδεμένες με την επιβίωση του Κόμματος της Ανορθωποιητικής Επανάστασης (PRI). Στην προσπάθεια του να εκσυγχρονίσει και να ιδιωτικοποιήσει το Μεξικό, ο πρόεδρος, δεν χρειάζεται μόνο μια δύναμη ξένων επενδυτών αλλά και γρήγορη οικονομική ανάκαμψη. Το πολύ παλιό, κερδοσκοπικό και διεφθαρμένο σύστημα θα επανατεθεί ως πρόβλημα, αν αποτύχει η ένταξη στην οικονομία της αγοράς.

Η πολιτική επιτυχία του PRI είναι συνδεδεμένη αυτή τη στιγμή με την επιτυχία του ελεύθερου εμπορίου.

Βέβαια δεν διαφαίνεται αυτή τη στιγμή καμιά συγκεκριμένη διαφορετική πολιτική λύση, μιας και η αντιπολίτευση μετά από ορισμένες αρχικές επιτυχίες είναι εντελώς διαλυμένη. Παρ' όλα αυτά όμως η πολιτική και κοινωνική αναταραχή απειλεί εδώ και αρκετό καιρό, ωσάν Δαμόκλειο σπάθα, το κυβερνητικό παλάτι στην πόλη του Μεξικού.

Μέχρι τώρα η συμφωνία ελεύθερου εμπορίου προσκρούει σε ελάχιστη αντίσταση. Υπερισχύει η στάση αναμονής. Οι υποσχέσεις εμφανίζονται αξιόπιστες. Ακόμη κι αν ο σκεπτικισμός και η άρνηση άρνηση απέναντι στις ΗΠΑ κυριαρχεί εδώ και καιρό πλατιά, τελευταίες δημοσκοπήσεις μιλάνε για πλειοψηφία των υποστηρικτών.

Για τις ΗΠΑ, όπως για την πολιτική ενός Τζορτζ Μπους, πλάι στην οικονομική της αξία, η συμφωνία ελεύθερου εμπορίου φαίνεται να έχει κι άλλη μια λειτουργία. Η επέκταση προς την κατεύθυνση του νότου κατέχει μια μεγάλη γεωπολιτική σημασία. Πλάι στον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών, η ενοποίηση της Αμερικάνικης ηπείρου, ως στόχος για τα επόμενα χρόνια, φέρει το μοναδικό δυνατό πολιτικό αντίστοιχο στο Ευρωπαϊκό Φρόνιμο.

Στο περιθώριο των συζητήσεων για τις ζώνες του ελεύθερου εμπορίου, οι φτωχότεροι των φτωχών του «Τρίτου Κόσμου» στέκονται εκ νέου στην ουσία των κεκλεισμένων θυρών των βιομηχανικών κρατών. Με προσοχή και σκέψη τα βιομηχανικά κράτη διαλέγουν τους συνεργάτες τους στο ελεύθερο εμπόριο, τους ευνοούμενους τους από τους ενδιαφερόμενους των χωρών του νότου. Το ότι σ' αυτό το πλαίσιο, οι απαιτήσεις του νότου για παραγραφή χρεών, αύξηση των τιμών των πρώτων υλών, επανορθώσεις κτλ. ως παγκόσμια δυνατότητα επίλυσης, θα πέσουν κάτω απ' το τραπέζι, είναι μόνο η αντιστροφή πλευρά του υπολογισμένου παιχνιδιού των βιομηχανικών κρατών.

Η κύρια πλευρά είναι, πως βασικά μ' αυτόν τον τρόπο, περιβλημένο με φραστικά πρότυπα, όπως αυτά του ελεύθερου εμπορίου, του αμοιβαίου ανταγωνισμού, της ενισχυμένης ολοκλήρωσης της παγκόσμιας αγοράς, το ξεπούλημα του νότου παραμένει μακράν η επίκαιρη πολιτική και οικονομική πρακτική.

τα βαλκάνια δεν έχουν ανάγκη ούτε από κράτη ούτε από έθνη. έχουν ανάγκη από τον αδελφοποιητικό κοινωνικό πόλεμο ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας

«Ένα έθνος περικλείει κατά κανόνα, ένα ολόκληρο πλέγμα από διαφορετικούς λαούς και ομάδες λαών που συμπίεστηκαν με λιγότερο ή περισσότερο βίαια μέσα, στα πλαίσια ενός κοινού κράτους. Σ' όλη την Ευρώπη δεν υπάρχει κανένα κράτος που να μην αποτελείται από μια ομάδα διαφορετικών λαών που είχαν διαφορετική καταγωγή και γλώσσα και που ενσωματώθηκαν μέσα σ' ένα έθνος μόνο από δυναστικά, οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα. ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΤΙΑ ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.»

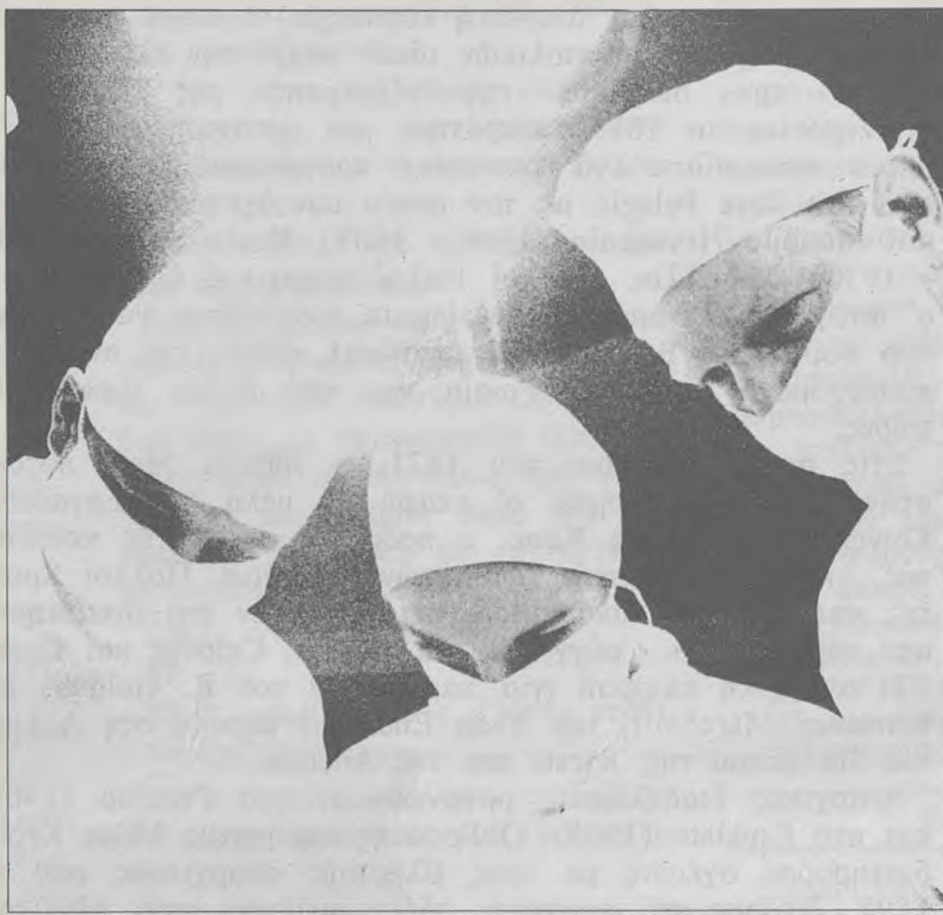
Ρούντολφ Ρόκερ «Εθνικισμός και Πολιτισμός»

Ζούμε σε μια εποχή κοσμογονικών αλλαγών - ανατροπών, οι επιπτώσεις των οποίων βαρύνονται ήδη από την βία των συμφερόντων των κυρίαρχων. Από την Μέση Ανατολή και τη Σοβιετική Ένωση μέχρι την κεντρική Ευρώπη και τα Βαλκάνια τα ποικιλώνυμα αφεντικά προσπαθούν να διαμορφώσουν ένα νέο πλέγμα εξουσίας (ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ) τόσο στις μεταξύν τους σχέσεις όσο και στις σχέσεις τους με τη διεθνή κοινωνία. Τα γεγονότα που διαδέχθηκαν το ένα μετά το άλλο είναι και σημαντικά και αποκαλυπτικά. Έτσι την πτώση των κομμουνιστικών καθεστώτων της κεντρικής Ευρώπης, την διαδέχτηκε η ένωση των δύο Γερμανιών. Την εισβολή και κατοχή της Μέσης Ανατολής από τους δυτικούς επικυρίαρχους την διαδέχτηκε η οριστική πτώση της Ρωσσοκομμουνιστικής Αυτοκρατορίας και μετά απ' αυτή ήρθαν με την σειρά τους στο προσκήνιο τα γεγονότα που ζετυλίζονται στην Γιουγκοσλαβία και στην ήδη ταραγμένη περιοχή των Βαλκανίων.

Όλες αυτές οι αλλαγές - ανατροπές στο παγκόσμιο σκηνικό των σχέσεων εξουσίας ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ, όπου είναι αναγκαίο κι όπου οι συνθήκες διευκολύνουν, σαν εφαλτήριο τους κατά τόπους εθνικισμούς και τις κατ' επέκτασιν εδαφικές διεκδικήσεις που προκύπτουν, σαν στοιχείο εγγενές του εθνικιστικού παραλήρηματος. Όλα αυτά τα γεγονότα αναπόδραστα συνδεδεμένα με τα παιχνίδια και τα σχέδια των παγκοσμιοποιημένων αφεντικών, αναλαμβάνουν σήμερα ένα διαφορετικό ρόλο: Να υποκαταστήσουν την παλιά μέθοδο κυριαρχίας που διαμορφώθηκε κατά την περίοδο της έντασης του ψυχρού πολέμου, το οριστικό και αμετάκλητο τέλος του οποίου σφραγίστηκε με τα γεγονότα της 19ης Αυγούστου. Η νέα μέθοδος επιβολής της κυριαρχίας είναι κάτι παραπάνω από ορατή. Μέσα απ' την σταδιακή συντριβή των καθεστώτων του «υπαρκτού» ή αυτοδιαχειριζόμενου σοσιαλισμού» ξεπήδησε όχι η συνέχεια της ιστορίας αλλά το φάντασμα της προϊστορίας, η παμπάλαια αρρώστια των λαών: Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ. Ένας εθνικισμός δυναμικός, πολύ λίγο ταυτισμένος με τη φυλή και τη θρησκεία και για το λόγο αυτό αποκλειστικά προσανατολισμένος στο ρόλο του ΧΡΗΣΙΜΟΥ ΕΡΓΑΛΕΙΟΥ για την ανακατανομή των

εδαφών, του πλούτου και της εκπορευόμενης απ' αυτόν εξουσίας για την δημιουργία μιας νέας κυριαρχικής κοινωνικής διαστρωμάτωσης προς όφελος τόσο των ντόπιων όσο και των διεθνών εξουσιαστικών μηχανισμών. Η νέα αυτή σχέση κυριαρχίας, επιθετική και βίαιη από τη φύση της, επενδύεται όχι με την ιδεολογία, αλλά με τον πραγματισμό της κοινοβουλευτικής δικτατορίας, της «ελεύθερης αγοράς» και της «διεθνούς νομιμότητας».

Μέσα σ' αυτό το αρχιπέλαγος του δημοκρατικού σχεδίου της καπιταλιστικής μονοκρατορίας, επιπλέει και ο «φελός των Βαλκανίων» πάνω στον οποίο παίζεται για μια ακόμα φορά το παιχνίδι όχι της συγκρότησης αλλά του αποσχιστικού διαμελισμού των εθνοτήτων. Είναι ένα σχέδιο αναμφίβολα εξουσιαστικό και δολοφονικό όπου οι ρόλοι τώρα όχι μόνο ανατρέπονται αλλά και αναστρέφονται.

Λαοί που με τη βία συγκροτήθηκαν σ' ένα εθνικό κράτος (Ελλάδα, Αλβανία, Ρουμανία, Βουλγαρία με κραυγαλέα περίπτωση τη Γιουγκοσλαβία) σήμερα αυτοί οι λαοί καλούνται να συνηγορήσουν σ' ένα διαμελισμό εξίσου βίαιο κι από τις ίδιες σχεδόν δυνάμεις εξουσίας σχεδιασμένο. Ήταν κάτι το αναμενόμενο. Το τέλος της σύγκρουσης των δύο συστημάτων που συνέβαλε και στο τέλος της συσπείρωσης των εθνικών κρατών γύρω απ' τους πατρώνες αυτής της σύγκρουσης (ΗΠΑ - ΕΣΣΔ) άνοιξε τις ορέξεις σ' εκείνα τα κέντρα εξουσίας που φιλοδοξούν να μονοπωλήσουν την επικυριαρχία του πλανήτη.

Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι, απαλλαγμένοι από το βάρος της «Αυτοκρατορίας του Κακού» επιδίδονται σε μια λυσσαλέα μάχη διεκδίκησης της «ανατολικής πύ-

τας» μέσα στην οποία οι ηγέτες της μοιάζουν με αντιπρόσωπους ενός σιχαμερού πλειστηριασμού εξουσίας.

Είναι ο πλειστηριασμός εξουσίας που γίνεται πάνω στις περιοχές κυριαρχίας που κάποτε ηγεμόνευαν οι χαμένοι. Και σήμερα χαμένοι δεν είναι άλλοι απ' αυτούς που ηγήθηκαν της απανταχού κομμουνιστικής γραφειοκρατίας. Και σ' αυτόν το πλειστηριασμό οι μεν Ευρωπαίοι πλειοδοτούν με την προϊστορία και τις εδαφικές περιοχές που κάποτε ανήκαν σ' αυτούς, οι δε Αμερικάνοι πλειοδοτούν με την παντοδυναμία της Δύναμης που κατέχουν έναντι οποιουδήποτε, στον πλανήτη.

Σε μια εποχή που όλα παγκοσμιοποιούνται οι λαοί της Βαλκανικής αναζητούν «ανεξαρτησία και κυρίαρχο κράτος» και σ' αυτήν την αναζήτηση οι υποκριτές μιλούν την ίδια γλώσσα.

Διότι πάνω σ' αυτή την αυταπάτη, κραυγαλέο παράδειγμα της η Γιουγκοσλαβία, οι «φιλόανθρωποι» Δύση από τη μια βοηθά το διαμελισμό κι απ' την άλλη караδοκεί για την προσάρτηση και την ένταξη γης και ανθρώπων, στη δική της υποτέλεια. Τα κέντρα εξουσίας (και μόνον αυτά) στη Γερμανία, στην Ιταλία, στην Αλβανία, στη Ρουμανία, στην Τουρκία, στην Ελλάδα και φυσικά στην Αμερική, επιδίδονται σ' έναν αγώνα προσφοράς και ζήτησης προκειμένου να επεκτείνουν τα ανθρωποβόρα συμφέροντά τους, πέραν των συνόρων που μεταξύ τους και μόνοι τους συμφώνησαν, ερήμην όλων των λαών, ήδη απ' τον 1ο και μετέπειτα τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο τους.

Μέσα σ' αυτά τα σχέδια συμφωνίας και κυριαρχίας εντάσσονται και οι Βαλκανικοί πόλεμοι που σήμερα οι ίδιες εξουσίες που υπέγραψαν συμφωνίες, οι ίδιες εξουσίες τις διαρρηγνύουν. Β. Ήπειρος, Κοσσυφοπέδιο, Σκόπια, Θράκη παντού στα Βαλκάνια διαπιστώνεται η βία των κρατών και της εξουσίας σε βάρος των καταπιεσμένων. Γι' αυτό καμμιά εξουσία και κανένα κράτος δεν πρόκειται να λύσει κανένα πρόβλημα καταπίεσης οποιασδήποτε «μειονότητας» ή «πλειονότητας». Αλλά τουναντίον θα αποτελούν πάντα την πηγή της βίας και της εξαθλίωσης και των μεν και των δε.

Όλα όσα σήμερα διαδραματίζονται στα Βαλκάνια, και ιδιαίτερα στην Γιουγκοσλαβία, αποκαλύπτουν με τον πλέον δραματικό τρόπο πως τ' αφεντικά εύκολα γυρνούν στο παρελθόν όταν καταναλώσουν το παρόν, εύκολα γυρνούν στην προϊστορία όταν η ιστορία γίνεται ασύμφορη. Κι αυτά τα πισογυρίσματα είναι η απαραίτητη συνθήκη, το απαραίτητο τέχνασμα προκειμένου να αμβλύνουν την αδιότητα της συνθηματολογίας τους που είναι μία και μόνη: ΟΤΙ ΑΡΠΑΞΟΥΜΕ. Μόνο που εδώ δεν πρόκειται για χώρα, αλλά για ανθρώπινες μάζες που τις υπολογίζουν όμως σαν χώρα. Οι αλβανοί πρόσφυγες απέδειξαν πως μετά το χώμα είναι η λάσπη. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε και ιδιαίτερα εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να προβληματιστούμε και να ερμηνεύσουμε άμεσα και εναντίον των ποικιλώνυμων αφεντικών ξένων και ντόπιων.

ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΠΕΡΝΕΙ ΕΘΝΙΚΟΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥΣ ΑΝΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΘΕΡΙΖΕΙ ΟΥΛΕΣΣ

Η έξαρση του άκρατου εθνικισμού που εκδηλώνεται πρόσφατα στον πλανήτη μας είναι αποτέλεσμα της πύσης εγκυφάλου που γίνεται σ' όλες τις χώρες από τις εκάστοτε άρχουσες τάξεις για την διατήρηση της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, καλλιεργώντας έντεχνα τις διαφορετικές δόξες προλεούσιες των ανθρώπων, τις διαφορετικές ρίζες διαφόρων φυλετικών ομάδων, τους εδαφικούς τόπους που κατέχουν ή κατείχαν πριν, τις θρησκευτικές δοξασίες τους, Χριστιανοί, Ισλαμιστές, Καθολικοί, Εβραίοι κ.λπ.

Όλοι αυτοί σήμερα ξεσηκώνονται και κυρίως οι μειονότητες που είχαν ενταχθεί με την βία ή ανάγκη στις μεγαλύτερες και δυναμικές ομάδες, ζητούν να κάμουν ανεξάρτητα κράτη και κυβερνήσεις σύμφωνα με το αστικό μοντέλο, να διεκδικήσουν εδάφη που κατέκτησαν άλλοι δυναμικά, ή και προγονικά τους, ενώ στην ουσία κανείς πάνω στον πλανήτη δεν έχει τίτλους ιδιοκτησίας γι' αυτά.

Σ' όλη την ιστορία της ανθρωπότητας που είναι εκατομμύρια χρόνια, οι πιο ισχυροί κατακτούσαν εδάφη και ανθρώπους, έβαζαν πασάδες και σύνορα προσωρινά ή μόνιμα, κατοχύρωναν τις κατακτήσεις τους στο παρελθόν. Η πρόσφατη αναταραχή στις ανατολικές χώρες έφερε στο προσκήνιο το Γιουγκοσλαβικό και ιδιαίτερα το Σλαβομακεδονικό ή την μειονότητα των Σκοπίων. Αυτοί ενα φεγγάρι αποτελούσαν συμπαγή εθνότητα και κυρίαρχαν στην περιοχή μεταξύ Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας και Ελλάδας για μια ορισμένη μικρή περίοδο μέσα στις χιλιετίδες της ιστορίας. Το ότι όμως οι έλληνες στις περιοχές αυτές έζησαν παλαιότερα αυτοί είναι φανερό και από τις ανασκαφές που έγιναν,

αλλά όπως λέγαμε και πιο πάνω κανείς δεν έχει συμβόλαια και τίτλους ιδιοκτησίας. Πολύ πιο παλιά άλλοι λαοί προσηύχονταν στα εδάφη αυτά που εκτοπίστηκαν.

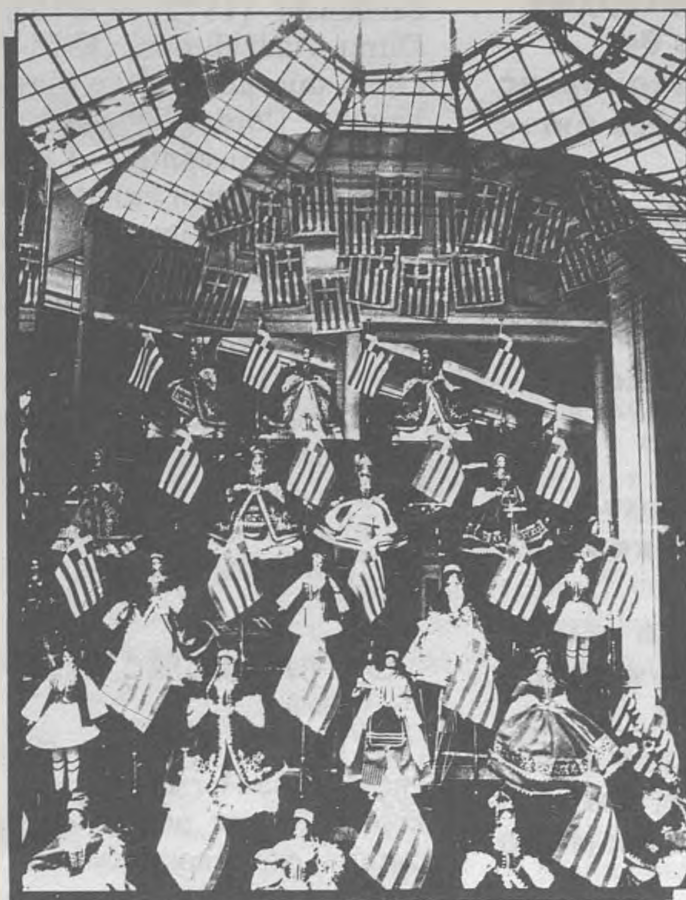
Με την διάλυση της τουρκικής αυτοκρατορίας και τους Βαλκανικούς πολέμους 1910 - 1912 το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής αυτής ενσωματώθηκε στην Γιουγκοσλαβία, το μεσαίο στη Βουλγαρία, το μικρότερο στην Ελλάδα. Ενοείται πως οι παλιοί λαοί σαν μειονότητα πλέον στις χώρες αυτές ήταν καταπιεσμένοι και κάθε κατακτητική χώρα επέβαλε τις δικές της θελήσεις και αποδυνάμωσαν τα στοιχεία αυτά απ' τις περιοχές για να μην έχουν διεκδικήσεις. Συγκεκριμένα ο γράφων, στο δρόμο για την εξορία επι δικτατορίας Μεταξά αντάμωσα στα Σφακιά Κρήτης νεαρό σλαβομακεδόνα που τον εξόρισε η κυβέρνηση Μεταξά γιατί σε ένα γάμο με την γκάντα του έπαιξε ένα σλαβομακεδονικό σκοπό.

Τον εθνικοσυνβιτισμό τον καλιερούσαν και οι μπολσεβίκοι με την λαθεμένη θέση τους με την υποστήριξη των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων. Ελεγαν, για να αδυνατίσουμε τις μεγάλες αυτοκρατορίες πρέπει να υποβάλουμε τα κινήματα αυτά που στρέφονται εναντίον τους. Ετσι υποστήριξαν και την αμφίβολη «δημοκρατία» του Κεμάλ για να ρίξει στη θάλασσα και να ξεριζώσει πάνω από ενάμισι εκατομμύριο κόσμο στην Μ. Ασία.

Όταν οι μακαρίτες Πατσόπουλος και Π. Πουλιόπουλος πήγαν στη Μόσχα το 1926 - 27 ως εκπρόσωποι του Κ.Κ.Ε. τους είπαν ο Λένιν και ο Τρότσκι ότι υπάρχει σλαβομακεδονικό πρόβλημα στην Ελλάδα το δε Κ.Κ.Ε. μιλούσε αργότερα γι' αυτό και στάλθηκαν αρκετοί τότε στις φυλακές και τις εξορίες. Ακόμα ζη ο Γεώργιος Μακρόπουλος που φυλακίστηκε με άλλους στο

Γεντό - Κουλέ Θεσσαλονίκης. Την θέση αυτή των Μπολσεβίκων την κατέκρινε η Ρόζα Λούξεμπουργκ από διεθνιστική άποψη. «Θεός...» έλεγε, «με τη θέση σας αυτή βάθετε το μαχαίρι στο χέρι της μικροαστικής τάξης (γιατί αυτοί κυρίως ηγούνται στα κινήματα αυτά, κι αυτοί θα ωφεληθούν να κάμουν κράτος κι εξουσία εις βάρος των εργαζομένων, αντί να υπερασπιστούν τον ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ για την ενιαία σοσιαλιστική επανάσταση)». γι αυτό η Ρόζα είχε πέσει σε δυσμένεια απ' αυτούς.

Αυτή η αντίληψη των Μπολσεβίκων για τα εθνικοαπελευθερωτικά ήθελαν δημοκρατικά κινήματα είχε σαν αποτέλεσμα να κληροδοτήσει στον Σλαβισμό την πολιτική της ΧΟΛΕΡΑΣ της εθνικής αντίστασης στον δεύτε-

ρο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, που έφερε πάλι και στερέωση το καπιταλιστικό σύστημα με τους εξαπατημένους σκλάβους του δόξαν για την υπεράσπιση της Ρωσίας εναντίον του φασισμού (αφού τον ενίσχυσαν πρώτα με το Ρωσο-γερμανικό) χαρακτηρίζοντας τον πόλεμο αντιφασιστικό (...)

Έτσι έγιναν γέφυρα να περάσει πάνω απ' τα κόκκαλα εκατομμυρίων ανθρώπων, αντί σαν κράτος εργατικό που παρουσιάζονταν να καταγγείλει τον πόλεμο αρπακτικό κι απ' τις δυο πλευρές και να διακυρίσει την συναδέλφωση των αλληλοσφαγισμένων λαών. Αλλά δεν είναι κι αυτοί διαφορετικοί στις επιδιώξεις τους απ' το καπιταλιστικό μοντέλο του κράτους και της εξουσίας, νοσταλγοί της ιδεολογίας της κυριαρχίας ύστερα από 74 χρόνια ολοκληρωτικού ψευτοσοσιαλισμού (εμείς λέμε γραφειοκρατικού καπιταλισμού) επιστρέφουν πρόσφατα στις ρίζες τους. Ας μην χαριεντίζονται οι δυτικοί καπιταλιστές για την διάλυση τους, ποτέ δεν υπήρξαν γνήσιοι σοσιαλιστές. Τώρα θα εφαρμόσουν το δικό σας μοντέλο της ατομικής προτοβουλίας της «ελεύθερης αγοράς» για το κέρδος, και αντί για το αγαπάτε αλλήλους θα συνεχίσει το αγαπάτε αλλήλους.

Κι απ' άκρου σ' άκρου όλης της γής
ας αντιχεις να δώσει ελπίδα
είναι οι εργαζόμενοι αδελφοί
και έχουν το δικαίωμα τους για πατρίδα
Ο Βούλγαρος με τον Ρωμώ
κι ο χριστιανός με τον εβραίο
όλοι πιστοί στο ιδανικό,
της ανθρωπότητας το ωραίο.

Γιάννης Ταμτάκος

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΕ ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ ΕΛΑΦΗ

Παρουσιάζουμε σ' αυτό το τεύχος την ιστορική αναφορά του Trino Indic που δημοσιεύτηκε στην αναρχική εφημερίδα Tierra y Libertad (No 77) της Ισπανίας με αφορμή την επανεμφάνιση των κυριαρχικών μεγαλοϊδεατισμών των Βαλκανικών Κρατών. Διανύουμε μια περίοδο τεχνητής έντασης μέσα στην οποία η τεχνική της είναι άκρως αποκαλυπτική και συνάμα βάρβαρα αντι-ιστορική και εγκληματική στο χώρο των Βαλκανίων.

Τα «αλτρωτικά» παραμύθια της κρατικής προπαγάνδας αναβιώνουν σε μια περίοδο που το παραμύθι του «σοσιαλιστικού παράδεισου» αποδείχτηκε πως δεν ήταν παρά μια κόλαση «νέου τύπου».

Η πιο ευπαθής περιοχή, απ' τη σκοπιά της εμπλοκής, είναι αυτή της Μακεδονίας που αντιμετωπίζεται πότε σαν ιστορικός και πότε σαν γεωγραφικός χώρος ανάλογα με το ποιά κρατική συμμορία μιλάει γι' αυτόν.

Η επιλεκτική και αφαιρετική «λογική» της σύγχρονης κυριαρχίας, ταλαντευόμενη ανάμεσα στην ηλιθιότητα και τη βλακεία, επιδιέχεται μ' όλους τους τόνους στην προπαγάνδα του ψέματος, ταλαντευόμενο αντίστοιχα ανάμεσα στα ίδια όρια. Ο πολυεθνικός και πολυφυλετικός χώρος της Μακεδονίας που αποτέλεσε το μήλο της έριδας για όλα τα Βαλκανικά κράτη, μετά την πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, πέρασε απ' όλα τα στάδια της αγοροπωλησίας. Αφού χωρίστηκε στα τρία (Ελλάδα, Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία) άπαντες επιδόθηκαν σε διωγμούς, σε κατασταλτικές πρακτικές, σε δολοφονίες, σε μαζικούς και βίαιους εποικισμούς που είχαν σαν κριτήριο τη γλώσσα, τις συνήθειες, την καταγωγή και οτι τέλος πάντων θύμιζε το παρελθόν πάνω στο οποίο η μία συμμορία δεν έβλεπε τίποτα άλλο παρά το πρόσωπο της άλλης συμμορίας.

Κι ενώ η περιοχή εκκαθαρίστηκε (!) προκειμένου να επιβληθεί βία η αρχή της ιδέας του έθνους ως συστατικού στοιχείου συγκρότησης του κράτους με την πτώση της «σοσιαλιστικής αυτοκρατορίας» επανέρχεται το ζήτημα του αλτρωτισμού σαν ένα μάγμα απο «αλτρωτους αδερφούς» και «αλτρωτων χωμάτων» (με την φυσική τους σημασία). Σ' αυτό το δύσσομο μαγείρεμα στο καζάνι της κυριαρχίας μεταμορφώνουν την ιστορία σε μια άμορφη και ακαθόριστη λάσπη, έτσι ώστε ο καθένας επιλέγοντας ορισμένα συστατικά της να τιτλοφορείται δικαίωχος της.

Μέσα σ' αυτό το σύμφυρμα των ιδεολογημάτων η κατακτητική και εξουσιαστική μορφή του Μ. Αλεξάνδρου διεκδικείται απ' όλους τους επίδοξους «Μακεδόνες». Τουλάχιστον στην αρχαιότητα οι «Βάρβαροι», Ασσύριοι, Φοίνικες, Αραβες, Καρχηδόνιοι, Ιρανοί και Σκύθες, ουδέποτε διανοήθηκαν να προβάλουν σαν αφορμή των μεταξί τους πολέμων την «καταγωγή» της ουράνιας Αφροδίτης που ήταν κοινή θεότητα για όλους, αλλά το πολύ απλο και αληθινό πρόταγμα της Ισχύος και της Δύναμης, την οποία φρόντιζαν μ' όλα τα μέσα να προβάλλουν. Επανερχόμενοι τώρα στο Μακεδονικό ζήτημα, έτσι όπως το είδαν οι αναρχικοί των αρχών του αιώνα στην Βαλκανική (με βάση τα στοιχεία του άρθρου), έχουμε να παρατηρήσουμε πως παρ' όλο που η πρόταση της αυτονομίας δεν έθετε με κανένα τρόπο σαν αρχή το έθνος, πώς θα μπορούσαν άλλωστε να μιλήσουν έτσι σ' αυτόν τον πολυφυλετικό και πολύγλωσσο χώρο, εν τούτοις η στρατηγική της αυτονομίας απέναντι στην καταρρέουσα οθωμανική αυτοκρατορία δε θα μπορούσε να αποφύγει την εμπλοκή της με τη μετέπειτα διαμάχη που ακολούθησε μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων που ο καθένας απ' τη σκοπιά του θα μπορούσε να χειριστεί το ζήτημα της αυτονομίας ανάλογα με τις βλέψεις του (όπως άλλωστε έγινε με τους αριστερούς αργότερα).

Εξ' άλλου ούτε απάντηση θα μπορούσε να αποτελέσει στην απειλή του μοιρασμού της Μακεδονίας, λόγω της εθνολογικής της φύσης, αφού η περιοχή ήταν ήδη στα πρόθυρα του πολέμου. Κατά συνέπεια ο προσανατολισμός έπρεπε και παραμένει να είναι προς την κατεύθυνση της αντικυριαρχικής και αντιεξουσιαστικής ομοσπονδοποίησης σαν προϊόν γενικευμένου κοινωνικού και ταξικού πολέμου των λαών, μέσα στην οποία η διαφορετικότητα και η κοινότητα δεν είναι αξίες αντιμαχόμενες και αντιθετικές αλλά, τουναντίον, αρχές που η σύνδεσή τους γεννά μια νέα διαφορετικότητα και μια νέα κοινότητα, μια νέα παράσταση του κόσμου χωρίς κυρίαρχους και κυριαρχούμενους και ταυτόχρονα γεννιέται μέσα απ' αυτόν.

Καταγωγή του αναρχικού κινήματος.

Οι αναρχικές ιδέες άρχισαν να εμφανίζονται σε γιουγκο-σλαβικά εδάφη κατά τη διάρκεια του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα μέσω των γιουγκοσλάβων που είχαν εργαστεί ή σπουδάσει σε ευρωπαϊκές χώρες, στις οποίες το εργατικό κίνημα ήταν ισχυρό. Ένας από τους πρώτους που ασπάστηκαν τις ιδέες του Proudhon, κατά τη διάρκεια των σπουδών του της νομικής και της οικονομικής επιστήμης στο Μόναχο και στη Ζυρίχη υπήρξε ο σέρβος σοσιαλιστής Zinojic (1838 - 1870). Υπήρξε ο πρώτος σοσιαλιστής στη Σερβία καθώς επίσης και ο δάσκαλος του Svetozar Markovic (1846 - 1875), οργανωτής και θεωρητικός του σερβικού εργατικού κινήματος. Υπήρξε μια σημαντική παροικία σπουδαστών σλάβων του νότου και επαναστατών στην Ελβετία, οι οποίοι διατηρούσαν επαφές με το Bakunine και με το σλάβικο τμήμα της Ομοσπονδίας του Πούρα. Ανάμεσα σε εκείνους ήταν και οι Jovan Zuyovic, Manojlo Hrvacanin, Pera Todorovic και άλλοι. Στις αρχές Ιουλίου του 1872 πραγματοποιήθηκε το συνέδριο των Σέρβων σοσιαλιστών στη Ζυρίχη, με τη συμμετοχή του Bakunin, κατά τη διάρκεια του οποίου συντάχτηκε το πρόγραμμα του Σερβικού Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Ο αγώνας για την εθνική απελευθέρωση στα σλαβικά εδάφη του νότου (πριν από όλα η απελευθέρωση από την αυстро-ουγγρική και τουρκική κυριαρχία) ευνόησε μια ευρύτερη αποδοχή των ανατολικών ιδεών μέχρι την ελευθερία.

Κατά την διάρκεια της εξέγερσης της Bosnia - Herzegovina το 1875 επικράτησε μια αριστερή πτέρυγα, η οποία παρουσίαζε ένα κοινωνικό πρόγραμμα. Κατευθυνόταν από τον Vasa Pelagic με τον οποίο συντάχτηκαν οι αναρχικοί Manojlo Hrvacanin (1849 - 1909), Kosta Vgrinic (1848 - 1933) και άλλοι. Πολλοί Ιταλοί αναρχικοί έλαβαν μέρος σ' αυτή την εξέγερση (ο Malatesta προσπάθησε να εισέλθει δύο φορές στη Bosnia - Herzegovina), καθώς και αναρχικοί προερχόμενοι από την Ρωσία και από άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Στις αρχές Απριλίου του 1871, ο Johann Most έφτασε στην Lubiana και ήρθε σ' επαφή με μέλη της Εργατικής Κοινότητας. Ο Matija Kunc, ο πρόεδρος αυτής της κοινότητας, υπήρξε ο διαδοχτής των ιδεών του Most. Πολλοί Κροάτες και Σλοβένοι αναρχικοί, καταδύχτηκαν και δικάστηκαν από τους αυστρο-ουγγρικούς στα Zagreb, Celovec και Cras.

Η αναρχική επιρροή (για παράδειγμα του R. Golouh, του Giovanni Marchetti, του Yvan Endliher) πέρασε στη Δαλματία δια μέσου της Trieste και της Ancona.

Αναρχικές διαδηλώσεις οργανώθηκαν στο Provino (1904) και στο Espalato (1908). Ο Κροάτης καθηγητής Milos Krpan διατηρούσε σχέσεις με τους Ελβετούς αναρχικούς από το 1898, διέδωσε τις αναρχικές ιδέες ανάμεσα στην αξιολογική ομάδα των ανεξάρτητων σοσιαλιστών στο Slavoniki, Brod και στα περίχωρα του Dubrovnik. Προσπάθησε το 1909 και 1910 να θέσει τις βάσεις μιας διεθνούς συνεργασίας αλλά οι αυστρο-ουγγρικές αρχές απαγόρευαν την εισαγωγή και διδδοση των αναρχικών εφημερίδων και βιβλίων στα γιουγκοσλαβικά εδάφη κάτω από την κυριαρχία τους.

Αναρχισμός και εθνική απελευθέρωση.

Οι ιδέες της ελευθερίας εισήλθαν στην Μακεδονία μέσω νέων, οι οποίοι, στο τέλος του 19ου αιώνα, σπούδαζαν στην Ελβετία και στην Βουλγαρία. Ανάμεσα στο 1897 και στο 1898 εκδόθηκαν στην Γενεύη δύο αναρχικές εφημερίδες: η «Glas» (Η φωνή) και η «Otmachenie», από την αυτοσυνταχόμενη μυστική Επαναστατική Μακεδονική Επιτροπή, που αγωνιζόταν για την απελευθέρωση της Μακεδονίας από την τουρκική κυριαρχία και για την δημιουργία μιας Βαλκανικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας. Οι ιδέες των ναρτονικών και του αναρχισμού υιοθετήθηκαν από τον πρώτο μακεδόνα σοσιαλιστή, τον Vasil Glavinov (1869 - 1929).

Ξεχωριστή μορφή στον αγώνα για την απελευθέρωση της Μακεδονίας ήταν ο Goce Declev (1872 - 1903) ιδρυτής της μυστικής επαναστατικής οργάνωσης της Μακεδονίας «Adrianspoliana» (Θεσσαλονίκη, Οκτώβριος 1893) και πρωταγωνιστής στην επαναστατική εξέγερση της μέρας του Αγίου Ηλία (1903). Συνέβαλε στη δημιουργία της δημοκρατίας του Krusevo, της πρώτης σοσιαλιστικής δημοκρατίας των Βαλκανίων (η οποία διήρκεσε περίπου τρεις μήνες).

Ο Delvec διατήρησε στενές σχέσεις και υπήρξε φίλος των σημαντικών βουλγάρων αναρχικών Mihail Gerdzikon και Urban kilifarski. Πολλοί άλλοι αναρχικοί που μάχονταν για μια ανεξάρτητη Μακεδονία συσπειρώθηκαν γύρω από τον Delvec, ανάμεσα τους ο Petor Mandzukon (1879 - 1966), ο οποίος δημοσίευσε στα Σκόπια «Το αλφάβητο της αναρχικής θεωρίας» (1898), ο Dame Guev (1877 - 1906), ο Yane Sandanski (1872 - 1915), ο Nikola Karen (1877-1905), ο Dimo Hadzidimov (1875-1924) κ.α.. Οι μακεδόνες αναρχικοί είχαν μια μυστική αντάρτικη ομάδα (Gemidzja) στη Θεσσαλονίκη (Jordan Por-Jordanon), Marko Bosnakon, Dimitar Meker, Konstantin Kirkon, Pavel Sater, Mialn Arsor, Vladimir Pingor κ.α.). Οργανώνοντας μια σειρά επιθέσεων σε δημόσια κτίρια, ήθελαν να τραβήξουν την προσοχή της διεθνούς κοινότητας σχετικά με τον αγώνα της Μακεδονίας για την ανεξαρτησία (Απρίλιος 1903). Μερικοί από αυτούς καταδιώχτηκαν, Άλλοι συλλήφθηκαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο ή εξορίστηκαν στην Τουρκία.

Μια διεθνής επαναστατική αναρχική ένωση των Βαλκανίων αποκαλούμενη «Οι κόκκινοι αδερφοί» δραστηριοποιήθηκε ανάμεσα στο 1910 και στο 1912 Salonika, Stromnica, Kumpanovo και Kratovo. Μαχόταν ενάντια στην Τουρκία για την απελευθέρωση της Μακεδονίας.

Οι επιθέσεις στη Bosnia-Herzegovina.

Ο αγώνας για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση της Bosnia-Herzegovina, η οποία βρισκότανε κάτω από την κυριαρχία της αυστρο-ουγγρικής αυτοκρατορίας από το 1878, έφτασε στο αποκορύφωμά του με την εμφάνιση του αναρχικού νεανικού επαναστατικού κινήματος, του αποκαλούμενου

«Mlada Bosna» (Νέα Βοσνία). Ο Bojdan Zerojic (1886-1910), μεγάλος θαυμαστής του Kropotkin, ήταν ο πρώτος που επιχείρησε να εκτελέσει τον στρατηγό Varezanin, του κυβερνήτη της Bosnia-Merzegovina. Αυτή η απόπειρα του Ιουνίου του 1910 απέτυχε και ο Zerojic αυτοκτόνησε με την τελευταία σφαίρα. Η αστυνομία αποκεφάλισε το πτώμα του, το οποίο κάηκε μυστηκά, κρατώντας το κεφάλι στη συλλογή της αστυνομίας σαν παράδειγμα «αναρχικής κεφαλής».

Τον Ιούνιο του 1912, ο Zuka Jakic κάνει απόπειρα εναντίον του κυβερνήτη Cuvag στο Zagreb, αλλά χωρίς επιτυχία. Ο Jukic καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα, αλλά απελευθερώθηκε όταν η αυτοκρατορία διαλύθηκε. Μαζί μ' αυτόν καταδικάστηκε σε 5 χρόνια φυλακή ο August (esarec 1893-1941), συγγραφέας και μελλοντικός εκδότης αριστερών περιοδικών (Plamen, 1919). Η εκτέλεση του διαδόχου του αυστρο-ουγγρικού θρόνου και τελευταίου απογόνου της Δυναστείας του Αμβούργου, του Francisco Fernado, οργανώθηκε στο Σεράγεβο στις 28 Ιουνίου του 1914 από μέλη της ομάδας «Mlada Bosna». Ο πρώτος, ο Nedeljko Gabrinovic (1895-1916), ένας τυπογράφος, έριξε μια βόμβα ενάντια στο διάδοχο, η οποία δεν εξεράγη, έτσι ώστε ο Fernando επέζησε. Εν τέλει ο Gavrilo Princip εκτελεί το διάδοχο με ένα ρεβόλβερ. Δικάστηκαν 25 συνωμότες, ανάμεσα σ' αυτούς και ο Danilo Ylic (1890-1915). Ο Gavrilo Princip καταδικάστηκε σε 20 χρόνια καταναγκαστικά έργα και βασανισμένος και άρστος, πέθανε. Κατά τη δίκη ο Gabrinovic υποστήριξε ότι η συμμετοχή του στη εκτέλεση οφειλόταν στις αναρχικές του πεποιθήσεις. Πέθανε στην φυλακή εξαιτίας της πείνας και ψυχολογικών προβλημάτων στην ηλικία των 20 χρόνων. Μια εξέχουσα πνευματική μορφή του Σερβικού Αναρχικού νεολαϊστικού κινήματος ήταν ο Vladimir Gaciovic (1890 - 1917) ο οποίος κατά τη διάρκεια των επαφών του στη Γενεύη και τη Λωζάνη συστρατεύτηκε με τους ρώσους εξόριστους επαναστάτες που βρέθηκαν εκεί μετά την επανάσταση του 1905. Ήταν οπαδός των Bakunin, Kropotkin και των ρώσων στελεχών της «Narodnaia Volia» (Αϊκή Θέληση). Ήταν φίλος του Natanson, Martiv και του Trotsky. Δηλητηριάστηκε στην Ελβετία από την αστυνομία (σ' αυτό συνεργάστηκαν πολλές χώρες όπως η Αυστρία, Σερβία και η Γαλλία) τον Αύγουστο του 1917.

Σε στενή σχέση με τη «Mlada Bosna» («Νέα Βοσνία») υπήρχε μια ομάδα που λεγόταν «prepod» (Αναγέννηση) στην Libiana (Σλοβενία), η οποία σχηματίστηκε ανάμεσα στα 1911 και 1912 γύρω από την ομώνυμη εφημερίδα. Τα πιο δραστήρια μέλη ήταν ο France Fadjanic και ο Ivan Endliher, οι οποίοι σχετιζονταν με τον Gaciovic. Αυτές οι δύο ομάδες, ιδιαίτερα ανάμεσα στα 1910 και στο 1914, συνδέθηκαν με τις ιδέες της απελευθέρωσης και της ενοποίησης της Γιουγκοσλαβίας και συνεργάζονταν για την δημιουργία ενός μοναδικού νεανικού επαναστατικού γιουγκοσλαβικού κινήματος. Πέθαναν στην φυλακή του Cras, όπου βρίσκονταν από τη σύλληψή τους από τη εκτέλεση του διαδόχου στο Σεράγεβο.

Ο σερβικός αναρχοσυνδικαλισμός.

Ο ουγγρικός επαναστατικός συνδικαλισμός έγινε δεκτός από τους αναρχικούς της Voivodina, οι οποίοι ενώθηκαν γύρω από τον Krostok Iskruljer (1881-1914), έναν στενό συνεργάτη του Ervin Stado, ουγγρου θεωρητικού του αναρχοσυνδικαλισμού.

Στη Σερβία, ύστερα από τον Zivojin Zujovic, οι αναρχικές ιδέες υιοθετήθηκαν από τον Dragisa Stanojenic (1884-1918) και από τον Pera Todorovic (1852-1907), ο οποίος ήταν ιδρυτής της πρώτης σοσιαλιστικής εφημερίδας «Rad» (εργασία), το 1874, και φίλος του Bakunin τις μέρες που βρισκόταν στη Ζυρίχη, ενώ ο ίδιος σπούδαζε παιδαγωγική. Επίσης υπήρχαν και ο Jovan Zujovic (1856-1936), διάσημος γεωλόγος και πρόεδρος της Σερβικής Ακαδημίας Επιστημών και άλλοι. Κατά τη διάρκεια της πρώτης δεκαετίας του 20ου αιώνα, στη Σερβία εμφανίζονται οι αναρχοσυνδικαλιστικές ιδέες (με τις εφημερίδες «proleter» το 1906 και «Radnicka borba» το 1907) και οι υποστηρικτές της άμεσης (direktasi) δράσης της αριστεράς του σοσιαλδημοκρατικού σερβικού κόμματος. Οι σημαντικότερες προσωπικότητες ήταν ο Kristo Cievacic (1879 - 1944), ιδρυτής πολλών εφημερίδων - «Hlebi Sloboda» (Ψωμί κι ελευθερία) το 1905, «Radnicka borba» (ο εργατικός αγώνας) το 1907 - ιδρυτής εργατικών αναρχικών ομάδων και συγγραφέας ενός βιβλίου με τον τίτλο «Για ένα αναρχικό πρόγραμμα» (1909). Ύστερα απ' τον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο αποχώρησε από το κίνημα. Ο Milorad Porovic (1874 - 1905) ίδρυσε στο Παρίσι μια Κοινότητα Γιουγκοσλάβων Εργατών και μια επιτροπή Κοινωνικής Δράσης (1900). Ύστερα πήγε στη Βουδαπέστη, όπου εξέδωσε σερβικές σοσιαλιστικές εφημερίδες, επιστρέφοντας στη Σερβία στα τέλη του 1904. Ήταν πάντα πιστός στην ιδέα του επαναστατικού συνδικαλισμού, την οποία έβαλε σε εφαρμογή, ιδρύοντας πολλές ανεξάρτητες συνδικαλιστικές ενώσεις. Η «Direktas» ήταν μια αναρχοσυνδικαλιστική ομάδα στο εσωτερικό του σερβικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος που δημιουργήθηκε το 1909 (Nedeljko Divac, Vljajo Martinovic, Sima Marcovic, Vasa Knezevic κ.τ.λ.). Εκδιώχθηκαν διαδοχικά από το κόμμα. Ο Sima Markovic έγινε, αργότερα, Ιραμμάτευς του Γιουγκοσλαβικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Αντίθετος στο Στάλιν, καταδικάστηκε σε φυλάκιση, κατά τις εκκαθαρίσεις (purgas) στη Σοβιετική Ένωση όπου πέθανε το 1939.

Η μοναρχία και ο κρατικός κομμουνισμός

Ανάμεσα στους δύο Πολέμους, το αναρχικό κίνημα στη μοναρχική Γιουγκοσλαβία του βασιλιά Alejandro δεν μπορούσε να ακμάσει εξαιτίας των δημοκρατικών ομοσπονδιακών και σοσιαλιστικών ιδεών του που καταπιέζονταν από την δικτατορία του βασιλιά. Περίπου 200 άτομα έφυγαν από την Γιουγκοσλαβία για να υπερασπίσουν την Ισπανική Δημοκρατία και ανάμεσα σ' αυτούς πολλοί προσχώρησαν στον αντιεξουσιαστικό σοσιαλισμό.

Ύστερα από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Γιουγκοσλαβία κυβερνήθηκε από ένα κομμουνιστικό κόμμα, το οποίο κήρυξε παράνομα τα υπόλοιπα πολιτικά κόμματα. Η εισαγωγή συγκεκριμένων μορφών αυτοδιάθεσης (ύστερα από τη ρήξη με τον Στάλιν το 1948), όπως ακριβώς το φοιτητικό κίνημα του 1968, το οποίο εισήγαγε μια καινούργια γενιά στη δημόσια ζωή, ξύπνησε ένα αυξανόμενο ενδιαφέρον για τις αναρχικές ιδέες. Τα βιβλία των Proudhon, Kropotkin, Bakunin και D. Guerin μεταφράστηκαν και εκδόθηκαν και οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές έχουν συζητηθεί και διαδίδει δημόσια.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «PROVOCAZIONE» ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ANARCHISMO»

Καταγγέλλουμε αυτή τη μεθόδευση που έχει σκοπό να κατασκευάσει εις βάρος της εκδοτικής μας δραστηριότητας μια εικόνα που αν-έκαθεν της αντιπαρετέθηκε κριτικά: Αυτή μιας μυστικής ομάδας, συγκεντρωτικής, κατευθυνόμενης να επιτεθεί στις δομές της εξουσίας, ξεκινώντας από μια λογική ολοσδιόλου εσωτερική στη διάσταση της μυστικότητας.

Στις 10 Μάη 1991 ξεσπά μέσα σ' όλες τος εφημερίδες και στα ε-θνικά και τοπικά τηλεοπτικά δίκτυα, αυτό που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μια από τις μεγαλύτερες σκευωρίες όλων των καιρών ενάντια στους αναρχικούς. Σύμφωνα μ' αυτά που δηλώνονται, η ανα-κάλυψη στη Ρώμη μιας αποθήκης, η οποία περιείχε μια σημαντική ποσότητα όπλων και εκρηκτικών, ωδεί του ερευνητές στο συμπέρα-σμα ότι πρόκειται για τη «γιάφκα» μιας υποτιθέμενης ομάδας «ANARCHISMO» και «PROVOCAZIONE», σε βάρος της οποίας έρχεται ν' αποδωθεί ολόκληρο το περιεχόμενο των κατασχεμένων που εξακολουθεί μέχρι αυτή τη στιγμή να αποτελεί αντικείμενο ε-ρευνών, καθώς επίσης και, επιθέσεις με παγιδευμένα αυτοκίνητα σε διάφορες πόλεις, επιθέσεις σε κολώνες ηλεκτρικού ρεύματος και μη διαδίδοντας τίποτα άλλο για την ώρα, ακόμη και τα πρόσφατα γεγο-νότα της Μπολόνιας.

Οι Συντάξεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

Από την ανάγνωση των εφημερίδων μαθαίνουμε τη σύλληψη ορι-σμένων μελών μιας μη υπαρκτής ομάδας «ANARCHISMO» και «PROVOCAZIONE». Δεν δέλουμε, ούτε μπορούμε να αναφερθούμε σχετικά με τις κατηγορίες για τις οποίες οι ερευνητές καθιστούν αυ-τά τα άτομα υπεύθυνα, ούτε σχετικά με τη διασύνδεση και με τις σχέσεις για τις οποίες γίνεται αναφορά, για την αλήθεια με τρόπο άλλο τόσο συγχισμένο. Θέλουμε μονάχα να υπογραμμίσουμε, σαν σύντροφοι που αποτελούμε τμήμα της σύνταξης του «ANARCHISMO» και της σύνταξης του «PROVOCAZIONE» ότι, δεν έχουμε καμμία απολύτως σχέση με οποιαδήποτε μυστική οργά-νωσιν ποσότητα όπλων και εκρηκτικών, με μια απίστευτη οργάνω-ση «ANARCHISMO και PROVOCAZIONE».

Ανεξάρτητα απ' τη δουλειά μας σαν αναρχικών και επαναστατών που επιβεβαιώνουμε με ψηλά το κεφάλι, ακόμη κι αυτή τη στιγμή κατά την οποία διαγράφεται στο ορίζοντα μια από τις πιο περίφημες σκευωρίες των τελευταίων χρόνων (και δεν είναι η πρώτη φορά), θέ-λουμε να συγκεκριμενοποιήσουμε ότι δεν υπάρχουν συνδετικοί κρί-κοι μεταξύ της οργάνωσης που έδρασε στο παρελθόν με το όνομα «Επαναστατική Δράση» (σ.μ. AZIONE RIVOLUZIONARIA) και της συντακτικής ομάδας μας. Το γεγονός - όπως υπογραμμίστηκε - ότι οι εκδόσεις μας δημοσίευσαν ένα βιβλίο μέσα στο οποίο ήταν συ-γκεντρωμένα τα ανακοινωθέντα αυτής της οργάνωσης, δεν μπορεί να θεωρηθεί προσχώρηση ή συμμετοχή, στο βαθμό που επίσης δημοσι-εύσαμε άλλα βιβλία που έκφραζαν γνώμες διαμετρικά αντίθετες (πράγμα που οι εφημερίδες δεν φροντίζουν ώστε να το γράψουν).

Νομίζουμε ότι οι ατομικές επιλογές, επαναστατικές ή όχι, μπο-ρούν να υποστηριχθούν γι' αυτό ακριβώς που είναι: προσωπικές α-ποφάσεις που δεν μπορούν να εμπλέξουν δομές του αναρχικού κινή-ματος μονάχα επειδή αυτό μπορεί να είναι βολικό σε ένα ερευνητή περισσότερο φιλόδοξο από τους άλλους.

Υπάρχει ανάγκη ώστε να γίνει ότι είναι δυνατό για να καταγγελ-θεί αυτή η σκευωρία σε όλα τα επίπεδα. Δεν υπήρξε ποτέ, ούτε και θα μπορούσε να υπάρξει, μια «αναρχική τρομοκρατία», ούτε και α-ναρχικοί τόσο ηλίθιοι ώστε να δώσουν ζωή τόσο ευχάριστη σε γεγο-νότα σαν κι αυτά που προσδιορίζονται από τους ερευνητές τα οποία υπογράφονται στο όνομα μιας εφημερίδας και ενός περιοδικού που διανέμεται κανονικά σ' όλη την Ιταλία

Σύνταξη του «ANARCHISMO»
Σύνταξη του «PROVOCAZIONE»

ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΣΑΑΚΙΔΗ

Αρνούμαι να υπηρετήσω έναν στρατό του οποίου ο ρόλος είναι εξουσιαστικός και η δομή του ιεραρ-χική και καταπιεστική, άρα άλογη για την ελευθεριακή θεώρηση των πραγμάτων που με διέπει.

Αρνούμαι να υπηρετήσω οποιοδήποτε κράτος, τους μηχανισμούς και νόμους του και να υπερασπίσω τα όποια σύνορα, χώματα και σταυρούς.

Αρνούμαι να υπηρετήσω αξίες όπως η θρησκεία, η πατρίδα, το έθνος γιατί αποτελούν μέσα με τα ο-ποία εισάγεται η κυρίαρχη ιδεολογία της εκμετάλλευσης και της εξουσίας, του εξαναγκασμού και της α-θλιότητας.

Σε μια εποχή που βλέπουμε την πανευρωπαϊκή κοινότητα να ορθώνεται μπροστά μας, τους αρχηγούς να καταργούν σύνορα, να φτιάχνουν ενιαίους στρατούς δολοφόνων, να επικαλούνται τα όποια «όσια και ιερά», προτάσσουμε την ολική άρνηση στράτευσης μας να δολοφονούμε ή να υποτασάμαστε ανάλογα με τις διαθέσεις των.

Δεν επιδιώκουμε την ειρήνη μεταξύ των κρατών, αλλά έχοντας ως όραμα την αυτοοργάνωση των αναγκών των λαών σε παγκόσμια κλίμακα, πολεμάω προσωπικά και πολιτικά την εξουσία απ' όπου κι αν προέρχεται.

Αρνούμαι επίσης ολικά την εναλλα-κτική θητεία, γιατί δεν βλέπω να έχω καμιά απολύτως υποχρέωση στο κρά-τος.

Εν κατακλείδι, αρνούμαι το στρατό γιατί είμαι Αναρχικός ποιητής, αντι-στεκόμενος στο θηρίο που παράγει α-θλιότητα αντί αξιοπρέπεια, πόλεμο και μίσος μεταξύ των λαών και κακεντρε-χεία μεταξύ των ανθρώπων ως πρό-σωπα.

Υ.Γ. Είχα κληθεί να παρουσιαστώ στο Ελληνικό Αθήνα στις 31 Οκτω-βρίου 1991.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

«SOLIDARITE AMERIQUE LATI-NE» είναι μια ομάδα η οποία λει-τουργεί σε υποστήριξη των αγώνων στη Λατινική Αμερική και σε μια βάση επαναστατική - αντιεξουσιαστι-κή. Βέβαια η ομάδα μας είναι ανε-ξάρτητη από οποιαδήποτε τυχόν ε-πιρροή ήδη υπάρχουσας αναρχικής οργάνωσης, ενώ φροντίζει να αποτε-λεί ένα πόλο έλξης για τα άτομα ε-κείνα που επιθυμούν και επιδιώκουν μια ολική απελευθέρωση της Λατινι-κής Αμερικής.

Η S.A.L. έχει σαν σκοπούς της:

- Την τακτική πληροφόρηση γύρω απο τους αγώνες που διεξάγονται στη Λ.Α. είτε είναι κοινωνικοί είτε πολιτικοί είτε σε επίπεδο τέχνης και οικολογίας.

- Να παράσχει κάθε δυνατή υπο-στήριξη σε κοινωνικούς και πολιτι-κούς κρατούμενους.

- Να φέρει εις πέρας καμπάνιες αλληλεγγύης και να ενδυναμώνει τους δεσμούς με τη Λατινική Αμερι-κή.

- Να εκδώσει και να διαδώσει βι-βλία και μπροσούρες.

Έχει αποφασίσει να ενοποιηθούν τα περιοδικά «Sons la plage, les paves» και «Solidarite Amerique Latine» σε ένα μόνο, με τη συμφωνία όμως να διατηρήσουν οι συντάξεις του καθε-νός την ανεξαρτησία τους, και επι-θυμούν ανταλλαγές και συνεργασία με έντυπα που το επιθυμούν.

S.A.L. c/o Laurent Joly
BP 273
38 407 Saint Martin d'Heres cedex
FRANCIA

Για τις χώρες της Αργεντινής, Ου-ρουγουάης, Βραζιλίας και Παραγουά-ης:

Genevois Jean Pascal
25 avenue de l'les de Mars
38800 Le pont de Claix
FRANCIA

(«La letra A», No 34, Νοέμβρης - Δεκέμβρης '91, Βαρκελώνης).

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Το «Correo A» είναι ένα έντυ-πο της αντιεξουσιαστικής ομαδο-ποίησης «Colectivo, Circulo A» που δρα στη Βενεζουέλα ήδη απο την περασμένη δεκαετία. Το πρώτο

ΝΕΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Εμείς αντιπροσωπεύουμε την ομο-σπονδία Νέων Βουλγάρων Αναρχι-κών.

Στη Βουλγαρία υφίστανται αυτή τη στιγμή δύο ομοσπονδίες Αναρχικής συγκρότησης, η δική μας ομοσπον-δία η οποία ονομάζεται «Federatsia na Anarhistichnata Mlade» (F.A.M.), η Ελεύθερη Αναρχική Ομοσπονδία και η Ομοσπονδία Αναρχικών Βουλ-γαρίας.

Η τελευταία είναι μια ομάδα αναρ-χοσυνδικαλιστών και αναρχοειρηνι-στών που εδρεύει στην πόλη του Plodiv. Η F.A.M. έχει μια δύναμη μελών και συμπαθούντων γύρω στους 100 συντρόφους. Ενώ στην ελεύθερη Α.Ο. συμμετέχουν γύρω στους 400 αγωνιστές, στην πλειοψηφία τους παλιοί βετεράνοι αναρχικοί που επέ-ζησαν των φασιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης και πιο μετά των Ικούλαγκ του κομμουνιστικού καθε-στώτος.

Η ομοσπονδία μας εκδίδει την Svodona Misal (Ελεύθερη Σκέψη), την πρώτη αναρχική εφημερίδα από το 1947. Η F.A.M. έχει συμμετάσχει σε ενέργειες πεζοδρομίου τους μήνες του Ιουλίου και του Αυγούστου στη Σόφια, με οδοφράγματα και αποκλει-σμούς δρόμων, ενώ επίσης έχει το-ποθετήσει προπαγανδιστικά περίπτερα στην πλατεία προεδρίας.

Αυτή τη στιγμή είμαστε σε μια δια-δικασία οργάνωσης. Η νεανική αυ-τή οργάνωση συγκροτήθηκε μετά α-πό συνέλευση στις 22 Ιούνη για να δυναμώσει τον αγώνα. Ο υπ' αριθμόν ένα 'εχθρός μας εξακολουθούν να εί-ναι οι μαρξιστές. Φυσικά, πολύ σύ-ντομα θα βρεθούμε με σοβαρούς ε-χθρούς όπως, τα εθνικιστικά κόμμα-τα, τους μοναρχικούς, τους συντηρη-τικούς και την εκκλησία. Τώρα, υ-πάρχει μια νοερά (σιωπηλή) σύμπρα-ξη με το Δημοκρατικό Κίνημα, αν και διατηρούμε τις επιφυλάξεις μας για το ότι, θα είναι ακριβώς αυτό το κίνημα που θα μας «κηρύξει τον πόλεμο».

Ελπίζουμε αυτό να μην έ-χει συμβεί, τουλάχιστον μέχρι τη δημοσίευση αυτού του γράμματος. Τέλος σας πληροφορούμε ότι η τε-λευταία μας ενέργεια διαμαρτυρίας ήταν μια «πένθιμη πορεία» ενάντια στο μαρξιστικό καθεστώς τον Νοέμ-βρη του '90 και πριν μερικές βδομά-δες οργανώσαμε άλλη πορεία στη Σοβιετική πρεσβεία μετά τη «ματω-μένη Κυριακή» της Λιθουανίας.

Χαιρετισμούς σε όλους τους συντρό-φους. Πάργος, Mariola, Ljuben, Iren, Nikolas κι άλλοι.

(μετάφραση από «Solidaridad Obrera» Οκτώβρη - Νοέμβρη '91 No 222).

ΚΟΛΟΜΒΙΑ

Εδώ και αρκετούς μήνες λει-τουργεί μια Αναρχική ομάδα στο Medellin. Έχουν ελάχιστους οι-κονομικούς πόρους. Μετά από χρό-νια ολόκληρα, ουσιαστικής ανυπαρ-ξίας του αναρχικού κινήματος στην Κολομβία, η δημιουργία ομάδων σαν κι αυτή έχει μεγάλη σημασία. Οικονομική ή οποιαδήποτε άλλου είδους βοήθεια είναι δυνατή σε αυ-τή τη διεύθυνση (επαφές ή έντυπα στα Ισπανικά ή Αγγλικά)

X. Walter Alonso
A.A 54831 Medellin
COLKOMBIA

(«La Letra A», No 34, Νοέμ-βρης - Δεκέμβρης '91)

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΑΛΦΕΝΤΟ ΜΠΟΝΑΝΝΟ

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

ΑΝΤΟΝ ΠΙΑΝΝΕΚΟΚ

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

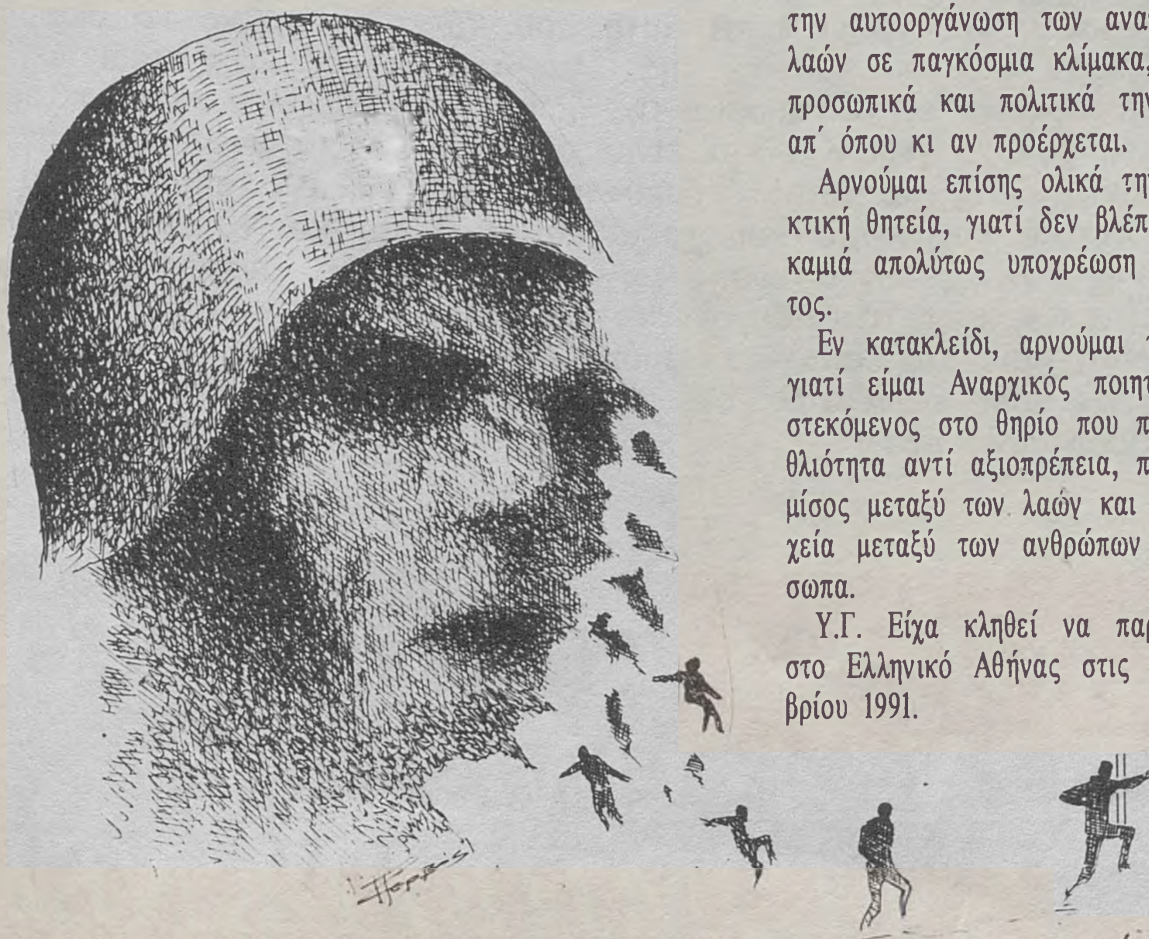
2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

... Στο να εκτιμήσουμε αυτό το κείμενο δεν πρέπει να ξεχνάμε τον χρόνο της δημοσίευσής του: το 1936. Η κριτική εκτίμηση, με την αρνητική έννοια, του συνδικαλι-σμού είναι ξεκάθαρη και αυτό τη στιγμή ακριβώς που - στην Ισπα-νία για παράδειγμα - καθυστερού-σαν πάνω σε θεωρητικές θέσεις που έτειναν να κάνουν το συνδικά-το όργανο διαχείρισης της οικονο-μίας και των απελευθερωμένων, α-πο την παρουσία των αφεντικών ε-πιχειρήσεων. Στην ουσία ήθελαν να «συνδικαλιστικοποιήσουν» την οι-κονομία, δηλαδή, όχι άμεση ιδιο-ποίηση και διαχείριση των εργαζο-μένων, αλλά μεσολάβηση της συν-δικαλιστικής - θεωρούμενης σαν «ουδέτερης» - δομής.

... Παρουσιάζουμε εδώ, μιά ερ-γατική εμπειρία που λαμβάνει εμ-βληματική αξία στο εσωτερικό του κύκλου της αναδιάρθρωσης που πραγματοποιεί το κεφάλαιο. Στην προκειμένη περίπτωση είναι ξεκά-θαρα αναγνώσιμες οι συμπεριφορές των διαφόρων δυνάμεων που βρί-σκονται στο πεδίο μάχης: τα αφε-ντικά, η συνδικαλιστική αριστερά, το κομμουνιστικό κόμμα. Και ανα-φαίνονται με διαύγεια ο ρόλος και τα όρια που ο καθένας τους είχε. Η ιστορία της Fargas είναι η ίδια που γνώρισαν εκατοντάδες μικρές και μεσαίες βιομηχανίες που δια-λύθηκαν απο το μεγάλο κεφάλαιο.

XP. ΜΑΡΙΝΟΣ

Το γνωστό βαρύτατο κατηγορητήριο, που συγκροτήθηκε με αφορμή την απόπειρα απαγωγής μιας μοτορόλας, σχηματίστηκε (και αυτό αποτελεί τη βασική μου απάντηση απέναντί του και την κεντρική θέση της υπεράσπισης που έχει αναπτυχθεί για την υπόθεση) για συγκεκριμένες σκοπιμότητες της κρατικής ασφάλειας, σκοπιμότητες που ανταποκρίνονται στις ανάγκες παρουσίας των λεγόμενων αντιτρομοκρατικών επιτυχιών, και αυτές οι ανάγκες είναι στο μεγαλύτερο μέρος τους αποτέλεσμα πολιτικών αποφάσεων. Κάθε κυβέρνηση, κάθε υπουργός δημόσιας τάξης, είναι παραδεκτό ότι πιέζει την ηγεσία της αστυνομίας σταθερά προς την επίδειξη τέτοιων επιτυχιών. Υπάρχει λοιπόν η λογική της εκμετάλλευσης (της κατασκευής, της διόγκωσης στοιχείων) απ' τις οποιεσδήποτε ευκαιρίες που θα βρεθούν ή θα ανιχνευθούν προς αυτή την κατεύθυνση. Το κατηγορητήριο είναι σκόπιμα εξοντωτικό. Οι κατηγορίες ήταν δεδομένες βέβαια και δεν ήταν δυνατόν να αλλάξουν, σίγουρα το τέλος αυτής της υπόθεσης απ' την απόφαση του δικαστηρίου θα σημειωθεί, οι κατηγορίες αυτές ήταν η πρόθεση για την συγκεκριμένη απόφαση που πήρα, κι αυτή η απόφαση δεν ήταν μια απλή αντίδραση - αποφυγή απέναντί τους, (κανένα μικτό ορκωτό κακούργικο δεν αποφυλάκίζει, έστω και υπό όρους, με τέτοιες κατηγορίες αν δεν υπάρχει μια σημαντική ακαθοριστία) ήταν απόφαση άρρηκτα συνδεδεμένη με την συνολικότερη στάση ζωής που με διακρίνει.

Οι επόμενες σκέψεις που δημιουργούνται είναι ποιος ελέγχει την αυθαιρεσία των προσπειστών της νομιμότητας, ποιος ελέγχει τις δραστηριότητες, τους στόχους, τα αποτελέσματά τους, δηλαδή ποιος ελέγχει την κρατική αυθαιρεσία.

Η απάντηση η δική μου, είναι ότι αυτή η αυθαιρεσία, είναι αδύνατο να ελεγχθεί, γιατί αυτό είναι κρατική αυθαιρεσία και η κρατική αυθαιρεσία είναι ο κανόνας δικαίου που διέπει αυτή την παραπαίουσα κοινωνική οργάνωση.

Επανερχομαι στο θέμα της απόφασής μου να μην παρουσιασθώ στην δίκη. Ο καθημερινός εξευτελισμός λοιπόν, της αξιοπρέπειας που θα βρεθούν ή θα ανιχνευθούν προς αυτή την κατεύθυνση, η στάση και η κριτική μου απέναντι στο κράτος και την ετερόνομη οργάνωση της κοινωνίας, οι αρχές μου για την ελευθερία, την αυτονομία, την πολιτική αυτονομία του ατόμου ήταν οι αξόνες με τους οποίους πρήστηκε η απόφαση. Αυτή η απόφαση, επαναλαμβάνω, δεν ήταν μια απλή αντίδραση - αποφυγή απέναντι σ' αυτό το πλήθος των κατηγοριών, αλλά απόφαση, απόφαση άρρηκτα συνδεδεμένη με την συνολικότερη στάση ζωής που με διακρίνει, την πολιτική μου θέση, υπαρκτικό σημείο αναφοράς. Επειδή είμαι αναρχικός λοιπόν σ' αυτές τις συνθήκες και σ' αυτές τις κατηγορίες απάντησα κατά αυτό το τρόπο. Η απάντησή μου αυτή δηλώνει την προσωπική μου αξιοπρέπεια, ενώ παράλληλα ήταν και μια προσπάθεια να ορίσω την ζωή μου κόπας διαβλάται με τον ποιο τραυματικό τρόπο αυτό που ονομάζεται απονομή δικαιοσύνης και σωφρονισμός. Θέλω να επισημάνω την άρνηση να τα παραδοθεί, μια απόφαση για την οποία έκαναν ότι μπορούσαν τα όργανα του αντιτρομοκρατικού αποσπάσματος ώστε να γίνει οριστική.

Είναι παραδεκτό νομικά πως η αντίληψη που έχω για την πραγματικότητα, οι πολιτικές μου ιδέες, οι αρχές που καθορίζουν τη στάση ζωής μου είναι οι ουσιαστικοί λόγοι της συμπεριφοράς μου στο Μιχάλη Πρέκα.

Όπως ήδη έχω αναφέρει δεν ήξερα ποιος ήταν ο Μιχάλης Πρέκας, μετά το θάνατό του μπόρεσα να σχηματίσω μια σχετική εικόνα για το ποιος ήταν και πως εξελίχθηκε η ζωή του. Όπως ακούστηκε από τις μαρτυρίες, ο Μιχάλης Πρέκας είχε φυλακιστεί σε μικρή ηλικία και είχε κρατηθεί συνολικά για επτά χρόνια, γνώρισε δηλαδή με τον ποιο τραυματικό τρόπο αυτό που ονομάζεται απονομή δικαιοσύνης και σωφρονισμός. Θέλω να επισημάνω την άρνηση να τα παραδοθεί, μια απόφαση για την οποία έκαναν ότι μπορούσαν τα όργανα του αντιτρομοκρατικού αποσπάσματος ώστε να γίνει οριστική.

Πέρα από τις οποιεσδήποτε δραστηριότητες του θεωρώ ότι αυτή η άρνηση είχε μια καθαρότητα, αρνήθηκε την παράδοση του στις αρχές που από τα παιδικά του χρόνια τον κυνηγούσαν, τον βασάνιζαν, τον φυλάκιζαν και πέθανε μ' αυτήν την άρνηση. Ο θάνατος του έχει μια αναμφισβήτητη εντιμότητα.

Η σημαντικότερη κριτική του αναρχισμού είναι η κριτική ενάντια στο κράτος. Το κράτος, «παραδοσιακά», είναι μια απόλυτα εξειδικευμένη ιεραρχική οργάνωση φορέας της κάθε εξουσίας που ασκείται στην κοινωνία, είναι η συνθήκη πολιτικής ξένωσης, δηλαδή της αλλοτρίωσης του πολίτη, της απόστασης του σε μια ευρύτερη έννοια, με την εξουσία. Στο σύγχρονο κράτος ο διαχωρισμός αυτός με την κοινωνία συνεχώς διαβλάται και η οριοθέτηση στα παραδοσιακά μέτωπα, όπως για παράδειγμα οι εργατικοί, οι συνδικαλιστικοί χώροι, γίνεται όλο και πιο συγκεχυμένη. Αυτή η ιστορική εξέλιξη δεν είναι αποτέλεσμα μιας αποκλιμάκωσης της ιεραρχικής δομής του κράτους, τάση προς επιπεδοποίηση δηλαδή των εξουσιών του, αλλά αντίθετα κρατικοποίηση της ίδιας της κοινωνίας διασπασμένης σε κομμάτια απομωμένα από την κρατική οργάνωση, έτσι που η χρησιμοποίηση του όρου κοινωνία γίνεται προβληματική. Ουσιαστικά υπάρχει το κράτος που συνεχώς εκτείνεται σε εξειδικευμένες ομάδες ανθρώπων. Η κοινωνία είναι μια ξεπεσμένη κοινωνικότητα, εξαθρωμένη υπακούοντας στις νόρμες του καπιταλιστικού πολιτισμού που ολοκληρώνει στα χρόνια που διανύουμε με την παγκοσμιοποίησή του. Κι αυτό είναι κάτι το σημαντικό, σε πιο πολιτισμικό στάδιο βρισκόμαστε. Ποιές είναι οι οργανικές συνιστώσες που σήμερα διαμορφώνουν και μεταδίδουν το είδος πολιτισμού που υπάρχει; Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής, η τεχνολογία σίγουρα είναι οι διαμορφωτές αλλά το ίδιο σίγουρα προς μια άγνωστη κατεύθυνση. Προς την κατεύθυνση της προόδου και της ανάπτυξης, πιο αφηρημένες και χρησιμοποιημένες έννοιες απ' αυτές δεν θα μπορούσαμε να βρούμε, στο όνομα του ευδαιμονισμού και μιας υπερτροφικής ευτυχίας. Οι αξίες και τα προτάγματα της παρακμής μαζί με τα συνεπαγόμενα, τη συσώρευση και τον καταναλωτισμό, αυτές είναι οι πολιτισμικές κατευθύνσεις στο κόσμο τις επιβαλλόμενες επαγγελματικές ανθρώπινες σχέσεις, στον κόσμο των αποδοτικών απαιτήσεων και των προσδοκωμένων ερωτήσεων, της ικανότητας επιτυχούς απομωμίας της επιβαλλόμενης ανθρώπινης συμπεριφοράς. Εγώ στις αξίες αυτού του παραπαίουσα πολιτισμού, στα οράματα αυτής της εξαθρωμένης κοινωνικής οργάνωσης και στην ποιότητα αυτών των ομπρασμένων ανθρώπων σχέσεων αρνούμαι την οποιαδήποτε συμμετοχή και συμπράξη. Αρνούμαι να επιμεριστώ τις ευθύνες γιατί θέλω να είμαι υπεύθυνος για την πολιτική και προσωπική μου στάση γι' αυτό και δεν εκπροσωπούμαι, δεν εκλέγω τους αντιπροσώπους μου. Το μέτρο άμυνας που ταυτόχρονα χρησιμοποιείται σαν ευχέλαιο και σαν εξορκισμός είναι το απόθεμα της λαϊκής ευθυμίας της λαϊκής εντολής ο λαός μας ψήφισε για τις αποκρατικοποιήσεις, για παράδειγμα, άρα αυτοί οι εργαζόμενοι που είναι περιττοί απολύονται και οι οποιεσδήποτε αντιδράσεις τους βρίσκονται σε αντίθεση με την εντολή του λαού που εμείς δεν θα τη παραβούμε στο όνομα της δημοκρατίας. Το ίδιο με τις απεργίες και το κοινωνικό σύνολο. Πρέπει να κατοχυρώσουμε το δικαίωμα της εργασίας (αυτό αναφέρεται στους απεργασίες), πρέπει να προστατευθεί το κοινωνικό σύνολο από την μειοψηφία. Η όταν δεν υπάρχουν λεφτά δεν υπάρχουν κεκτημένα. Οι απαντήσεις όμως της κυβέρνησης δε βρίσκονται στα πλαίσια της παρατυπίας μιάς συγκεκριμένης αυθαιρεσίας, αντλούνται από τους ίδιους τους νόμους και τους κανόνες αυτού του πολιτεύματος που δίνει τις περιόριστες δυνατότητες. Η δημοκρατία σήμερα είναι μια έννοια που χρησιμοποιείται στη γενικότερη έκπτωση των εννοιών που μας χαρακτηρίζει, στρίβεται στη παθητικοποίηση του ψηφοφόρου. Εγώ μισώ στη συγκεκριμένη περίπτωση του κράτους προτάσσω την αυτονομία, στην ιεραρχία την ισοπολιτεία και την επίπεδη οργάνωση στην αλυσίδα παραγωγής και τις σύγχρονες νόρμες εργασίας την αυτοδιεύθυνση, στην εκτέλεση εντολών τις συλλογικές αποφάσεις, στην παραγωγή και την αποχώρηση του μοντέρνου την κριτική ικανότητα.

Δίκαιο, κατά τη γνώμη μου, είναι οι κανόνες που διέπουν τη λειτουργία της κοινωνίας αυτόνομων πολιτών ισών μεταξύ τους και ισών ως προς τους νόμους αυτούς είναι ένας απλός ορθολογικός ορισμός του δικαίου. Το υπάρχον δίκαιο προσπαθεί να εφαρμόσει την ισονομία σε μία κοινωνία εξ' ορισμού άνιση και εκμεταλλευτική, σε μία κοινωνία ιεραρχική με τις κοινωνικές ή ατομικές σχέσεις των ανθρώπων ανεπτυγμένες στην ανηθικότητα της ανταλλακτικότητας. Υπάρχει φυσικά μέσα από το οικονομικό καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης μία αξεπέραστη οικονομική ανισότητα, απ' τη σύγχρονη διαχείριση της εξουσίας και γενικά της διοίκησης μία απόλυτα ειδικευμένη κλίμακα ρίσκων και αρμοδιοτήτων, στην ίδια την παραγωγή ο αναρίθμητος καταμερισμός και τέλος το οργανικό στήριγμα του συστήματος η ανισότητα στη γνώση ή μάλλον η κατοχή της γνώσης και της τεχνολογίας. Αυτή την ποικιλομορφία της ανισότητας των ρόλων και των οικονομικών θέσεων έρχεται ο νομοθέτης να την εξομοιώσει ή καλύτερα να την παρακάμψει θεσμοθετώντας, εθελουφλώντας, την ι-

Παραθέτουμε αποσπάσματα απ' τις απόψεις των αγωνιστών Χ. Μαρίνου και Κ. Σμυρναίου έτσι όπως τις εξέθεσαν στη δίκη τους για την «υπόθεση Καλογρέζας», με την πεποίθηση, ότι αποτελούν ΣΤΙΓΜΕΣ αυτής της υπόθεσης και όχι την ίδια την υπόθεση. Γιατί η ουσία της βρίσκεται ΚΑΙ πριν απ' το διάστημα 1/10/87 - 6/11/91 εως τούτη τη στιγμή, ΚΑΙ μέσα σ' αυτό, ΚΑΙ μετά απ' αυτό.

ΚΑ. ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

Ή να μπορέσουμε να κατανοήσουμε το γιατί αποφάσισαν να δολοφονήσουν έναν κυνηγημένο και επάνω στην δολοφονία αυτή και στις κοινωνικές του σχέσεις να στηρίξουν την εξάρθρωση ένοπλων οργανώσεων, πρέπει να εντοπίσουμε τη συγκυρία που επέβαλλε αυτή τη απόφαση. Θα ήταν εξάλλου αποσπασματική εκείνη η αιτία που θα απέδιδε αυτή τη σκευωρία μόνο σε εκείνη τη λει-

τουργία της αστυνομίας που επιγραμματικά περιέγραψε το 1930 ο Γάλλος ποινολόγος Μαρσέλ Πανιό λέγοντας ότι για την αστυνομία είναι πιο εύκολο να κατασκευάζει ενόχους παρά να τους βρίσκει, κι όταν δεν τους βρίσκει να τους κατασκευάζει. Είναι σαφές ότι μια παράμετρος αυτής της ιστορίας είναι κι αυτή η λειτουργία των κατασταλτικών μηχανισμών. Ιδιαίτερα στην ελληνική γραφική εκδοχή του «τυλίγματος σε μια κόλα χαρτί». Είναι αυτή η λειτουργία που προσδιορίζεται απ' το «εμείς δικάζουμε» κι απ' την έκδηλη αγωνία για την ταχύτατη ιεραρχική ανάλυση, για την απόκτηση της καρέκλας σ' ένα βράδυ. Είναι δηλαδή η συνάρθρωση του γελούου με την αλαζονεία της αυθαιρεσίας και της επιβολής του τρόμου και του πανικού στην κοινωνία. Υπάρχει μια δεδομένη πολιτική συγκυρία η οποία δε μπορεί να αγνοηθεί. Πατί είναι ακριβώς αυτή η οποία επέβαλλε η παραμικρή αφορμή να αξιοποιηθεί για να καλύψει τις ανάγκες της. Ποιές είναι αυτές οι ανάγκες και γιατί τότε η σκευωρία και όχι ένα χρόνο πριν όταν φέρεται ότι ανευρέθη η φερόμενη ως γιάφκα της οδού Καλαμά; Πατί όχι ένα χρόνο πριν αλλά ένα χρόνο μετά;

Πρώτο: Διότι υπήρχε αναγκαιότητα επίδειξης «αντιτρομοκρατικού» έργου απ' το ελληνικό μπλοκ εξουσίας στα πλαίσια του εναρμονισμού της με τις Βορειοαμερικάνικες και Εοκτικές ντροκτίβες, μετά τους ομους εκβιασμούς και πιέσεις για μια νέα ταξιδιωτική οδηγία απ' τους Αμερικάνους.

Δεύτερο: Η αναγκαιότητα εξαγνισμού δράσης της ΕΛΑΣ εκείνη τη διετία: Δολοφονία Κατεζά, του πολιτή Σταματόπουλου έξω απ' την ασφάλεια, τον εργάτη Μαυροειδή. Η αναγκαιότητα ανάκτησης του χαμένου κύρους της και η αναβάθμιση του ρόλου της στην κοινωνία επέβαλλαν μια επιτυχία έστω και πλαστή.

Τρίτο: Την ίδια στιγμή συντελείται διεθνώς μια αναδιάρθρωση των σχέσεων κυριαρχίας του κεφαλαίου. Αναδιάρθρωση η οποία ολοκληρώνεται σταδιακά και ολοκληρώθηκε κατά μεγάλο μέρος μετά την κατάρρευση των χωρών του ονομαζόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού και ειδικά μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ. Η αναδιάρθρωση των σχέσεων κυριαρχίας πριμοδοτεί την κατασκευή ενόχων, διαιρώντας τους ανθρώπους σε ενόχους και αθώους, όπου βέβαια τα όρια διαχωρισμού δεν είναι καθόλου ευκρινή. Ετσι επιτυγχάνεται η αναπαραγωγή και η αιτιολόγηση της ύπαρξης των κεφαλαίου και των οργάνων του, η νομιμοποίηση της κρατικής βίας, η αποσιώπηση των εγκλημάτων ενός εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού κοινωνικού συστήματος.

Αυτή λοιπόν την πολιτική συγκυρία, η οποία όχι απλώς εξελίσσεται και προωθείται αλλά έχει πάρει τρομοκρατικές εξελίξεις, αξιοποίησε η ασφάλεια και μπόρεσε να παρουσιάσει ως φυσικό αυτό το έργο. Οι σκευωρίες κατά κοινωνικών αγωνιστών αποτελούν έκφραση της σταδιακής αυτονομίας του κράτους και των μηχανισμών του, της ετερονομίας της κοινωνίας. Αποτελούν πειραματισμό της εξουσίας με την αναισθητοποίηση και τα ανακλαστικά της αστυνομίας. Εκφράζουν την προσπάθεια περιορισμού του πολιτικού και κοινωνικού αγώνα, με την θέσπιση του μαιναι της αντίστασης, την εδραίωση της απογοήτευσης, της ανασφάλειας και της παραίτησης. Ετσι η αλληλεγγύη απέναντι στον κυνηγημένο Μιχάλη Πρέκα, μετατράπηκε σε δήθεν τρομοκρατική δράση. Τα όσα έκθεσα προηγουμένως εξηγούν ακριβώς το γιατί η ασφάλεια προσπαθεί να μας συνδέσει με την 17Ν και τον Ε.Λ.Α. Ηταν ο μόνος τρόπος για να επιδειχθεί τότε δήθεν αντιτρομοκρατικό έργο. Και θά' θελα σ' αυτό το σημείο για να μη νομίζουμε ότι γενικολογούμε αυτή την ώρα, να σας διαβάσω την ετήσια έκθεση της ΔΙΑ, της υπηρεσίας αμυντικής κατασκοπείας των ΗΠΑ, του 1989, όπως δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Ποντίκι». Η έκθεση της ΔΙΑ έγινε για λογαριασμό του αμερικανικού πενταγώνου και αναφέρεται στις «τρομοκρατικές» οργανώσεις όλου του κόσμου. Στο σχετικό κεφάλαιο για την 17Ν λέει: «Λίγα είναι γνωστά για την 17Ν σχετικά με τα μέλη της και τι σχέσεις έχει με άλλες ελληνικές τρομοκρατικές οργανώσεις. Πάντως μετά την ανταλλαγή πυροβολισμών μεταξύ της αστυνομίας και μελών του Ε.Λ.Α., την 1η Οκτώμβρη '87, και την μεταγενέστερη έρευνα σε κρυφώματα του Ε.Λ.Α. η ΕΛΑΣ πιστεύει ότι έχει αποδείξεις για κάποια σχέση ανάμεσα στις δύο οργανώσεις». Και εδώ ερχόμαστε να πούμε το εξής: Είναι προφανές ότι τα γεγονότα της Καλογρέζας, αυτά που είπαμε για τη γιάφκα των Σεπλίων, αυτά που λένε για την «Κίππου» παρουσιάστηκαν στους Αμερικάνους ή παρουσιάστηκαν σε συνεργασία μ' αυτούς απ' την ηγεσία της ΕΛΑΣ ως χτύπημα του Ε.Λ.Α. και σε πιθανό εντοπισμό σχέσεων Ε.Λ.Α. και 17Ν. Δεν είναι λοιπόν τυχαία γεγονότα. Δεν είναι τυχαία ούτε η δολοφονία του Πρέκα ούτε η παρουσίαση δήθεν ανεύρεσης εκρηκτικών μηχανισμών και γραφομηχανής. Είναι ξεκάθαρο ότι στο όνομα και με πρόσχημα τον δήθεν «αντιτρομοκρατικό» αγώνα οι κρατούντες προσπαθούν να επιβάλλουν τις επιλογές τους. Προσπαθούν έτσι να αποκρύψουν ότι ο κάθε κοινωνικός σχηματισμός που θεμελιώνεται πάνω στη θεσμοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και της εξουσίας, λειτουργεί ταυτόχρονα σαν παραγωγός και προϊόν μιας δομικής αντίθεσης και μιας δύναμης αντιπαλότητας μεταξύ κοινωνίας και κρατικής εξουσίας. Η μόνη δυνατή απάντηση του κράτους απέναντι σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα και κοινωνική εκδήλωση, μη άμεσα ελέγξιμη απ' αυτό, είναι η καθολική ποινικοποίηση. Ετσι, η περυσινή των δημοκρατικών δικαιωμάτων δε συμβαίνει στο έδαφος μιας ακραίας συμπεριφοράς αλλά αποτελεί τακτική επιλογή του κεφαλαίου, με στρατηγικό στόχο την εξόντωση όλων των πολιτικών και κοινωνικών αντιπάλων. Και θα' να ολέθριο λάθος να αποδίδουμε την αυταρχική δημοκρατία στο αποτέλεσμα και όχι στο γεννησιουργό αίτιο.

σονομία, την ισοπολιτεία σαν απαραίτους κανόνες δικαίου. Μιά ολόφανερη δηλαδή αντίφαση και εφόσον μιλάμε για δίκαιο μια ολόφανερη αδικία. Το σύστημα δικαίου είναι θεμέλιο τμήμα της κρατικής οργάνωσης, αποσπάται κι αυτό μαζί με το κράτος απ' τη κοινωνική και συλλογική πραγματικότητα, ιδεολογικοποιείται με τον ίδιο τρόπο που ιδεολογικοποιείται το κράτος. Ο νόμος θεωρώντας την κοινωνία από τα πάνω, βλέποντας σε επίπεδο όλες τις ανισότητες και τους κοινωνικούς ρόλους επεμβαίνει με έναν άδικο τρόπο. Όλοι είναι ίσοι γι' αυτόν, εφαρμόζεται στην καλύτερη περίπτωση το ίδιο για όλους. Αποσπασμένος, αδιαφορώντας για τις ξεχωριστές κοινωνικές, πολιτικές, οικονομικές προεκτάσεις που συνεπάγεται η θέση κάθε ατόμου εφαρμόζεται με την έννοια που εφαρμόζεται, μεταφορικά, θα λέγαμε ο φυσικός νόμος, δηλαδή από εξώ. Προσπαθεί να λύσει τις εσωτερικές αντιφάσεις του συστήματος παίρνοντας ξεχωριστά τα διάφορα μέρη σαν αυτοτελή αποσπασμένα από την καθ' αυτή πραγματικότητα που τα συνθέτει. Ο νόμος αρνείται να ερμηνεύσει τη φύση, τη δομή της κοινωνίας πάνω στην οποία εφαρμόζεται, αν αυτό κάποτε γίνει θα είναι έργο της ίδιας της κοινωνίας δηλαδή μιας άλλης κοινωνίας. Ετσι από μια ποιητή πέντε χρόνων το μόνο που μπορούμε να καταλάβουμε είναι το χρονικό διάστημα που δείχνει, αυτό που βρίσκεται όμως μέσα σ' αυτά τα πέντε χρόνια είναι ο χρόνος της ανθρώπινης ζωής, και από αυτό το χρόνο του καταδικασμένου ατόμου δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τίποτα. Πατί ο χρόνος της ανθρώπινης ζωής δεν είναι χρονική περίοδος δεν είναι όμοιος ουσιαστικά δεν έχει τίποτα το κοινό, εκτός από το ότι και οι δύο μετριοίται σε νοούμερα που δηλώνουν χρονική διάρκεια. Πατί ο χρόνος της ανθρώπινης ζωής είναι πράξη, βίωμα, είναι αποκλειστικά μοναδικός για το συγκεκριμένο άτομο, αυτός ο χρόνος δεν μπορεί να μετρηθεί, δεν μπορεί να προσδιοριστεί και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να εφαρμοστεί σαν κανόνας, σαν κανόνας που μετράει την ανθρώπινη ζωή. Όταν τώρα αυτός ο χρόνος χρησιμοποιείται σαν τιμωρία (όσο για το σωφρονισμό τίποτα δεν ξέρουμε για το τι είναι αυτό που κάνει το χρόνο να σωφρονίζει στην οποιαδήποτε έννοια) πέρα από το σκεπτικό της ίδιας της ύπαρξης της τιμωρίας, γιατί υπάρχει η τιμωρία αυτή, η τιμωρία είναι τιμωρία της ζωής του ανθρώπου, αυθαίρετη, χρησιμοποιώντας ένα μέτρο που δεν το γνωρίζει και είναι αδύνατο να το γνωρίσει. Διαχειρίζεται το χρόνο της ανθρώπινης ζωής με τέτοιο τρόπο σαν να είναι αντικείμενο τόσο απλό στην ουσία του και εξαντλητικά κατανοητό που χρειάζεται μάλιστα και αλγεβρικά: προσθέσεις επί μιας συγκεκριμένης ποινής, συγχωνεύσεις των άλλων ποινών, αναστολή στα 2/3 ή 3/5 δηλαδή, αγριότητα. Συνεπώς συμπαράσταθηκα στον Μιχάλη Πρέκα που ήταν κυνηγημένος, γιατί αυτή είναι η θέση μου, κάτ' αυτό τον τρόπο θεωρώ και κρίνω την απονομή της δικαιοσύνης, την τιμωρία, για τους παραβάτες. Και μέσα σ'ένα τέτοιο περιεχόμενο αναγνωρίζονται οι λόγοι της συμπεριφοράς μου.

**ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΣΤΙΣ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ
Σ. ΚΟΓΙΩΝΗ, Γ. ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗ ΚΑΙ Ρ. Μ. ΜΠΕΡΓΚΝΕΡ**